TRECEREA PRUTULUI: IUNIE 1941

Ion HALMAGHI

Se împlinesc 50 de ani dela trecerea Prutului pentru recucerirea Basarabiei, care fusese răpită de Sovietele roșii. Acest prilej ne îngăduie să facem câteva comentarii.

Trecerea Prutului în condițiile de atunci a fost un imperativ național. Basarabia este pământ românesc și nu putea fi lăsat sub dominația Sovieticilor: nici unul dintre alți aliații firești ai României nu a oferit nici un ajutor pentru salvarea Basarabiei; toți aliații au părăsit interesele românești, pentru alte combinații politice. Chiar acei care s'au bucurat de promisiunile Puterilor Aliate au fost părăsiți și lăsați în prada Moscovei (Polonia și Cehoslovacia). Ocazia era unică, pentru realipirea Basarabiei. Războiul antisovietic era și ideologic și, România, țara de margine, apărătoare a Europei, nu își putea permite să renunțe la postul de santinelă, pe care-l păstra din vremuri îndepărtate. In structura ideologică a acestui război intra și apărarea Europei, și apărarea de bolșevism și apărarea de pericolul permanent al expansiunii slave.

Toate generațiile de până la 1918 au interceptat pericolele pe care le flutura expansiunea rusească, cu caracter panslavist. După 1918, noua generație de după război a sesizat pericolul comunismului rusesc, care amenința grav existența spirituală a națiunii române. Toate generațiile care s'au succedat după Primul Război Mondial au fost sensibile la amenințările bolșevismului sovietic și au reacționat pe această linie, combătând cu toată energia ideologia marxistă, curentele stângiste și politica de multe ori oficială, a unei apropieri de prietenie cu Rusia Sovietică, politică susținută și promovată în special de Nicolae Titulescu și emulul său Săvel Rădulescu (care a fost factorul determinant al loviturii dela 23 August, din culise, căci nu avea asentimentul personalităților politice din marile partide ale țării).

Tensiunea politică internă a fost ridicată, prin ciocnirea dintre poziția tineretului anti-comunist și poziția prosovietică, uneori camuflată în cele mai variate forme de manifestare. Dar țara a fost avizată și în deplină cunoaștere a problemelor esențiale. Așa se explică expansiunea sentimentelor naționale, în clipa trecerii Prutului pentru reintegrarea Basarabiei în unitatea națională, pentru combaterea comunismului, și pentru apărarea Europei. Faptele strălucite de arme, în bătăliile din Rusia Sovietică sunt o demonstrație a acestor sentimente. Țăranul român a fost conștient de misiune și prezența lui pe pământul basarabean și transnistrian unde a găsit o populație cu caracter puternic românesc și, a intuit,

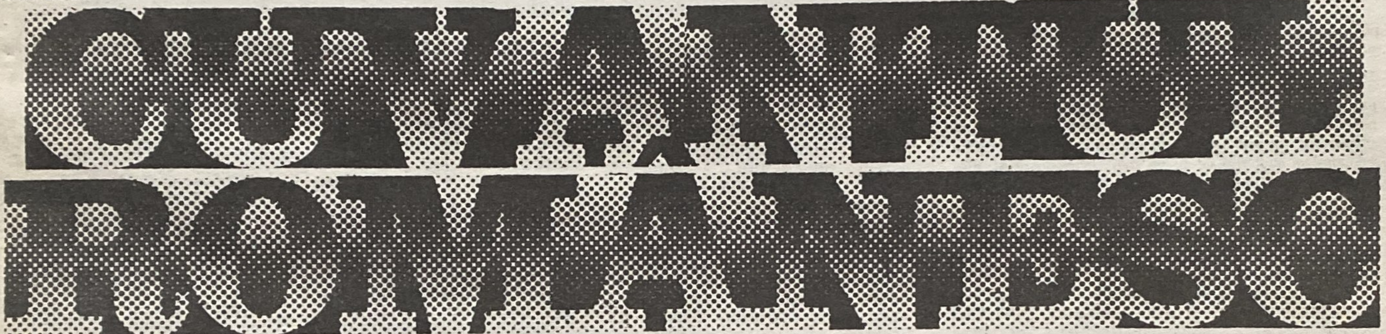
Continuare în pag. 4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonament anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 17 Nr. 182 -IUNIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

LEGEA FONDULUI FUNCIAR

Eugen BÂRSAN

I se mai poate spune și Legea Agrară ori Legea Pământului. Dar indiferent de cum i-ai spune, ea a venit pentru țărănime ca o nouă revoluție agrară. Pentru țărănimea care își cere dreptul la pământul de care a fost deposedată de comunism.

Euforia creată de promulgarea acestei legi (la 20 Februarie 1991) a fost, în fapt, atât de mare încât primăriile, cărțile funciare și notariatele au fost pur și simplu asaltate. Fiindcă toată lumea, îndreptățită, vrea pământ.

Este, însă, bine de știut că acest asalt nu are numai o sorginte euforică ci și una de o grabă impusă de lege. Căci pentru depunerea cererilor de reîmproprietărire (numite de lege de reconstituire) legea n'a acordat decât un termen de 30 de zile care, mai apoi, a fost prelungit cu încă doar 15 zile. Un termen extrem de scurt când te gândești că, în el, trebue să cauți și să aduci actele probatorii că ai fost proprietarul pământului pe care-l reclami, ori că ești moștenitor legitim al unui deposedat de pământ. Cine nu este în stare să facă față cerințelor legii în termenul dat, pierde dreptul la restituire.

Că Legea Fondului Funciar a venit cu prevederi condiționale care nu iau în seamă realități nu-i deloc de mirare când vedem că țăranii au fost excluși dela întocmirea ei. Nici unul n'a fost întrebat și nici unul n'a votat pentru ea, pentrucă în Parlament nu-i nici un țăran deputat. De aceea se poate interpreta - fără greș - că, fundamental, ea a fost potrivită ideilor specialiștilor Frontului Salvării Naționale ale căror rădăcini nu sunt în țărănime ci în comunism. Specialiști care n'au fost niciodată într'un sat și astfel, n'au habar de problemele țăranilor.

Dacă cineva și-a închipuit că se va veni cu o lege agrară care să ia pământul agricol din structura comunistă a Statului și să-l redea în întregime proprietății private, de unde a fost luat, s'a înșelat grav. Căci Legea Fondului Funciar e cam parșivă. In ea nu este deloc vorba de o restituire totală, ci numai

Continuare în pag.3

O REVOLUȚIE CREȘTINĂ

Mircea ELIADE

"Anul 1927 a însemnat începutul luptei între "generații". Nu lupta între bătrâni și tineri - cum s'a crezut și s'a spus multă vreme - ci războiul între două lumi: pe de o parte lumea veche, care credea în pântec (primatul economicului și al politicianismului), iar pe de altă parte lumea nouă, care îndrăznea să creadă în Duh (primatul spiritualului). Mișcarea tinerească din 1927 s'a născut cu conștiința acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României, subordonând toate valorile unei singure valori, supreme: Spiritul. Subordonare care înseamnă, mai ales în faza eroică - sacrificiu, renunțare la sine, asceză. Sensul istoric al acestei mișcări tinerești nu este deloc greu de descifrat. Avându-și izvoarele vii în creștinism - și creștinismul înseamnă "răsturnarea tuturor valorilor" - ea încearcă crearea unui om nou. Căci omul timpurilor moderne a rămas integrat în vechea economie luciferică: a egoismului, a instinctelor, a valorilor celei mai abjecte biologii. De câte ori a apărut în istorie un om nou, el s'a înfăptuit printr'un primat al valorilor spirituale. Lupta între lumină și întuneric, între bine și rău, nu va fi curmată decât la sfârșitul veacurilor. Dar orice nouă victorie a spiritului, a luminii, nu s'a împlinit decât printr'o renunțare desăvârșită la instinctele de conservare individuală. Omul nou înseamnă, înainte de toate, depășirea firească a acestor instincte.

Depășire de care istoria ține întotdeauna seama. Este de altfel semnificativ că nici în istorie, nici în eternitate, nimic nu se dobândește decât printr'un act de renunțare. Istoria unui neam nu e posibilă fără renunțarea la viață a unui număr imens de oameni. Dar, de asemenea, mântuirea nu poate fi nădăjduită decât după ce omul renunță la sine, la limitele individualității sale.

Asemenea "cauze", asemenea "idealuri", nu se mai întâlniseră de mult în istoria României moderne. De aici mirarea indignată a oamenilor lumii vechi. Căci tineretul, care se arăta totuși dornic de lupte și de sacrificiu nu voia și nu făcea politică.

Lupta era dusă pe cu totul alte niveluri - inaccesibile, firește, politicienilor. De aceea mi s'a părut lipsită de sens formula "despoliticianizarea tineretului" - când nici unul dintre tinerii crescuți în mistica nouă, nu era preocupat de nici un fel de idee sau scop politic. De altfel, era revoluțiilor politice fiind încheiată în 1918 - istoria care începe acum nu va cunoaște, pentru o bună bucată de timp, decât revoluții spirituale.

Si nici una din revoluțiile care s'au făcut sau sunt în drum de a se face, nu s'a desfășurat atât de total sub semnul spiritualului, ca cea a tineretului românesc. Nici una, mai ales, n'a încercat o atât de desăvârșită "reactualizare" a creștinismului răsăritean. De multe sute de ani, se părea că creștinismul răsăritean nu mai poate crea forme istorice. Lumea modernă, dela Renaștere încoace, trecuse pe lângă acest creștinism răsăritean, ignorându-l sau disprețuindu-l. Tot ce mai părea "viabil" din mesagiul Mântuitorului, era căutat și găsit în formele occidentale și nordice ale creștinismului. Si iată, deodată, la zece ani după sincopa ortodoxiei rusești (destul de aproximative, de altfel) - apare o nouă formă de viață istorică, revoluționară, alimentată de ortodoxie! De abia acum începe a fi înțeles sensul acestei revoluții creștine, care încearcă să creeze o Românie nouă creind întâi un om nou, un creștin perfect - și care înlocuiește vechea "viață politică", printr'o "viață civilă", adică restaurează raporturi de omenie și de creștinătate în sânul aceleiași comunități de sânge. De abia acum începe să se vorbească despre o "misiune a României". Căci o misiune istorică nu poate fi justificată decât printr'un "imperialism spiritual, printr'o nouă valorificare a vieții omenești, la care participă un neam întreg. Si această valorificare a vieții umane o încearcă și o realizează tineretul românesc de astăzi, printr'o trăire cât mai aproape de idealurile creștinătății răsăritene. Dacă ea va izbuti până la capăt - dacă va cuprinde, adică, întreaga comunitate românească - va fi cea mai mare revoluție a veacului.

"BUNA VESTIRE"
27 Iunie 1937

EDITORIAL

STAREA DE AZI A LUMII

Nu există pace în lume. In orice colț al lumii de astăzi au loc conflicte care pot degenera în ciocniri armate sau aceste ciocniri armate sunt deja în desfășurare. Dela cel de al 2-lea Război Mondial și până azi, nu s'a putut instaura pacea. Am trăit epoca "războiului rece", a confruntării cu imperialismul sovietic. In alte regiuni ale mapamondului mai există rămășițe ale acestui "război rece" și, între timp au apărut conflicte locale, care sunt periculoase, din toate punctele de vedere, căci pot da naștere la conflicte mai largi și mai dure. In realitate, războiul din Golful Persic, a fost un exemplu de această natură. Acest război a fost determinat și de implicațiile "războiului rece" și de ostilitățile permanente dintre țările componente ale regiunii. ONU nu este în stare să rezolve disensiunile locale, regionale, și desigur nici pe cele internaționale.

Lumea de astăzi nu are oameni de mare suprafață politică. Ideologii politice care să direcționeze popoarele nu apar din haosul pe care l-a trăit epoca postbelică. Morala creștină, care putea direcționa orientarea politică a popoarelor, prin caracterul ei pașnic și universal, este desconsiderată de factorii politici de conducere. Emoțiile și pasiunile politice se stăpânesc cu mare greutate sau deloc. Competițiile economice sunt din ce în ce mai înverșunate și, ele, nu au avut niciodată leacul unor împăciuiri între popoare. Totdeauna economicul a contribuit la dezvoltarea discordiilor și a ostilităților.

De unde ne pot veni razele păcii în lume ? La ora aceasta este greu de întrevăzut vreo sursă de lumină pacificatoare.

După prăbușirea imperiului bolșevic, cu alcătuirea lui rigidă, în ideologie și tendințe de dominare mondială, după îndepărtarea "învățăturii științifice a marxismului", în special Occidentului îi revine, în mod obligatoriu, grija de a participa la alcătuirea unei lumi pașnice și bazată pe principiile moralei creștine, căci, altfel, nu se va ajunge la pace niciodată.

Din mijlocul Occidentalilor se așteaptă apariția unor personalități politice care să revizuiască principiile politice, economice și morale de organizare statală și internațională, să creeze organisme internaționale, prin care să se facă asocieri de țări și regiuni dornice de pace. Refacerea lumii, pe dimensiunile păcii, nu se poate organiza decât cu oameni formați în lumina principiilor morale, de esență creștină, căci aceasta este caracteristica Occidentului, a culturii și civilizației occidentale... Fără apariția la suprafață a unor astfel de oameni politici, care să-și asume răspunderea orientării generale, pe baza unor principii ideologice, care să satisfacă nevoile adânci de pace și liniște, lumea va continua să trăiască în permanentă discordie și ostilitate, în anarhie și dezorientare.

In fața tulburărilor de acum, atât în Europa cât și în celelalte continente, nu ne putem aștepta la o revenire la normalitate. Până atunci fiecare țară în parte sau regiunile mai legate între ele, vor trebui să se descurce după nevoile lor și după propria lor orientare.

Acum, fosta Uniune Sovietică este ea însăși angajată în prefaceri care vor schimba profund profilul viitorului stat sau forma de organizare statală ce va ieși din frământările de azi. Nimeni nu mai poate aștepta dela Moscova directive, îndrumări sau soluții ideologice de orientare.

Pe de altă parte, Statele Unite abia au ieșit din vâltoarea "războiului rece" și din eforturile războiului din Golful Persic. America are ea însăși nevoie să-și pună casa în ordine și să-și organizeze planuri de viitor și în afacerile interne ca și în acelea ale relațiilor cu țările străine. Si profilul Americii va fi schimbat, ținând seama de factorii noi care au apărut pe eșicherul politic al lumii. America are în față obiective multiple și dificile, pe care este obligată să le clarifice și să le pună în ordine.

România nu poate scăpa presiunilor care domnesc azi în viața internațională și pentru a ieși din impas va avea nevoie de o bună gospodărire și de reorientare completă atât a politicii interne cât și a celei externe. România trebue să se reîntoarcă la "Occident", la formele de civilizație occidentală și să-și refacă legăturile cele mai viabile cu lumea occidentală. Altfel, va bate pasul pe loc și va împiedica cursul normal al vieții sale istorice. In România sunt necesare reforme radicale pentru a ieși din năpasta pe care a adus-o marxismul.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că REDACȚIA ACESTUI ZIAR nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Stimați cititori,

Ideea noastră de a trimite gratuit, la cerere, ziarul unor cititori din țară a fost atât de bine primită încât, în momentul de față, ne găsim în situația delicată de a nu mai putea onora -dat fiind sponsorarea modestă a acestei inițiative- toate solicitările.

Numai în ultima lună la redacție au sosit peste 230 de scrisori cu cereri de abonament gratuit !

Cititorii noștri tradiționali, despre care putem afirma cu recunoștință și speranță, că susțin financiar, de 15 ani, apariția regulată a "Cuvântului Românesc" își pot ajuta prietenii necunoscuți din România și Basarabia plătind pentru ei un abonament nominal -selectând din lista numelor, pe care o publicăm în continuare, persoana și localitatea preferată.

Va fi o plăcere pentru noi să înserăm în numerele viitoare numele celor astfel înfrățiți și să asigurăm schimbul de adrese. O corespondență pe care o întrevedem foarte bogată, dat fiind că în prezent expediem în țară mai bine de 2.000 de abonamente gratuite.

Românii sunt răspândiți în toată lumea dar ori unde se găsesc continuă să vorbească, să gândească și să simtă românește. Nu e greu să facem din "Cuvântul Românesc" nu doar un ziar al exilului, ci pur și simplu ziarul tuturor Românilor.

Iată, deci, numele cititorilor din România și Basarabia, localitățile unde primesc ziarul și lista publicațiilor și organizațiilor care, de asemenea, au solicitat un abonament:

RADU CATALIN - Roman, Jud. Neamț; DANA ALEXANDRESCU -Iași; URSAN IONEL - Tiglina Galați; GHIONEA ION - Brăila; PANTEA AURORA - București; GANEA MIHAELA - Helegiu, Jud. Bacău; ACSINTE MARIA - Vânători, Jud. Neamț; Dr.BABES VINCENT – București; CALINESCU PUIU - București; DADES ALEXANDRU - Suceava; FANICA ORIMIA - Iași; GARBACEA RADU - Sibiu; HENTEA TIBERIU - Sibiu; IACOB CONSTANTIN - Suceava; Prof. IANCU LAURENTIU - Caransebeș; JINCU NECULAI - Iași; KARDALOS EMERIC - București; LABES MATEI - București; MACEDOLEAN MARIA - Ceacova, Jud. Timiș; Dr. NEAGOE VALER - Simeria, Jud. Hunedoara; ODOBESCU SIMONA - București; PADURARU DIDINA - Botoșani; SILVIU RADU - București; SANDU IRINA DIANA- Tg. Neamț ; TACIULESCU CARMEN ELENA - Craiova; Prof. UJICA VASILE - Iași; VALEANU ION - Satu Mare; ZAHARCU EUFIMIE - București; BABETU IULIU CORNELIU - Arad; CALUGAR SEMPRONIU - Deva; DAJFLETAN ION - Brasov; FIFERE NECULAI - Dealul Sării. Jud. Vrancea; GAITAN IOAN - București; IOANA HERSENI - București; HILDEBRANDT MIHAI - Deta, Jud. Timiș; Prof. IANCU ION - Iași; KISS MIHAI - Făgăraș; GRIGORE LACHINTAN - Sibiu; MACOVEI COSTEL - Făgăraș; NAGHI CRISTIAN - Sibiu; OLAN CONSTANTIN - Caransebeș; PAGU ANGELA - București; RADNOVEANU VICTORIA - Brașov; SANDULESCU MONICA - București; TANASE STELIAN, București; UNGUREANU GHEORGHE - Râmnicu Vâlcea; VANETE PETRE - București; ZAMFIR TASE - București; Dr. IOAN ZEANA - București; Dr. ALEXANDRESCU BOGDAN - Brașov; BACIU COSTACHI - Iași; CAMPO TIBERIU - Gherla Jud. Cluj; DANALACHE SILVIA - București; FILIUTA MIHAI - Galați; Dr. DORU FILIPESCU - București; GAROFIL ENACHE - București; GAVRILESCU CORNELIU - Botoșani; HIRISCAU IOAN - Cluj-Napoca; IANCULESCU CLAUDIA - București; ILIES DIANA - Bistrița Năsăud; ION IONICA - Leordeni, Jud. Argeș; KUTASI IRINA - Timișoara; LAMBRU ION CONSTANTIN - București; LANCZ GHEORGHE - Făgăraș; LAZAR DAN - Craiova; MACRI ROMULUS - București; MAGDA MIRCEA - Timișoara; NANCA PAUL -București; NEDELCU OVIDIU - Botoșani; OLARU DUMITRU - Ghe. Gheorghiu Dej. Jud. Bacău; PALADA IONEL - Craiova; PARCEA ANTONIA - Palos, Jud. Brașov; RADU EFTIMIE - Sighișoara; RADU LEONTE - Sibiu; Prof. ELENA SANGEORZAN - Fălticeni; SARCA IOAN - Oradea; TANASILA MIHAI -București; Dr. TANISLAU IONEL - Brasov; VARCEVOREANU MIOARĂ - București; Ing. VARVAROI DRAGOS - Suceava; VASILIU MIHAI - București; ALEXANDRU ION - București; EMIL ANDREI - Brașov; BACIU VASILE VIOREL- Vânători, Jud. Neamț; Dr.BALEA E. - București; LEONTE CANDIANO–Iași; CARACAS RAZVAN – Brașov; DARZU SPERANTA - București; CONSTANTIN DAVID - Scorei. Jud. Sibiu; VIORICA FIRESCU - Scornicești; FLOREA IOSIF - Deda Jud. Mureș; GEORGESCU CONSTANTIN MARIUS - Ploiești; VIRGIL GHEORGHITA HOREZ IULIAN - Iași; VICTOR HORYNA - București; ELENA MARIA IONESCU - București; IONITA VIRGIL - Bacău; Dan LAZAR - Craiova; Prof. EUGEN LAZAR - Sibiu; MAGDA MIRCEA – Timișoara; MARCEL MANIU - Ploiești; STELIAN MARIN - București; NEACSU ROMEO - București; CORNEL NEGRU - Mediaș-Sibiu; OVIDIU NEDELCU - Botoșani; OLARU TITIANA -Jimbolia, Jud. Timiș; LIVIU ONU- București; PATRASCAN STEFANA - Iași; Pr. V. PATRASCU - București; CECILIA PATRASCU - Constanța; NICOLAE PETRIC - Deva; Prof. POPA NICOLAE - Brașov; RADU NICOLAE Sighișoara; Prof. IOAN RACEANU - Făgăraș; Ing. VASILE REI - București; CONSTANTIN ROSCA – Tg. Neamț; ROSU GHEORGHE - Miercurea Sibiului; Jud. Sibiu; Prof. Dr. ZAHARIA SANGEORZAN - Iași; SEPTIMIU SARTEANU - Iași; MIRCEA SANTIMBREANU - București; DANIELA SAVU - Deva, Jud. Hunedoara; INOCENTIU SCHIOPU - Sibiu; Ing. LEONID SCURTU - București; TANT CORNELIU - Brașov; TANJALA EMANOIL - București; VIFOREANU G.N. - București; IOAN TITI VESCAL - București.

R. S. S. MOLDOVA
(BASARABIA)

BERZOI GRIGORII CONSTANTIN - Tighina BOLOCAN DUMITRU - Tighina; BRAGA IVAN PAHOMOVICI - Singera; BRAGHIS GHEORGHE - Chișinău; BUGA ION VALENTIN - Chișinău; BUNDUCHI PETRU - Tighina; BURAC ANDREI - Chișinău; BUZA RODICA - Chisinău; CALISTRU FIOGHIN - Chișinău; CAMINSCHI ANGELA - Ghidighici; CARACAS ION T. - Chisinău; CIOBANU M.P. - Chisinău; CIOBANU VALENTIN ION - Chisinău; COMPANICI MIHAI - Chișinău; CORDUNEANU ALEXANDRU - Chișinău; CRETU GRIGORE SIMION - Chișinău; CUCOVICI MIHAI STEFAN - Fârlădani - Caușeni; Prof. DEDIU ION - Chișinău; DEMIAN LARISA - Chișinău; DOBREA PETRU NICOLAE - Taraclia de salcie, Jud Cahul; FUSU MIHAI - Chișinău; GUDINA ION - Chișinău; GUSAC PAUL P. - Chișinău; HOLBAN I. - Chișinău; KALANCEA VAL. S.- La fântâna flăcăilor; LARI LEONIDA - Chisinău; MARIAN ANDREI - Chișinău; MUSETEANU LIDIA TUDOR - Taraclia de salcie-Cahul MUSTEATA PAVEL D. - Chișinău; OCERETNAIA EUFROSINA - Chișinău; PAVLOVA RAISA PETRU - Chișinău.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

In ziua de 7 Iunie a.c. s'a stins din viață în urma unui infarct, în Spania, EMIL MARCUSIU, fiu de profesor, născut la Bistrița Năsăud în anul 1922. Toată viața și-a dedicat-o cauzei românești. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

ROMÂNIA ÎNTRE DEZASTRU ŞI CIVILIZAŢIE

George BĂLTEAN

Acum este cunoscut aproape tuturor cum au ajuns Iliescu, Roman et Co. la putere în România şi cum au reuşit ei să readucă ţara în stare de vasalitate faţă de Rusia. Anumite cercuri bine informate din Vest ştiau chiar dinaintea Revoluţiei din Decembrie 1989, dela Gorbaciov, că Iliescu va înlocui pe Ceauşescu, iar de atunci se cunoaşte care este poziţia reală a Bucureştiului şi ce orientare va avea pe viitor. Incercările lui Iliescu etc. să formeze o altă convingere stârneşte zâmbete şi dispreţ în Vest. Cu toate acestea Vestul nu încetează să spere în salvarea poporului român dela dezastru şi astfel încearcă a-i deschide drumuri spre civilizaţie.

In Rusia domneşte o stare de dezastru general, dezastru pe care nici măcar imaginea dezastrului din România nu o mai poate contura. Foamea, frigul, bolile, locuinţele sărăcăcioase, condiţiile de muncă neumane, starea tehnică rudimentară, haosul, stagnarea generală, mersul înapoi al unor ramuri industriale, produse inferioare, lipsa de materii prime, transporturile anapoda, lipsa de interes şi iniţiativă, salariile mici, formează aspectul vieţii economice ruseşti. Se fură ca în codru, corupţia este generală iar beţia este fenomen de masă, ca şi banditismul. Grevele se ţin lanţ, minciunile şi promisiunile stăpânilor comunişti sunt aceleaşi de 70 de ani. Teroarea poliţienească şi metodele de îndobitocire şi reprimare revin la ordinea zilei. Iar pe deasupra tronează lipsa totală de perspectivă la o viaţă umană. Milioane de cetăţeni, mai ales tinerii, vor să emigreze, iar naţionalităţile continuă lupta pentru eliberarea lor de sub jugul ruso-comunist. Se protestează neîntrerupt contra socialismului, dar prostia omenească, ce a făcut posibilă ajungerea la comunism, continuă încă să-şi facă simţită prezenţa. Stăpânii Rusiei sunt dezmembraţi. Unii vor reforme şi crearea drumului spre democraţie şi economie de piaţă, dar prin metodele de până acum nu există nici o şansă de reuşită. Alţii vor revenirea la socialismul pe care îl cunosc de decenii. Sigur este că oricare va fi calea, dezmembrarea imperiului ruso-comunist, Uniunea Sovietică, se apropie.

Rusia a trăit din substanţa luată din jaful ţărilor ocupate. Acum substanţa s'a epuizat, de jefuit nu mai are pe cine jefui iar noi războaie de ocupaţie sunt greu de conceput. Si totuşi există o excepţie: Rusia jefuieşte încă România, iar aceasta cu ajutorul celor pe care ea i-a adus la putere: Iliescu, Roman et Co.

In Vest viaţa este cu totul alta. Democraţia şi economia de piaţă (să-i spunem "economie liberă", căci este mai pe înţeles) au asigurat un înalt nivel de viaţă,pe care imaginea Românului nu o poate contura pentrucă nu a cunoscut-o şi pentrucă nu primeşte informaţiile necesare. Să încercăm să ne imaginăm bogăţia populaţiei din RFG folosind noţiunea de bani, mai precis, de DM sau de marcă germană. Locuitorii României ştiu ce înseamnă a deţine mărci germane, cât trebue să plătească pentru o marcă şi ce se poate cumpăra cu marca. Ori, populaţia vestgermană deţine următoarele sume de bani, în miliarde mărci: 1969-468, 1974-818, 1979-1358, 1984-2028, 1989-2805.

La ora actuală desigur că sumele pe care le posedă depăşesc 3.000 mărci. In medie, fiecare familie germană deţine circa 100.000 mărci, în bani. La aceasta se adaugă averea imobilă, case, pământ, apoi, automobilele, dotarea gospodăriilor şi locuinţelor etc. Banii pe care populaţia îi deţine sunt plasaţi astfel (1989, în miliarde mărci): pe carnete de economii 694, depuneri în asigurări-592, în hârtii de valoare cu dobândă fixă-440, economie pe termen fix-330, fondul de pensie la întreprindere-217, bani acasă şi pe cont curent-213, acţiuni-185, cont de economie pentru construcţii de locuinţe-121, altele-13. (Ce n'ar da statul român să aibă măcar o părticică din ceea ce are populaţia din RFG, adică muncitorii, care formează proporţia covârşitoare a acestei populaţii).

Populaţia din Vest, adică muncitorii, ţăranii, funcţionarii, intelectualii, îşi pot permite orice excursii în străinătate, căci ei au bani. In 1989 această populaţie a cheltuit pentru excursii în străinătate astfel, în miliarde dolari: Americanii -35, Germanii (RFG) - 24, Japonezii-21,1, Britanicii - 15,2, Francezii - 10,3, Canadienii - 7,4, Italienii - 6,8, Olandezii - 6,5, Austriecii - 5,0, Elveţienii - 5,0, Belgienii plus Luxemburg - 4,3, Spaniolii - 3,1, Danezii - 2,9, Norvegienii - 2,8, Finlandezii - 2,0. Am dat aceste exemple pentru a dezvolta cunoaşterea dintre popoare, cunoaştere despre care vorbeşte şi guvernul român dela Bucureşti, dar împiedică în fapt informarea reală a poporului român.

Cu toată supradezvoltarea lumii vestice, creşterea economică continuă. Astfel până în anul 2000 sunt prevăzute următoarele creşteri în procente (anul 2000 faţă de 1989): Suedia - 23, Danemarca - 25, Elveţia - 27, Marea Britanie - 30, USA - 30, Olanda - 32, Belgia - 33, Grecia-33, Franţa -34, Italia - 34, RFG - 34, Irlanda - 38, Portugalia - 48, Spania - 50, Japonia 53 la sută).

Mai este nevoie oare şi de alte exemple pentru a demonstra clar şi convingător superioritatea democraţiei şi economiei libere, inferioritatea Rusiei şi superioritatea Vestului? Si, atunci, te întrebi: încotro Românie? Răspunsul: cu actuala echipă conducătoare în frunte cu "omul Ruşilor" Iliescu, orientarea este spre Rusia, adică spre dezastru. Depinde de poporul român impunerea orientării spre civilizaţie. Pentru aceasta însă este necesar ca poporul să poată face deosebirea. Presa şi mai ales posturile de radio din Occident ar trebui să transmită zilnic articole de analiză economică, să dea informaţii economice concrete, comparative şi creatoare. Aşteptăm.

George BĂLTEAN

LEGEA FONDULUI FUNCIAR

Urmare din pag. I

de restituirea unei cote procentuale din pământul confiscat. Această cotă limită de reconstituire este fixată de lege la maximum zece hectare de cap de familie. Pe lângă acest lucru, mai este în chip important de remarcat că dreptul de restituire a unei cote până la zece hectare se aplică numai şi numai pământurilor înscrise la C.A.P.-uri. Orice alt pământ confiscat, care nu ţine de un C.A.P., rămâne şi pe mai departe în proprietatea Statului şi, aşa, este exclus dela dreptul de restituire. Astfel într'o Românie care pretinde, formal, a fi democrată, Statul este, de fapt, primul şi cel mai mare proprietar agricol. Un lucru care în chip evident înseamnă structură socialistă.

Cât priveşte restituirea celor zece hectare de cap de familie, de ea sunt legate bucurii dar şi probleme. Să menţionăm mai întâi bucuriile. In chip firesc, punerea în execuţie a procesului de decolectivizare a început să deschidă feţele ţăranilor. Pentru lumea bătrânilor ţărani, ea a venit ca o adiere de retrăire a tinereţii. Atât pentru bătrâni cât şi pentru tineri, renăscutul sau născutul simţ al proprietăţii e puternic şi cu bucurie.

Acum să ne oprim la probleme. Pe de o parte legea zice că fiecare face cu pământul ce vrea, însă, pe de altă parte impune obligaţia ca el să fie lucrat, să producă, pe baza ca fiecare să se descurce cum poate. Dar cum poate ţăranul să se descurce fără animale de tracţiune ori tractor, fără echipament agricol, fără seminţe, îngrăşăminte, fără credite imediate, etc.? Si dacă, din cauză că nu te-ai putut descurca, ţi-a rămas pământul necultivat, vine Statul şi iar ţi-l ia.

Parcă legiuitorul fesenist ar fi socotit anume cu o asemenea situaţie ca să se poată veni cu indicarea soluţiei încurajată de oficialitate: dacă nu eşti în stare să-ţi lucrezi în chip individual pământul, lucrează-l în asociere. Ceea ce foarte mulţi, siliţi de constrângerea indirectă,adică neavând încotro, sunt nevoiţi s'o facă. Aceasta înseamnă că: oficialitatea executoare a Legii Fondului Funciar avantajează pe cei care optează pentru asociaţii şi lasă pe drumuri pe ceilalţi, care zic că s'au săturat să mai muncească pentru leneşi şi hoţi - cum se întâmplă să fie la colectiv - şi că ei vor ca de-acum să muncească pentru ei.

Apoi mai există şi temerea că asocierea, sugerată de Iliescu şi oficiali, ar putea fi cam acelaşi lucru cu "întovărăşirile" din zilele dela începutul comunismului. Temere justificată şi de faptul că din cuprinsul legii reiese intenţia puterii de Stat de a-şi menţine controlul asupra pământului dela sate. Iliescu însuşi nu s'a sfiit să spună că trebue să le iasă ţăranilor din cap ideea că vor putea cultiva pământul după cum vor ei. El este pentru o comasare în vechile ceapeuri ori alte întovărăşiri colectiviste. Ţăranii care rămân de capul lor trebue să se conformeze unor obligaţii stricte în privinţa cultivării propriului pământ.

Desigur că politica de intervenţie brutală în treburile ţăranilor neasociaţi ori neîntovărăşiţi, poate da de gândit. In sensul că s'ar putea reintroduce impozite speciale ori cote obligatorii. Căci atunci când ţara e secătuită, cel mai la îndemână mijloc de salvare a ei este stoarcerea ţăranilor.

Important de adăugat ar mai fi şi faptul că art. 47 din lege interzice cetăţenilor români cu domiciliul în străinătate dreptul de a fi proprietari agricoli.

Eugen BÂRSAN

CU REGALITATEA "PE'NCERCATE?"

Printre ţesăturile reaşezate pe tronul fostului Rege Mihai, s'a dat şi cu ideea în gard, de a avea timp de doi ani o monarhie de probă, urmată de un referendum unde cetăţeanul va putea alege, după gust, văz şi miros: regat sau republică.

O monarhie, pe termen fix, e plină de capcane-sinucigaşe.

Pe rege nu-l angajezi ca pe un arendaş căruia îi spui că dacă nu-ţi umple hambarul cu ovăz îl dai afară de pe moşie. Nu putem şugui cu viitorul ţării smulgând petalele dela o floare pentru a ghici ce-o să fie: regat, republică, regat, etc.

Monarhia, limitată în timp, ne întoarce la zodia fanarioţilor când Poarta vindea Grecilor din Fanar, scaunul Principatelor Române.

Intre neam şi rege e jurământ pe viaţă.

Să analizăm consecinţele unui monarh căruia cucul dela pendulă îi va cânta peste doi ani: "A rivederci, rex".

Mai întâi cei care se opun monarhiei (la care se adaugă şi toţi comuniştii) nu vor respecta legile şi vor sabota orice iniţiativă cu pecetea regală.

Nu te poţi scutura de balastul care de patru decenii manevrează macazurile ce pot gara pe linie moartă orice reformă necesară.

De asemenea neutralizează pe cei ce vor s'o rupă cu trecutul de teama că mâine va pleca regele şi ei vor rămâne descoperiţi.

Să nu uităm şi o altă piatră de hotar: câţi oameni de afaceri, ingineri, specialişti, etc. se vor întoarce în ţară, când nu sunt siguri de ce regim va fi după doi ani plus o zi?

Urmările a patru decenii de mizerie nu pot fi înlăturate schimbând numele din republică în regat, nu pot fi înlăturate nici peste doi ani şi unele nici peste cinci sau zece ani. (Restabilirea echilibrului ecologic cere un minimum de 15 ani, afirmă oamenii de specialitate, N.R.).

Imaginaţi-vă placardele din ajunul referendumului: "Vrem republică", "Vrem regat", sus şi jos, şi jos şi sus, şi cu regele şi cu preşedintele, etc. (A reîntroduce cenzura, sub orice scuză, e şi mai rău că ne întoarcem la dictatură, N.R.)

Nu vor dormi pe roze nici susţinătorii monarhiei care au mizat pe reînvigorarea economiilor personale şi naţionale.

Când ştii că după doi ani vei sta pe vârful gardului aşteptând să vezi cum bate vântul atunci, e normal, să dormi cu capul pe geamantan şi să te gândeşti doar la "bişniţa" ad-hoc de a câştiga cât mai mult într'un timp cât mai scurt.

O "monarhie de probă" nu prezintă prea multe probe de progres.

Tara are nevoie de o lungă convalescenţă, de chirurgi care să taie răul, de economişti care să-i arate drumul, şi de o industrie plănuită cu grija viitoarelor cereri ale pieţii.

Având de ales între Preşedintele Iliescu şi fostul Rege Mihai, noi votăm cu monarhia, fiind siguri că M.S. Regele Mihai, pentru perpetuarea dinastiei, va fi prudent şi nu va călca pe urmele tatălui său: fostul Rege Carol al II-lea.

Stroe MOLDOVANU

VINERI, 17 MAI - BUCURESTI

Demonstraţia Partidului Naţional Ţărănesc - creştin şi democrat

ESEUL POLITIC

CE FACEM CU LIBERTATEA?

—Constantin MACRI—

Marile și beneficele transformări politice din Răsărit, după șaptezeci de ani, respectiv patruzeci și cinci, pentru stateliți, de brutală, criminală, absurdă stăpânire bolșevică, care a îngemănat sadismul subteranei animalice din om, la care se **referea** premonițial Dostoievski, cu setea demagogică de putere a **semidoctului** care "s'a vindecat" de superstiția **religioasă lăsând în voie să** se reverse amoralismul specific omului cavernelor, au lăsat descumpănite milioane de cetățeni născuți și "instruiți" în aceste decenii de **noapte** comunistă.

Oameni care, fără voia lor, ca un reflex natural închid ochii când ies din tunel și sunt orbiți de lumina soarelui. Libertatea este o lumină prea tare pentru acești **ochi** obișnuiți cu cenușiul egalității comuniste. Libertatea pentru majoritatea țărilor eliberate din dictaturile **comuniste apare ca un proiector pus pe grămada de gunoi social în care relațiile** inter-umane erau pur și **simplu de supraviețuire.** O stare vegetativă cu deliberare cultivată pentru a degrada condiția umană la nivelul de **roboți** "hrăniți științific".

Totul era o continuă presiune și agresiune; la piață, la serviciu, pe stradă, în tramvai, în bloc, fiecare se simțea în continuă defensivă, **vociferarea** era singurul mod de a discuta, **insinuarea** și presupoziția era calea firească **de a-ți** doborî ușor presupusul adversar, **fiindcă** organele puterii erau exclusiv interesate de siguranța regimului, restul **preocupărilor** sanitare, școlare, administrative, economice erau simple anexe ale puterii politice. Ea le manevra cu o abia disimulată disprețuire că exista nevoia de medicamente, de instruire, de drumuri, de "bunuri de consum". Ceaușeasca numindu-i chiar "viermi" când întâmplător îi vedea la "coadă".

Condiționarea caracterologică este indubitabilă și a fost îndelungă și masivă. **Nimeni,** absolut nimeni, n'a scăpat nemarcat.

Libertatea redată ne apare ca o descumpănire. **Ce să facem cu ea? Ni s'a** redat pământul dar nu mai avem cal, plug, și mai **presus de toate, cei care îl** știu munci sunt prea **bătrâni** și prea puțini, majoritatea "foștilor stăpâni" au murit. Au rămas numai "salariații'. A dispărut omul care să vrea să fie propriul lui stăpân. A proliferat omul care vrea **"să se angajeze" sau să facă o mică muncă de speculă** mare. A dispărut sau e pe **cale de dispariție, omul** cutezător, imaginativ, neobosit, cu pasiune pentru efort și muncă.

Regimul actual i-a potențat și mai mult pe cei neproductivi și simpli **speculanți prin "liberalizarea prețurilor" într'o fază a** producției sociale și a productivității muncii ajunse la limita cea mai de jos. Si atunci, ce să facem cu libertatea? Ce înseamnă această liberalizare altceva decât extinderea până la **absurd** a legii de fier "a cererii și ofertei". Ce să liberalizezi aici când oferta este atât de mică? Corelată cu "liberalizarea salariilor" când se închid sute de întreprinderi, întrebarea de **mai sus devine și mai** dramatică, împingând oamenii la **disperare.**

Libertatea este un atribut natural și sacru al ființei umane atunci când trăiește într'o "societate civilă" adică democratică a cărei vocație umanistă este intrinsecă puterii de stat a cărui primă grijă **trebue** să fie apărarea lui "civis" de mizeria **materială.** Nici o **scuză** nu poate avea un guvernământ care batjocorește atât de flagrant simțul obștesc de justiție și de elementară echitate.

Trecerea dela economia centralizată la economia de piață nu se poate face cu sacrificarea unei generații, sau chiar numai a câtorva ani din **viața** omului. De decenii, din cincinal în cincinal, comunismul cerea sacrificii și promitea "în viitor" niște "condiții sporite". Cât au fost de **sporite s'a văzut în anii** 1983-89. Si nu numai în România ci în toate țările **"lagărului".**

Dar cu **deosebire**, din nefericire, în România. Acum iar ni se cer sacrificii în numele Libertății, precum Ceaușescu cerea în **numele "independenței".**

Continuăm să susținem că economia românească postrevoluționară era capabilă să satisfacă nevoile elementare de hrană și de bunuri esențiale de consum cotidian și general dacă nu **ar fi intervenit suprasolicitarea demagogiei de noii conducători, absolut improvizați** sub bagheta unei puteri străine, dornici să-și obțină o legitimare. Dacă alimentele nu se mai exportau ca pe timpul lui Ceaușescu și producția ar fi continuat tot ca pe timpul lui - era suficient pentru consumul intern. Ne referim în special la hrană. Dar teza era valabilă și în alte sectoare importante, **îmbrăcăminte,** bunuri casnice etc.

Reformele economice trebuiau amânate cel puțin un an, pentru studierea celor mai optime soluții. Tara trebuia guvernată de un guvern de Uniune Națională. De sinceră Uniune Națională, ameliorând din mers vechile structuri dar nu și vechi activiști.

S'a procedat, din fățărnicie și incompetență, invers. S'a căutat distrugerea vechilor încrengături economice care de bine de rău erau **funcționabile** și dădeau producție, și **înlocuirea** lor cu "unități private" predate însă tot **vechilor activiști din partid, din administrație, din** securitate. De aici acest eșec răsunător. Ce să facem cu libertatea dacă drumul ei e flancat de vechile fantome? Activiștii știu să comande sau să tortureze nu să și muncească productiv în sens pur economic.

Luna Ianuarie 1990 a fost luna bolșevizării României, în sensul că fiecare era liber să facă ce vrea numai să nu atace noua putere fraudulos instalată. Si totuși libertatea obținută, ca în nici o țară fost satelită, cu atâtea jertfe și cu atâta sânge, **trebue intens valorificată de** poporul român. E singura lui șansă de **supraviețuire** în această mare de impostură și de incompetență. Prima folosință ce trebue dată libertății este să învățăm să muncim temeinic, să muncim cu dăruire, cu credință că vom învinge și acest nou ceaușism. Numai munca tuturor, fiecare pe **parcela** lui de răspundere și de specialitate și de specific al **muncii, poate să ne scape de** sărăcie și de noua pacoste.

Solidaritatea românească nu stă în vorbe sau declarații de principii ci în muncă aprigă pentru **a produce. Solidaritatea** românească și seriozitatea românească în politică, trebue să se manifeste acum în valorificare liberă imaginativă și creatoare a muncii productive. O muncă tenace, mereu mai perfecționată. Adică mereu mai productivă, cu înalt randament economic și social.

Ce să facem cu libertatea? **Să fim noi înșine, mereu mai stăpâni pe pâinea noastră, prin munca noastră. Dar unde să muncim dacă suntem someri? In ansamblul posibilităților economice ale României noțiunea de "șomer" este creația neputinței guvernamentale. România postrevoluționară are nevoie imensă de brațe de muncă, de meseriași, de specialiști. Tuturor trebue să li se creeze condiții.**

Numai un prost gospodar, bețiv sau leneș, se vaită că nu are ce munci și unde munci. Bețiа, aici, poate să însemne setea de putere (nu neapărat de alcool) și **bucuria** constă în voiajuri (în străinătate, în deosebi) în loc de a merge la Bârlad să vezi cum merge **fabrica** de rulmenți sau la **Săvinești sau la Turceni** să vezi cum se muncește concret pe teren, ce greutăți sunt și pe cine am putea chema în ajutor pentru a ne **revigora** marile **întreprinderi de combinate.** Pe Francezi, pe Germani, pe Japonezi, pe Americani etc.? Concret **dela caz cu oferte detaliate în care,** acum, **suprema preocupare este** să dăm de lucru oamenilor și să avem în țară **producție**-marfă, în raftul magazinelor.

Ce să facem cu libertatea? Să ne strigăm dreptul la viață, demonstrând că vrem să muncim cinstit nu să facem "bișniță". Numai analiza **semantică** a acestui teribil termen țigănesc care derivă totuși dela englezescul "business" care înseamnă deopotrivă afacere, ocupație, precum și sarcină, obligație, activitate etc. ne indică gradul major de degradare a **mentalității** colective despre libera întreprindere, văzând în aceasta, oricare, o **"bișniță"** nu o muncă creatoare, ivită din imaginație, din cunoștințe profesionale, din curaj, mai ales din curaj în aceste timpuri de renaștere din cenușă, din riscul asumat și mai presus de toate din muncă până la istovire.

Desigur nu e ca la "serviciu" unde te făceai că muncești, sau mai făceai una, mai dădeai un telefon, mai fumai o țigară - să treacă cele opt ore, să vină chenzina. Atunci erai prizonierul **propriilor** tale neputințe **exploatate** din plin de "ștabi" care punând puțin cât puțin, cap la cap, scotea marea ex**ploatare din care rezulta huzurul lor și mediocra ta viață. Mediocră și slugarnică totul depinzând de voința "șefului".**

Iată de curând a fost Președintele Mitterrand la București și te-ai fi așteptat să se încheie vreun acord cu renașterea "Oltcitului" sau a "Daciei" (Renault 12) rămasă la performanțele din '60. Nu. S'a încheiat un **acord** cu privire la pregătirea polițiștilor (securiștilor) români în Franța. Iată pentru ce îți trebue libertatea: să protestezi cu vehemență și cu scârbă în fața unor **astfel** de oameni politici care pretind că-ți reprezintă interesele. Polițiști și nu in**vestiții și bunuri le trebuesc** și D-lui Iliescu și D-lui Roman.

Libertatea trebue iubită, adorată, apărată ca fiind prima condiție a creației dela șurub și pingele până la rachete cosmice. **Orice muncă este onorabilă.** Orice viață de om trebue trăită numai cu gândul și cu scopul să faci ceva. Să produci. Pentru tine, pentru copii, pentru societate.

Ce să facem cu libertatea? Să scoatem apă din piatră seacă. Psihologic. **Moral. Economic și politic.** Psihologic și moral să ne întărim în credința reușitei noastre de viață. Să ne încredințăm ferm că odată ce suntem cu întreaga **noastră existență pe o bază** morală, nu se poate să nu reușim. Să ne cunoaștem atent pe noi înșine, posibilitățile noastre reale, talentele noastre, însușirile noastre, preferințele noastre, defectele noastre, realizând astfel cel mai **realist proiect de viață,** cel mai fidel nouă înșine. Să nu **ne automistificăm.** Economic să ne înscriem în acea **activitate profesională** unde **suntem capabili de cel mai mare randament.**

Productivitatea muncii este un concept global larg și infinit nuanțat deși esența lui rămâne aceeași; cea mai mare cantitate de

Continuare în pag. 5

TRECEREA PRUTULUI

Urmare din pag. 1

odată mai mult, adevărata față a realizărilor comuniste. Când împrejurările absurde, post-belice, l-ai aruncat în lumea bolșevismului sovietic, **țăranul** român a fost cel **mai** strașnic apărător al străvechimii **naționale.** Dictatura comunistă a făcut însă eroziuni grave în sufletul **național**, ale căror consecințe se văd astăzi în viața societății.

Oricât ar fi răstălmăcită istoria de către cei de rea credință, de cei ignoranți sau ostili față de neamul românesc, aniversarea celor 50 de ani reprezintă o treaptă înaltă de aducere aminte a faptelor strălucite de apărare **națională**, și de verificare a legimității pozițiilor naționale pe care le-au stabilit generațiile de tineri **după Primul Război Mondial. Aceste** generații au avut intuiția amenințărilor pe care le ridicase, pentru Tara Românească și pentru Europa, bolșevismul sovietic.

Până la lichidarea recentă a formelor de **comunism dirijat de Kremlin, s'a adeverit** validitatea viziunilor **românești**, ale tineretului postbelic și ale țăranului român. Istoriile viitoare, vor înregistra trecerea Prutului din 1941, ca o adevărată măreție a poporului român și ca o expresie a unor viziuni de largă cuprindere. Ca o confirmare a **legitimității** ideologice a cugetului românesc din acea epocă tulburată și încărcată de neliniște. Amintirea acestui act major românesc este întremător, prin aceasta, dar și prin jertfele care s'au oferit pentru **destinul istoric al țării. Jertfele acestea merită cinstirea noastră și ne obligă la luciditate, răspundere morală și obiectivitate.**

Ion HALMAGHI

ALIANȚA CIVICĂ

COMUNICAT

Delegații grupurilor ALIANTEI CIVICE din diverse orașe ale Americii și Canadei s'au întâlnit pe ziua de 4 Mai, 1991 în Washington DC, pentru a discuta unificarea acestor grupuri și unitatea de acțiune cu ALIANȚA CIVICĂ din țară.

Ca formă de organizare comună, s'a confirmat alegerea a doi PURTĂTORI DE CUVÂNT pentru întreg continentul Nordamerican - Statele Unite și Canada - și a unui secretar general.

Cu această ocazie, au fost confirmați ca Purtători de cuvânt ai întregii Alianțe Civice de pe continentul nostru, Părintele Gheorghe Calciu dela Biserica Sfânta Cruce, din Washington DC și Profesorul Nicolae Iliescu dela Universitatea Harvard. Ca secretar general a fost ales Domnul Lucian Cruceanu din Los Angeles, California.

Ca primă acțiune a grupului de reprezentare, s'a luat hotărîrea să se publice în ziarele din exil și din țară un articol de protest împotriva înțelegerii bilaterale dintre Iliescu și Gorbaciov, prin care Basarabia a fost scoasă de sub incidența dreptului internațional la autodeterminare, fiind vândută printr'o hotărîre arbitrară și criminală Uniunii Sovietice pentru încă 15 ani.

De asemenea, cei doi Purtători de Cuvânt vor trimite proteste organismelor internaționale, Casei Albe, Congresului American și organelor de presă din America și Canada. Indemnăm grupurile românești anticomuniste din țară și din Basarabia, ca și pe cele din Europa să facă același lucru către Cancelariile Europene și Organismele internaționale.

PURTĂTORI DE CUVÂNT PENTRU ALIANȚA CIVICĂ DIN USA ȘI CANADA

Pr. Gh. Calciu
Prof. Nicolae Iliescu

SECRETAR GENERAL

Lucian Cruceanu

CURAJUL DE A FI OM...

—Valeriu C. NEŞTIAN—

... adică om de caracter, personalitate morală, om integru, astăzi, în România. Cu o grupă de sânge comună: Român, creştin, anticomunist. Paradigme deosebit de dificile - nu-i aşa? - în articularea lor concretă, autentică. Mai ales pe fondul crizei generale din ţară. Nu însă şi insolubile. Ba chiar realizabile prin influenţare directă, întru crearea unei atmosfere sufleteşti favorabile şi, îndeosebi, întru educaţia voinţei: **dela idei şi sentimente la acţiune.**

Desigur, pentru a forma **caractere libere e nevoie de** o educaţie liberă care să înlesnească semnalul verde înspre calea naturii bazată pe iubire, credinţă, speranţă ("Anima este **naturaliter** christiana" - Tertulian) şi o educaţie aspră, temeinicită pe stăpânire de sine şi **disciplină. Ambele ansambluri de acţiuni ce vizează** dezvoltarea facultăţilor morale, intelectuale şi fizice, **funcţionând** după principiul vaselor comunicante. Si cine să o facă la noi, când "educatorii" sunt, în majoritatea lor, roşi (în ambele **accepţii** ale cuvântului) până în măduva oaselor de atâta marxism?! Or, numai aceia care-şi subordonează activitatea lor **principiilor etice şi naţionale** şi care-au fost **deprinşi** cu greutăţile şi sacrificiile vieţii pot fi realmente oameni de caracter. **Doar** cine a învăţat să se autocunoască şi să se autostăpânească poate deveni slobod. Fără luptă e improbabil progresul. Fără suferinţă, **lupta** este imposibilă. Unde nu există risc, victoria devine facilă şi incertă.

In prezent ne trebuesc caractere tari - nici vorbă. Dar cum să-i făureşti, când - rezultat al vremii şi al vremurilor - mentalitatea de îmbogăţire personală atrage după sine, cu forţa unui magnet irezistibil, o conduită neonorantă a multora, prea multora dintre noi, ce-şi fac din individualism şi egolatrie un crez de viaţă? Sclavi ai celor şapte păcate capitale. Si ai altora, mai mari. In loc de a acţiona dezinteresat în favoarea aproapelui pentru a scoate din minorat un neam şi din semianonimat o ţară - este cultivat asiduu şi cu subtilitate, pe căi oficiale şi neoficiale, cultul rentabilităţii materiale, financiare, comerciale etc. Iar omul nu se pregăteşte pentru o **misiune, pentru naţiune, pentru desăvârşire** moral-spirituală, ci pentru câştig. Câştig maxim cu minima **moralia...**

Avem curajul de a respinge categoric asemenea ispită?

Acest aparent zbucium universal după cele "bunătăţi" pieritoare ascunde, în adâncime, sete după apa cea viu făcătoare. Când ne tânguim - pe drept, pe drept!- că nu ne mai ajung pâinea, hainele, podina casei şi toate câte se ţes în jurul lor, dovedim în chip tainic că sărăcia noastră merge şi mai departe. In toate aşa-numitele probleme individuale, omeneasca vijelie a deznădejdilor proclamă că în inima noastră rădăcinile amare ale materialismului ateu dau rod înzecit.

Cine are cutezanţa fermă de a le smulge definitiv?

De multă îndrăzneală este trebuinţă pentru a ajunge la libertatea reală, ce se cucereşte zi de zi, oră de oră ("Das Gesetz nurkann uns Freiheit geben" - Goethe), numai prin **ordine**, respect şi disciplină. Acest adevăr e şi el nesocotit, spontan şi în proporţii de masă: obrăznicia, **prostia** înlocuiesc cinstea, deferenţa; dezordinea se substituie normelor etice; vanitatea şi luxul "foştilor" şi "actualilor" contravin modestiei specifice **Românilor;** lenea şi moliciunea se situează la antipodul activităţii creatoare. Relele acestea beneficiază de un dirijism abia camuflat al unor cercuri obscure ale Puterii, **care ştiu că, nefiind în stare de efort şi sacrificii,** oamenii caută, pentru a învinge greutăţile şi lipsurile, mijloacele com**promisului** moral, ale oportunismului politic, ale indiferentismului religios. Cei slabi, bolnavi, lipsiţi de zel sunt mult mai lesne de stăpânit decât cei tari, rezistenţi, activi, al căror trup e dominat de spirit!

Format la şcoala curajului, omul trăieşte pentru a învăţa să fie corect; lucrează pentru a se deprinde cu munca; luptă pentru a se oţeli; suferă, pentru a ispăşi; se jertfeşte, pentru a se familiariza - **în cruciada cea de toate** zilele - cu depăşirea propriei persoane, slujindu-şi neamul. **Câţi** dintre noi nu şovăie încă şi acum, când e timpul să purceadă cu loialitate pe acest drum! Ne este teamă de atari străduinţe?

Providenţa conservă şi conduce lumea şi în stare de păcat. Ceea ce înseamnă că românitatea nu e compromisă şi nu va fi dusă la distrugere de forţa liberticidă a comunismului an**tichristic, ci ea îşi păstrează** valoarea. Intrucât bolşevismul nu este un factor care **acţionează** la fel pentru a-i menţine pe oameni mai departe în starea de **cvasi captivitate, combaterea acestuia nu e nici ea o contraacţiune mereu egală,** suficientă sieşi. Neocomunismul (socialist, social-democrat, fesenist, securist etc.) căutând prin iniţiativele, necontenit altele, ale ex şi noilor nomenclaturişti, şi ale celor influenţaţi de aceştia, să promoveze răul în forme inedite- diseminarea vrajbei **interpersonale, a dezinformării şi denigrărilor,** egoismul, scumpetea, aplicarea denaturată a unor legi, bunăoară aceea a fondului funciar, corupţie şi **imoralitate - se străduie să-l imprime tot mai adânc în conştiinţa şi conduita** oamenilor. Forţele an**titotalitare** sunt şi ele intr'una noi în modurile lor de a menţine comuniunea **naţională**, de a o apăra, folosindu-se şi de puterile **proprii şi de acţiunile** pozitive ale oamenilor, fie că acestea susţin totdeauna binele, fie că-l **sprijină** cu intermitenţă (cf. Alianţa Civică, diferite foruri antitotalitare, **organizaţii** şi **asociaţii** de luptă pentru democraţie, împotriva (neo) comunismului, personalităţi independente).

Sensul dinamic al expresiei politice a creştinismului se activează însă mai accentuat în îngrădirea şi contracararea formelor noi şi periculoase **ale "fiarei roşii din Apocalips"** (Nae Ionescu), **în** contribuţia la înaintarea **istoriei,** deschise mereu transformărilor struc**turale,** de esenţă. Căci "duhul" e neîntrerupt viu, opus "legii" (în înţelesul de regulă rigidă şi sclerozată). Legea este reluarea, după o **normă** exterioară, în orizontul închis de in**dividualism şi finitudine** (à propos de doctrine şi practici ale unor partide de "opoziţie"). A umbla după înnoirea vieţii înseamnă a trăi mai sus de repetiţie, prin trecerea gradată a elementelor valoroase **dela o** treaptă la alta, spre o libertate autentică, neîncetat fiind slobozi de orice nivel atins.

In această luptă durativă pentru libertate, dreptate, **demnitate, pateticul sacrificiului unuia soarbe pe** ceilalţi; exemplul faptic viu **contaminează;** se ridică moralul; înfrunzeşte miraculos curajul ofilit. In **aurora dimineţii post-revoluţionare româneşti se arată nimbul biruinţei.** Se petrece o transfigurare. Si neamul acesta nu va mai lăsa să se **tragă iarăşi cu mitraliera în obrazul lui Hristos.**

CE FACEM CU LIBERTATEA?

Urmare din pag. 4

valori sociale de **circulaţie,** folosinţă şi schimb dată de tine, ca unitate productivă, în minimum de timp şi cu maximă competenţă - deci, **per ansamblu, competitivitatea muncii totale şi** rezultatelor ei.

Capitalismul şi liberalismul economic nu sunt deloc instituţii de binefacere ci arene de luptă economică. Aceasta ţine de ontologia **existenţei sociale.** Nu se **poate** altfel. Socialismul consecvent duce într'o înfundătură care se numeşte stagnare şi sărăcie progresivă. Numai valoarea **politicului care struneşte** cu conştiinţă creştină şi viziune umanistă deplină şi devotată, reuşeşte să ţină un echilibru între cei doi poli ai bogăţiei rezultată din hazard, **îndrăzneală** şi inegalitate naturală şi nu cel al **pauperismului,** căci acesta e inacceptabil şi inscuzabil ci acela al traiului modest dar sigur şi fericit. **Sigur prin asigurarea drepturilor economice fundamentale ale omului, anterior** schiţate tot la această **rubrică, se poate sălta în** condiţiile libertăţii, dela o treaptă la alta.

Repugnabile sunt **deopotrivă** exploatarea şi tirania. Libertatea noastră o folosim pentru o luptă **activă** şi împotriva uneia şi **împotriva alteia. Tirania** politică este cel **mai mare** rău ce i se poate întâmpla unei societăţi. Tirania politică este de diverse forme. Ea se dimulează chiar în democraţiile parlamentare multipartidice. Exemplul **României de azi este cel mai eclatant.**

Numai - este suficient - să citeşti comitetul provizoriu al F.S.N.-ului din 24 Decembrie 1989 care începe cu Ana Blandiana şi termină cu Ion Iliescu, să te gândeşti la modul cum s'a desfăşurat campania electorală din 20 Mai 1990, să te gândeşti la compoziţia actuală a parlamentului ca să-ţi dai seama că democraţia în România este un simulacru. Un simulacru cu consecinţe tragice pentru poporul român care suferă de o mai mare sărăcie şi umilinţă ca pe timpul lui Ceauşescu.

Ce facem cu libertatea? Să o folosim cu **seriozitate,** cu sobrietate, cu competenţă ca să restabilim democraţia în România.

România, ca ţară, sub acest nume n'a fost decât **monarhică. Republica** este o **invenţie sovietică** şi comunistă.

Monarhia înseamnă începutul sfârşitului calvarului comunist, fesenist şi prima instituţie care poate să ne deschidă autentic şi cinstit uşa spre Europa.

Constantin MACRI

Comemorare

UN AN DELA CRIMA "LEGALĂ" (13-15 IUNIE 1990)

E.C. FIANU

La 20 Mai 1990 Iliescu, Președinte și acoliții lui, toți cripto-comuniști, sunt aleși în mod triumfător la alegerile legislative frauduloase în tot felul - **care avuseseră loc în aceeași zi. Ei obțin astfel o** legitimitate democratică. S'a hotărît ca președintele să fie instalat în funcție la 21 Iunie. Dar, se întâmplă ca-i un bai!

De 53 zile Piața Universității dela București este ocupată, în permanență, de protestatari contra regimului, pe care Președintele Iliescu îi consideră și-i numește "golani" ba chiar "golani fasciști". Aceștia sunt între 200 și 3000 adunați în piață, în funcție de ziua din săptămână și ora din zi. Câțiva dintre ei fac și greva foamei.

Protestatarii sunt, în marea lor majoritate, tineri: studenți, muncitori și elevi care cer ca guvernul să abandoneze metodele din vremea lui Ceaușescu, să **înlăture dela conducere** fostele cadre ale P.C.R. și agenții fostei Securități. Pe scurt, ei cer să dispară minciuna înscăunată ca etică de **Stat, să fie instaurate transparența, libertatea și** adevărata democrație. **Apelurile** lor, cu Marian Munteanu în frunte, nu sunt violente, nu incită nicicum la dezordine sau la anarhie.

Trebuia ca Piața Universității **să fie, pe data de 21 Iunie, eliberată de** ocupanții care ar fi stingherit "marea **sărbătoare"**. Guvernul ezită: soluțiile sunt numeroase. Finalmente, **ministrul de Interne, cu** ajutorul poliției, începe pe **13 Iunie, la 4.30 dimineața,** "curățirea" pieței. "Golănia liberă" **este arestată și îmbarcată în dube. In următoarele ore** ale dimineții Piața Universității era măturată și spălată.

Dar în după amiaza aceleiași zile "golanii" reiau lupta... Insă de data asta, și în mod curios, ei constată, infiltrați printre ei, prezența a tot soiul de indivizi pe care nimeni nu-i văzuse până atunci, **veniți** de te întrebi de unde, care s'au dovedit - ulterior - a fi provocatori!

Câteva clădiri publice, Prefectura de poliție, Ministerul de Interne, imobilul Televiziunii sunt **atacate cu pietre, cu** cocktail-uri **Molotov** și parțial incendiate. Urmează a harababură de nedescris la care poliția asistă nemișcată, de piatră!! Guvernului în este teamă de armata care, în Decembrie'89, a trecut de partea revoluționarilor. Cu **președintele** în cap, conducerea nu știe ce și cum ar trebui făcut. In curând însă, "șefii" descoperă pe "salvatorul patriei". Apare din nou la rampa scenei regizorul punerii în scenă a parodiei procesului intentat cuplului Ceaușescu și a împușcării acestora, Gelu Voican! Vice prim-ministru timp de șase luni, "tantrist", el declarase, la 12 Mai, corespondentului revistei franceze "Figaro-Magazine": "Eu trăiesc între metafizică și clitoris (sic)"! Pentru a nu fi recunoscut de lume și pentru îndeplinirea "sarcinii nobile" și-a ras barba și mustața, devenite, în scurt timp, legendare!

El aduce dela minele de **cărbuni din Valea Jiului - în mod absolut "oficial" -** 12.000 mineri pe care i-a înarmat cu măciuci, cu țevi de plumb și cu securi. Se constată însă un lucru straniu și tare neplăcut: în grupe, minerii erau conduși de indivizi îmbrăcați ca minerii, care aveau fața înnegrită cu funingine dar mâinile albe, curate, fără bătăturile oricărui muncitor manual de muncă grea! Ba chiar mai mult, acești gen-"cunoșteau - din întâmplare - toate adresele **instituțiilor care urmau** să fie atacate și distruse precum și adresele persoanelor particulare care trebuiau să fie bătute, torturate și arestate. Unui tânăr, portar la o in**stituție, care a încercat să** se opună la invazia hoardelor dezlănțuite i s'a crăpat capul cu securea!

Corespondentul revistei "Paris-Match" aflat, **împreună** cu alți jurnaliști străini, la București descrie scenele de oroare la care a asistat: "In tot cursul zilei de 14 Iunie, 12.000 mineri vor străbate în lung și în lat străzile capitalei **semănând** teroarea. "Fețele negre" sunt atotputernice. Camioanele în care sunt încărcați nu respectă luminile **semafoarelor, claxonând încontinuu.** Numeroși intelectuali și studenți și-au părăsit domiciliile de teama vizitei acestor patrule de voluntari, în mod bizar, foarte **bine** informate asupra **anumitor adrese. Sunt devastate, printre altele, casa lui Ion Rațiu, 72 ani, reprezentant al Partidului Național Țărănesc, sediul Partidului Liberal, Facultatea de Arhitectură.** Tot minerii fac o descindere în birourile ziarului România Liberă **distrugând** tot materialul de birou, pentru a întrerupe apariția cotidianului. Printre mulți alții ei bat și rănesc grav pe liderul studenților români,

Marian Munteanu. La spital, unde a fost dus, infirmierele îl scuipă pe Munteanu. De ce? Alți numeroși civili, bărbați și femei, mergând pe stradă sunt atacați și răniți. De ce? Minerii declară că erau **îmbrăcați prea bine!?!"**

Din fericire, pentru ei și pentru noi, Doina Cornea, Ana Blandiana, Octavian Paler și Petre Mihai Băcanu se aflau, în zilele acelea nenorocite, la Montréal. Ziarele canadiene și alte publicații din lumea liberă, descriind crima "legală", citau canaliile care, pe străzile Bucureștiului, urlau: "Moarte lui Paler, moarte lui Băcanu"!

Nu trebue să uităm pe numeroșii ziariști străini care au fost, și ei, atacați și răniți de mineri. **Uneltele** lor de lucru, aparate de filmat, aparate de fotografiat, automobile etc. s'au transformat, instantaneu, în deșeuri.

In spitale, răniții **îngroziți de frică s'au înscris sub nume false pentru** ca să nu se cunoască adresele lor.

In **noaptea** de 14 către 15 Iunie minerii continuă opera lor de distrugere. In oraș, ei organizează și pichete de control a identității.

In după amiaza zilei de 15 Iunie se sună adunarea: minerii pleacă. Iliescu și Roman își împart sarcinile urgente. Primul își ia **rămas bun dela mineri,** spunându-le: **"Ordinea** a fost restaurată datorită vouă; acum vă puteți întoarce la lucru". Câteva zile mai târziu, Roman dă o fugă la Paris pentru a încerca să explice și să justifice crima comisă. După ce a bâlbâit, în fața reporterului dela postul de T.V. de stat, "Antenne 2" răspunsuri exprimate cu "limba de lemn" pe care o cunoaște prea bine și de demult, care nu spuneau nimic, el a încheiat (cităm): "Noi nu ne-am schimbat, am rămas **aceiași"!!**

Trecând în acele zile pe la mama lui, Gelu Voican este apostrofat de ea: "Chiar Ceaușescu nu s'ar fi gândit la așa ceva! Aveam atâtea speranțe." Femeia spune aceste cuvinte cu lacrimile în ochi; din ajun ea se roagă pentru fiul ei de care îi este rușine. "Iliescu te subjugă chiar în halul ăsta? Pentru **ce ați făcut asta?** Sunteți **niște** monștri". Si ea fusese atacată, pe stradă, de mineri, ca și alte prietene ale ei. I-a fost frică și s'a zbătut, s'a apărat ca o vitează. (Mărturiile lui Arnaud Bizot în "Paris-Match" din 28-06-90).

Prețul crimei "legale" a fost de 6 morți ("dispăruții" nu se cunosc, nimeni nu i-a numărat), peste 800 răniți și mai bine de 1000 arestați. Guvernele statelor occidentale libere au protestat.

Poporul român nu poate, iar lumea liberă nu trebue să ierte această crimă monstruoasă decât după ce ea va fi judecată după legi adevărate și cinstite iar autorii ei pedepsiți legal și cu dreptate.

Totuși această fărădelege, de neînchipuit în **Europa** de astăzi, va rămâne în istoria României o pată neagră, rușinoasă.

Justiția imanentă trebue să învingă!

MORMINTE DE EROI

Dacă-ți e dat să treci pe lângă Bellu
Vezi sute de morminte înșirate
Un cimitir cu tineri ce-au crezut
Că vor aduce-o vie libertate.

Ingenunchiază'n preajma lor cucernic
Si înspre cer ridic-o rugăciune
Căci ei s'au stins pentru o țară sfântă
Ca soarele pe cer, ca o minune.

Dar dacă ești din cei ce au împins
Un neam întreg în apriga sclavie,
Să nu apropii sacrele morminte
Căci un blestem te paște'n veșnicie.

E cazul să dispari din calea noastră
Căci porți în spate grelele păcate
De oameni aruncați în gropi comune
De cei uciși, la universitate.

Copii schilozi și alții morți de foame
Biserici și altare în ruină,
In miez de iarnă oameni degerați
In lipsă de căldură și lumină.

Sate întregi distruse'n nebunie
Iar alții storși de vlagă la canale,
Alții trimiși în tristele Siberii
Sau internați în cinice spitale.

In timp ce țara sângeră'n mizerii
Un Geniu Carpat ca un vizir
Ridică comunismului palate
Inconștient, în vastul său delir.

Despotul principal a fost ucis
De foștii lui tovarăși de domnie
Moștenitori ai epocii de piatră
Ei prelungesc sinistra comedie,

Ce bine-ar fi dacă acești faliți
Ce se înneacă'n haos și minciună,
Ar părăsi puterea voluntar
Căci nu-i departe groaznica furtună.

Horațiu COMANICIU

In memoria victimelor represiunii dela București
13-15 Iunie 1990

A PLECAT UN FRATE...

A plecat un frate
și nu s'a mai întors;
a plecat să'nfrunte fiara
ce-l rodea până la os.

Târziu, a fost găsit
înțepenit, în frig,
în hruba acelora
ce nu mai aud când strig:

"A plecat un frate
ce nu se mai'ntoarce"...

E.C.F.

NONSENSURI ISTORICE

—Ovidiu VASILESCU—

Contradicția nedumirește. Nonsensul stupefiază! Cu toate acestea, mai ales cu ajutorul acestor două carențe tactice, (pentrucă tot vom vorbi despre nonsensuri) universul geopolitic capătă culoare, semnificație și durabilitate.

Istoria nu judecă faptele noastre. Ea le consemnează. Cei care le vor judeca, sunt tot oamenii făuritori de evenimente, ei, combatanții neobosiți ai acestui marș, mai mult sau mai puțin glorios, adică viața cu toate complicațiile ei.

Faptul istoric este doar acel eveniment, care, prin încărcătura lui emoțională, prin dramatismul consumării lui, are un efect covârșitor asupra civilizației. El va continua să existe și după curbura timpului, rămânând deci, viu în memoria noastră și după ce făptuitorii lui s'au stins.

Istoria este plină de astfel de nonsensuri, așa încât, la un moment dat eram tentați să credem că viața însăși este un nonsens. A venit însă, osânditul din Nazaret, care să ne facă să înțelegem, că ceea ce trăim noi, nu este o soluție exhaustivă a viețuirii noastre, că imponderabilul poate fi transformat în cunoaștere pură, printr'o ecuație simplă și că permanența înseamnă corelația absolută dintre gând, vorbă și faptă.

Nu va fi deci nevoie, să ne adâncim prea mult în timp, pentru a găsi exemple care, să confirme subiectul pe care ni l-am propus. Va fi de ajuns, o privire concisă, asupra ultimilor 60 de ani.

Scuturat din legile sale fizice, de gravitatea primului război planetar, pământul nu se așezase bine în straturile sale geologice. Mirosea încă a fum și a zgură peste bătrâna Europă. Valuri de sârmă ghimpată, piese de armament greu, schelete de oameni și dobitoace, încă mai ieșeau la iveală de sub tăișul plugului, când țara înfrântă și umilită, în ceea ce fusese prima mare tragedie humanoidă, Germania, dădea semne vădite că știa cum să renască din ruinele în care o aruncaseră, ancestrala ei sete de spațiu, visul ei care se topea în apa lacului Baical și o coaliție de state care, nu doreau în acel moment noi teritorii, dar să mențină și să exploateze eficient, ceea ce stăpâneau.

Omenirea și mai ales Europa, vor fi scoase cu brutalitate din starea de visare, în care încă se mai legănau, de nota acută a unui Deutschland, Deutschland, über alles, care urca cu tot mai multă vehemență din piepturile și mințile "Rasei Ariene", cuprinsă din nou de "A temporary insanity", așa cum mai fusese cuprinsă și altă dată, fapt pentru care plătise destul.

Incă odată, Germania, care după teoriile lui Emil Cioran, era predestinată să fie un popor mare, făcea dovada imaturității sale colective, făcea dovada inadaptabilității sale în circuitul universal, făcea încă odată dovada lipsei de viziune politică și sub bagheta unui dirijor afon, Adolf Hitler, înălța național-socialismul, expansionismul și ura de clasă, la rang de credință.

Un vânt subțire încreți fața Atlanticului. Frigul unei presimțiri nu tocmai bune, scutură colosul american. Cămătarii din Wallstreet, se trăgeau ușor de perciunii cârlionțați la auzul obsedantului refren: 'Die fahne hoch der reihe fest geschlossen".

„germania, prin intențiile ei de cucerire a noi teritorii, prin setea ei de expansiune, este predestinată să fie un popor mare", spunea marele gânditor Cioran. Nu i-am împărtășit nici acest punct de vedere.

"Un popor este mare, nu prin întinderile pe care le cucerește, ci, prin adâncurile pe care le stăpânește!"

Culmea nonsensului! Germania a avut întotdeauna această dimensiune! Kant, Nietzche, Freude, Spengler, sunt doar câteva din numele ce pot fundamenta teoria noastră. Datorită lor, și altora ca ei, Germania era un popor mare, care însă se manifesta mediocru ori sub nivelul inteligibil, în relațiile cu lumea exterioară și mai ales, în relație cu propriul său destin!

Atitudinea ei arogantă, până la trufie, după cum și un sistem politic bazat pe puterea sloganului ieftin, avea să vină ca un îngheț, timpuriu, chiar și pentru pirații încercați ai apelor politice, așa cum erau Churchill, Roosevelt, ori Stalin.

Activitățile diplomatice capătă un curs rapid și intens, dar numai în aparență. In intimitatea lor, ambele tabere, aliații pe de o parte și Germania cu vasalii ei pe de altă parte, nu căutau decât să câștige timp, să se înarmeze și mai bine, apoi să găsească momentul propice de a lovi. Pentru mai bine de 6 ani, civilizația se va întoarce în epoca cavernelor. Nu va mai exista spirit rațional și nici o metodă nu va fi prea gravă. Se va face totul pentru nimicirea a câteva zeci de milioane de oameni.

După capitularea necondiționată a Germaniei, "O nouă ordine fusese deja pregătită lumii"! Parcă am mai auzit termenul?!

Fürerul călău murise. Germania transformată în ruine. Ceea ce era mai important însă, o ideologie, național-socialismul, murise și ea odată cu gauleiterii.

Toate teritoriile la care râvnise Germania, Sovietele, plus țările din Răsăritul Europei, ca și o bună parte din însăși Germania, vor trece (așa cum pretindeau aliații) la Soviete, pentru democratizare!!!

Hitler fusese înlocuit cu cel ce avea să se adeverească a fi, cel mai mare călău al secolului XX, tătucul Stalin. Sub conducerea acelui personaj maladiv, numărul victimelor politice vor depăși înfricoșătoarea sumă de 60 de milioane de suflete!! Tările satelite vor sângera și ele din plin. Acesta trebuia să fie prețul democratizării!!

Are toată această realitate vreun sens? Desigur, nu!

Statele Unite susțin cu bani și forță militară deghizată, regimul totalitar al lui Batista din Cuba. Insurgenții comuniști, bine adăpostiți de Moscova, destabilizează și atacă puterea, Statele Unite se întorc cu 180 de grade. Susțin dintr'odată, frontul democratic condus de Castro. El este imaginea democrației pe care o dorește America. După ce ajunge la putere, Castro se dă pe față. Se declară comunist!!

Si vreți să-mi spuneți că asta are sens?!

Somoza ține în frâu penetrația comunistă în America centrală. Moscova nemulțumită atacă pe dedesubt. Statele Unite înțeleg că Somoza nu mai este de actualitate!! Ele se vor învârti din nou pe călcâie și vor susține noul val democratic al lui Ortega!! Acesta va învinge și va instala comunismul în emisfera nordică, unde încă mai există doctrina Monroe!!

Mare meșter, cel ce găsește sens în această acțiune americană!

Sahul Iranului, devine peste noapte nepopular. Mai ales pe canalele moscovite. El este un torționar! A încercat să civilizeze Iranul! Ce îndrăzneală!! Satele Unite nu mai pot merge la braț cu o persoană atât de compromisă!! Incearcă formule sugerate cu dibăcie de confrații din Kremlin și în final, Iranul este pierdut pentru cel puțin 50 de ani!

Există sens în treaba asta?! Să fim serioși!

Suntem prin anii 74-75 când o bandă de huligani, legitimându-se cu pașapoarte diplomatice, cutreieră lumea.

Occidentul îi primește cu omagii, onoruri și lipsă de înțelepciune. Regina Angliei, le așterne covorul roșu!!! Se încearcă imposibilul. Alianța dintre proletariatul huligan și miopia occidentală. Seful găștii nu este altul, decât Ceaușescu, care peste 15 ani, va fi aruncat la coșul istoriei!

Aveau toate acestea sens?! Da de unde!!

Kuweitul este o țărișoară mică, lipsită de apărare, dar noi ne ridicăm mai ales, în apărarea principiilor de libertate! Așa spunea repetat domnul Bush. Poporul irakian trebue săși ia soarta în propriile mâini, mai spunea domnia-sa. Poporul irakian trebue să-l răstoarne pe Saddam și să instaureze un regim democratic, continua domnia-sa. Noi nu putem admite încălcarea principiilor, ș.a.!

Si poporul irakian a făcut'o. S'au luptat bieții Kurzi cu vitejie și putere de jertfă. Au murit secerați cu sutele de mii, pe străzi, prin pustiu și prin munți. Gărzile republicane ale lui Saddam și-au făcut și ele datoria!!

Dar domnul Bush și-a făcut datoria?! De ce a incitat domnia-sa la rebeliune, dacă știa că nu va da nici un ajutor? Fără îndemnul președintelui american, nimeni nu s'ar fi ridicat la moarte sigură, împotriva unui scelerat.

Cum o fi uitat domnul Bush, că Statele Unite, luptă mai ales pentru apărarea principiilor?!

Si ziceți că are asta, în vreun fel, sens?!

Eu acum, în loc să mă resemnez, cu mâinile adânc în buzunarele pantalonilor, cu picioarele ușor desfăcute și cu capul bine dat pe spate, râd, râd nebunește, de cât de mult ținem noi oamenii simpli la principii!

DIN ȘMECHERIE ÎN ȘMECHERIE...

—Mihaela MOISIN—

Este o mare diferență între un om inteligent și unul șmecher. Un om inteligent, care nu poate să-și valorifice inteligența din cauza modestiei și a excesivului bun simț, rămâne un necunoscut inteligent. Smecherul însă știe să-și ascundă lipsa de inteligență și poate să ajungă prim-ministru sau chiar președinte de țară. Domnii Iliescu și Roman fac parte din categoria șmecherilor, prin excelență.

Intr'un dicționar mai vechi, găsim la cuvântul "șmecher" explicația: 'Pișichier, șiret", iar apoi comentariile: 'Trebue să fii șmecher ca să te pricopsești în țara noastră" și "mai șmecheri decât cărturarii cei vechi, ăștia mai noii vor să fie și cu aceia și cu gloatele".

După frenezia câștigării alegerilor din 20 Mai, treziți la realitate, adică la punerea în aplicare a promisiunilor făcute poporului în timpul campaniei electorale, și realizând că sunt incompetenți pentru aceasta, au apelat la șmecherie.

Cei doi conducători au încercat astfel formarea unui guvern de coaliție, cu majoritate, evident fesenistă, pentru a nu se compromite singuri, ci mai ales împreună cu partidele de opoziție.

O parte dintre conducătorii opoziției s'au lăsat prinși în această șmecherie, dar marea majoritate a opozanților, potențiali conducători în eșaloanele 2 și 3, au stat drept și neclintit în poziția lor anti-comunistă, anti-fesenistă. Mai mult, ei au rezistat tuturor tentațiilor oferite cu larghețe de FSN - vile, mașini cu șoferi, etc.

După evenimentele din 13-15 Iunie, atât de cunoscute întregii lumi, încât numele de miner a devenit o adevărată rușine, după arestările masive, accidentele înscenate, bătăile nenumărate atât în România, cât și în afara ei, iar mai nou crime în plină zi și în văzul lumii, după încercările Domnilor Roman și Iliescu de a zâmbi Occidentului, de a promite iar și iar, după jocul de-a se pări unul pe celălalt, pentru a-și câștiga fiecare simpatia, iată că recurg la alte șmecherii.

Pe de o parte scot în afara legii activitățile comuniste, pe de alta promovează un partid socialist, muncitoresc, ai cărui conducători sunt vechii comuniști din tată'n fiu. Mai poate zice cineva că în viitoarele alegeri vor ieși comuniștii, sau chiar feseniștii? Nu, pentrucă nu mai există comunism; da, pentrucă PSM este de esență comunistă.

Domnii conducători flutură ideea unor alegeri precipitate pentru toamnă, deci înainte de termenul fixat, pregătite cu multă grijă de ei, dar, din nou prin surprindere pentru partidele de opoziție. Ce va face acum opoziția? Va accepta ea un guvern de coaliție, cu FSN și PSM, compromițându-ne sau nu va participa la alegeri?

Este încă prea devreme pentru partidele de opoziție, prea multe și prea slabe pentru a putea câștiga în alegeri.

Intre timp, ceea ce era de așteptat, haosul, șomajul, introducerea sistemului de taxare în școli și universități, legea funciară parțial aplicată, toate caracteristice sistemului capitalist, dar cu rea credință și vădită intenție pe jumătate aplicate, sperie o mare parte a maselor care se apropie de noile promisiuni ale așa zișilor socialiști.

O mare parte din oamenii care au votat actuala conducere s'a trezit. S'a trezit pentrucă așa zisa liberalizare a dus la creșterea inadmisibilă a prețurilor, pentrucă excrocheriile guvernului, directe sau prin intermediari (bișniță) iau o amploare inimaginabilă.

In șmecheria lor, actualii conducători au facilitat deschiderea de magazine particulare de către "unii" pentru "alții" care-și permit să cumpere din ele, dar în ce proporție omul de rând se poate atinge de produse?

Din cauza situației falimentare, șomajul crește. Atunci s'a introdus ajutorul de șomaj pe o perioadă de 6 luni. Dar ce se va întâmpla după cele 6 luni? Somerii vor merge la cursuri de recalificare. Dar în ce dorește guvernul să recalifice zecile de mii de oameni?

Aici se oprește inteligența Domnilor Roman și Iliescu. Până aici merge șmecheria lor.

Se apropie scadența celor șase luni, se apropie recolta de toamnă, se apropie iarna grea și nemiloasă, clauza nu au primit-o, ajutoarele din Vest și eventualele investiții de capital străin nu prea se văd, guvernul este în mare impas. Care este soluția? Alegeri noi, ca să profite și alții de pe urma dezastrului lăsat în urmă de Ceaușescu, Iliescu, Roman, vechi și noi comuniști.

Cât va mai ține șmecheria? Maximum o iarnă...

LITERATURĂ ȘI ISTORIE

Război și pace

—Titus BĂRBULESCU—

''-Ce vrei tu?
-Noi bună pace! Si de n'o fi cu bănat
Domnul nostru ar vrea să vază pe măritul împărat.''
...Mihai EMINESCU, Scrisoarea a III-a.

L-a văzut Mircea, ''domnul de țară'', grijuliu de avutul material și spiritual al țării și poporului care-l înălțase ''Domn al Tării Românești, Ungro-Vlahiei și părțile Mării Negre'', pe ''măritul împărat'', cuceritor de țări și mări sub flamura Semi-lunii... Acesta l-a măsurat de sus, de foarte sus, cu un imens dispreț. S'au înfruntat, s'au războit: David și Goliath!

Este evident că orice referință la evenimente și peripeții actuale - de e pace, de-i război - este fortuită... Alte vremi, alt context referențial al omului în luptă cu istoria oarbă care lovește pe unul dintre luptători, nu-i împacă. Aduce victorie unora și moarte învinșilor, umilință, pocăință, pedeapsă supraviețuitorilor învinși. Pace. Pacea cimitirelor sub lună!... David, Goliath, Mircea cel Bătrân - în ce ne privește - au fost odată.

A fost odată o umanitate care se lupta omenește cu spada, cu ghioaga, cu praștia, cu arcul, cu pumnul - pentru un petec de pământ, pentru niște case și așezări familiale, de neamuri înrădăcinate în fire, care-și apărau nevoile și neamul'', credința și mintea. Mintea lămurită în capete de oameni trăind printre oameni și'n sânul unei societăți întemeiată pe scara valorilor morale, care punea'n valoare natura înconjurătoare,, apărând-o în contra hoardelor prădătoare cu chip de om și suflet de fiară, fie el din lăuntrul țării sau venite din afară. Astăzi? Astăzi pornesc la atac păsări apocaliptice cu cioc de robot secerător de vieți umane, semănător de moarte globală la indicele matematic, total exterminator de tot ce mișcă pe terenul determinat electronic, de sus, zenital, spre nadirul în care încă mai colcăiau adineauri niște pâlpâieli de viață umană, animală, vegetală, minerală. Bărbați, femei, copii, vite de muncă, flori, buruieni bune, nebune, izvoare de petrol, de apă - totul e moarte, pe locul determinat de unii ca loc de pedeapsă meritată. De alții: sălbăticie și crimă contra umanității, contra ecologiei. Dumnezeu va alege, între ''morții buni'' și ''morții netrebnici''! se zicea absurd și necreștinește, cu mâna pe frunte, nu pe inimă, după masacrul de Sfântul Bartolomeu... Probabil că și astăzi există în mintea, nu în inima, unei părți a umanității noastre de civilizație și societate civilă occidentală aprecierea unilaterală moral, și eretic teologică, că ''morții în războaie juste, nejuste'' sunt respectiv inocenți sau vinovați ''in eternam''!

Lupta omului cu destinul este, în fond, lupta cu fiara din el, nedomesticită, cu istoria care omoară ciclic o civilizație parvenită la maturitate de pace pe pământ și între oameni bună voire... Este probabil și chiar de sperat că civilizația noastră occidentală nu s'a maturizat, că este în faza imatură de tehnică electronică stelară. Se va umaniza, la sfârșitul ciclului de pace și bunăvoire între oameni! Iar, atunci, Orientul?... Orientul Mijlociu și Apropiat au să devină o civilizație electronică, hegemonică pe planul istoriei, imatură uman, în luptă cu umanitatea dezarmată.

Fortuită și totuși reactualizată apare astăzi - în lumea sfâșiată între Nord și Sud: de e pace, de-i război! - o dimensiune originară și spirituală a popoarelor semănate de Dumnezeu în spațiul-matrice al Bibliei, al Evangheliei lui Hristos și al Coranului. Geopolitic, spiritual, sociologic este vorba de Orientul apropiat și mijlociu. Persia, Mesopotamia, Pământul făgăduinții, Pământurile de misiune creștină sau arabă. Intr'un cuvânt este vorba de locurile sfinte, sacralizate și venerate de cele trei confesiuni monoteiste: Israel, Creștinismul, Islamul. ''Homo religiosus'' este prezent, militant, în toate cele trei confesiuni monoteiste. Militantul religios a fost întotdeauna în conflict cu gândirea și practica laică, în speță cu umanismul ateu, intolerant, dar nu cu umanismul tolerant, deschis și chiar primitor față de diferența culturală și cultuală a celuilalt.

Pe plan religios, există conflict între ''integriștii'' și ''căldiceii'' din Islam, mai ales; de asemenea, între ''integriștii musulmani'' și ''integriștii evrei'' pe planul interconfesional, în special în zona Ierusalimului anexat în întregime de către Israel - în contra unei decizii de blam a Consiliului de Securitate - O.N.U. Si în general, pe toată întinderea ''teritoriilor ocupate'' ale Palestinei din care o bună parte a populației de baștină a fost izgonită. Din religios, conflictul a devenit politic insurecțional, în Palestina ocupată de statul Israel.

Dar situația de criză generatoare de război religios, teritorial, de cucerire sau de apărare în contra invadatorului, din Orientul Mijlociu, nu cuprinde numai conflictul israelo-arab. De altfel recentul război-fulger, din Golful arabico-persic, a ținut - cel puțin din partea coaliției americano-arabă și limitat europeană (în cadrul strict al rezoluției Consiliului de Securitate - ONU) - să evite vreo implicație cu statul Israel. Coaliția învingătoare, formată din 29 de state foarte bogate și stăpânitoare din lume - este adevărat totuși că unele state din coaliție, ca Siria sau Egiptul nu sunt bogate ci numai stăpânitoare...-, a pedepsit exemplar Irakul, stat bogat, tiranic, cotropitor, condus de un Cezar de stânga (adică inspirat și supra-înarmat de URSS) pentrucă a invadat Kuweitul, emirat arab minuscul, dar foarte bogat, condus de un Cezar de dreapta, conservator și beneficiar de imense ''royalties'' petrolifere. A fost deci eliberat ''peștele mic înghițit de cel mare'' în numele și cu autorizația Consiliului de Securitate - ONU ai cărui membri permanenți, cu drept de ''veto'' sunt: U.S.A., URSS, China,, Anglia, Franța.

Uniunea Sovietică (astăzi post-sovietică...) nu a făcut uz de dreptul de ''veto'', nu și-a ajutat aliatul Irak, pe care-l înarmase pletoric în trecut, și-l sprijinise efectiv în războiul contra Iranului. L-a abandonat, gândindu-se probabil că astfel, după ce va fi asistat la demonstrația - prodigioasă pe planul militar! - a forței armate de distrugere, tele-comandată electronic, a noilor mașini de război și tehnologii, performanțe americane, va putea participa la Conferința de pace generală. Va fi parte - ca în trecut - contribuind la vârf, în calitate de mare putere! la înstaurarea unei ''noi ordini internaționale globale''. Cuvântul acesta luat în sensul lui originar de ''glob planetar'', cuprinde: Orientul Mijlociu și Apropiat: Irakul, Mediterana, Europa ''dela Atlantic la Urali'' și alte focare larvare de război din Asia, Extremul Orient...

Intr'o primă etapă ordinea nouă internațională va atinge, evident, Orientul Mijlociu și Apropiat: Irakul, Kuweitul, Arabia Saudită, emiratele din golf; consecutiv, mergând la sursa instabilității întreg regională, se va atinge problema securității statului Israel și ''recunoașterii lui între frontiere sigure'', pe plan juridic - internațional, de toate țările vecine lui arabo-musulmane și de către vecinii de mai departe din contextul geo-politic al Golfului arabo-persic sub influența Iranului hezbolah...Reciproc, această nouă ordine internațională va trebui să atingă și ''recunoașterea, pe plan juridic - internațional'' a statului palestinian, vecinul Israelului, ocupat de acesta. ''Teritoriile ocupate'' (Gaza și Cisjordania) astăzi în curs de colonizare, trebue restituite băștinașilor, conform rezoluțiilor 338 și 442 ale Consiliului de Securitate - ONU. In termeni de discurs politic-instituțional, se va atinge în mod fatal, problema coexistenței - imposibilă astăzi! - între naționalismul mesianic biblic în contradicție dialectică cu - naționalismul mesianic coranic: război religios care durează din 1947 și are multe șanse să dureze o sută de ani, așa cum a fost angajat!...

Paralel, trebue rezolvată problema eliberării Libanului - cândva o democrație pluralistă de stat independent, respectând drepturile omului și cetățeanului de confesiune creștină sau musulmană-, astăzi ocupat ''fifty-fifty'' de Sirieni și de Israelieni... Va fi inevitabil să se atingă problema eliberării Kurdistanului, a poporului de 23 de milioane de Kurzi, distribuiți, și aserviți la 5 state vecine: Irak, Iran, Turcia, URSS și Siria. Iată, catalogate scurt, problemele teritoriale, confesionale, etnico-tribale pe care le-a suscitat războiul din Golf.

(Continuare în Nr. următor)

O STAGNARE EXTREM DE PERICULOASĂ

—Alexandru NEMOIANU—

In ultima vreme în România s'a instaurat o stagnare extrem de periculoasă. Pe de o parte asistăm la o ofensivă agresivă și dezlănțuită a actualei administrații (care folosește din plin toate mijloacele pe care controlul absolut al puterii pe care îl are de un an și jumătate i-l pune la dispoziție) de a se eterniza la putere. Această ofensivă, adevărat asalt concentrat asupra puterii, cuprinde emitere de legi și decrete, consolidarea și extinderea aparatului represiv, persecutarea agresivă a opoziției, reactivarea cozilor de topor plasate de defunctele administrații comuniste printre emigranți, etc.

In paralel emisari ai administrației străbat lumea în lung și în lat făcând promisiuni fără acoperire în căutarea de ajutoare și de aliați. Apare limpede că în linia întâi a acțiunilor ''frontiste'' se află echipa de ''tehnocrați'' ai lui Petre Roman. (De altfel un grup care a dovedit că nu are multe scrupule când e vorba de a se menține la putere și care a mai dovedit că nici nu este chiar așa de ''tehnocrat.'')

Dar în spatele fațadei și liniei ''tehnocrate'' și capabilă (până la un punct) de a purta o discuție în limitele unei minimale bune cuviințe, se ascunde fața hâdă a alternativei de mână forte.

Promotorul măsurilor de mână forte este Ion Iliescu-Bâtă și echipa sa de consilieri ieșiți din școala de partid comunist ''Stefan Gheorghiu''. De fapt din Iunie 1990, după ce a patronat mineriada, Ion Iliescu nu face decât să se vaite de lipsa mijloacelor represive și să se înduioșeze de propria lui ''toleranță''. Președintelui ''reconcilierii'' nu îi sunt suficiente mijloacele represive moștenite dela Ceaușescu, el își dorește mai multe. In același timp el este nemulțumit de nivelul de combativitate al acestor forțe represive. Astfel într'un interviu, reluat de ziarul ''The New York Times'' din 7 Aprilie, el spunea că datorită unor suspiciuni care mai persistă, forțele de ordine șovăie să intre în acțiune în momente de criză. Deci, mai pe românește, asta înseamnă că Președintele ''democrației originale'' este mâhnit că forțele de ordine sau o parte din membrii lor, au unele rețineri când li se ordonă să zdrobească oamenii în bătăi.

Sunt absolut convins că nu trebue să ne facem mari iluzii în ce privește reflexele morale ce ar anima pe componenții forțelor de ordine din România. Dar adeptul ''modelului suedez'' se întrece în neghiobie atunci când se întristează chiar și din atâta.

Pe de altă parte situația populației este din ce în ce mai rea. Este foarte rea nu numai datorită scumpirilor (căci în lipsa unei privatizări masive, deci a existenței unei alternative de piață, în România s'au făcut scumpiri și nu ''liberalizări'' de prețuri), șomajului și în general a lipsurilor de tot felul ci mai ales datorită faptului că este tot mai clar că aceste greutăți nu vor produce o situație mai bună.

Populația României a trăit multă vreme în frică și greutăți dar a nutrit speranța în mai bine. In momentul de față o parte din frică s'a risipit dar nu există nici o speranță de mai bine. Aceasta mai ales datorită faptului că toți cei care au participat la crimele comuniste au fost păstrați în putere și sunt mai obraznici și mai agresivi ca oricând.

Ceea ce se impune este ca partidele de opoziție să preia în mod decisiv inițiativa. Să se unească în jurul unei platforme atotcuprinzătoare care să pună în defensivă administrația și să mobilizeze poporul român la acțiuni decisive.

Deci se poate afirma că în România asistăm la o puternică polarizare.

De o parte se află cei grupați în F.S.N. care au sub control toate mijloacele puterii: armata, poliția, aparatul judecătoresc, cele mai eficace mijloace de informare în masă și practic toate mijloacele economice.

De cealaltă parte se află poporul român în majoritatea lui zdrobitoare care se frământă în mari lipsuri și în derută.

Actuala administrație nu poate scoate țara din criză din motive foarte obiective.

Frontul de Salvare Națională în fapt a preluat moștenirea comunistă și se sprijină și este angajat în protejarea foștilor activiști și slujitori ai puterii bolșevice.

In atari împrejurări reformele reale nu sunt cu putință. Ele pot fi anunțate, poate chiar inițiate, dar nu pot fi duse la împlinire. Căci reforme ar însemna: democrație, proprietate privată și prețuri stabilite de piața liberă. Asemenea reforme ar pune capăt privilegiilor foștilor activiști.

Administrația F.S.N. se află prinsă într'un cerc vicios. Prin promovarea hotărîtă a reformelor ar pierde sprijinul epavelor comuniste și s'ar prăbuși dela putere.

Dar mersul istoriei nu va putea fi oprit. Trecerea la economia de piață și la democrație reală este inevitabilă în toate țările din Estul Europei.

In România primul pas în această direcție l-ar reprezenta imediata înlăturare din administrație a tuturor foștilor activiști sau absolvenți ai școlilor de activiști comuniste.

Până atunci ceea ce se întâmplă în România nu este decât o temporară, dar extrem de periculoasă stagnare.

LA ANIVERSAREA UNIRII BASARABIEI CU PATRIA MAMĂ

—Adrian GRIGOROPOL—

Aniversarea celor 73 de ani dela unirea Basarabiei s'a comemorat în țară și în diasporă. Am participat la aceea din București care a avut loc în aula Universității, care pentru mine a fost o coincidență a unei amintiri frumoase întrucât acolo în 1940 mi-am trecut doctoratul în științe juridice, dar și o durere a anului în care Basarabia ne-a fost din nou răpită. Un an mai târziu, ca întreaga noastră armată, am luat parte la dezrobirea fraților noștri basarabeni **și la distrugerea liniei de fortificații purtând** numele diabolicului Stalin, participare consemnată într'un document de către regele Mihai I și mareșalul Antonescu.

La festivitatea care s'a **desfășurat** cu evocări dintre cele mai emoționante de către personalități angajate în trecut și **de alții înprezent înprocesul și chiar în lupta care are loc în** aceste momente cu stăruitoare energie a unor **acțiuni** asemănătoare celor din 27 Martie 1918. Am avut prilejul să cunosc și să am convorbiri cu patru dintre aceștia, anume: Nicolae Lupan, Grigore Vieru, Mihai Cimpoi, convorbiri pe care le-am consemnat: în schimb, cu Matei Valeriu, datorită faptului că a plecat foarte repede, am schimbat numai câteva cuvinte, deși eram interesat la luarea pulsului politic actual în teritoriul românesc din provincia soră, el fiind membru al comitetului **executiv** al Frontului Popular suprasolicitat.

Redau mai jos respectivele convorbiri:

NICOLAE LUPAN.

A.G.: In primul rând vă doresc împlinirea tuturor năzuințelor și **multă** sănătate spre a le realiza, urare care **v'o fac cu ocazia împlinirii a 70 de ani.**

Sunteți președintele Asociației Mondiale Pro Basarabia și Bucovina cu sediul la Paris, cu multiple filiale în diverse țări inclusiv în România și al cărei prim Congres s'a ținut în Iași la 27 Noembrie 1990. Rugămintea este să faceți o succintă expunere legată de constituirea acestei asociații și de implicarea Dvs. în **acțiunile** acesteia.

N.L.: Grele au fost durerile facerii României Mari, grele apar să fie și durerile refacerii ei. Dar noi suntem nu numai datori ci chiar sortiți să nu precupețim nimic pentru ca acest ideal să fie împlinit. Sunt născut la 16 Martie 1921 în satul Cepeleuți, jud. Hotin deci în preajma cetății de strajă a lui Stefan cel Mare și Sfânt și port în sufletul meu dragostea de glie a plăieșilor care au ținut piept cotropitorilor dinspre Răsărit. Am la bază diferite studii precum licența în filologie a Universității din Cernăuți și altele, am luptat cu R.30 inf. Câmpulung pentru dezrobirea pământului basarabean, apoi cu speranța că Sovieticii își vor lua cizma de pe teritoriile cotropite, am luptat contra naziștilor până în Ungaria, când am fost scos de pe linia I și **"repatriat" cu forța în Basarabia unde a început calvarul.**

Invățător în satul natal, redactor la ziarul "Bucovina Sovietică" și la Radio-român din Cernăuți, **redactor șef la TV - Chișinău de unde am fost concediat pentru "naționalism românesc", redactor șef la radio "Luceafărul"** și din nou concediat pentru același motiv, am rămas fără slujbă trei ani și jumătate, deși **căsătorit** cu trei copii. La 5 Mai 1974, când Brejnev a hotărît expulzarea lui Soljenițîn căruia i s'au mai adăugat patru persoane printre care și eu, alternativa a sunat: Alege între Siberia și **oricare** alt loc din lume! Nu eram de statura marelui scriitor disident ca să fiu primit cu brațele deschise în lumea liberă. Mi s'a pus în vedere să-mi caut pe cineva să mă primească și acel cineva s'a găsit în Belgia, unde am ajuns cu toată familia nu **emigrant, ci izgonit.**

Pentru a menține trează mereu atenția opiniei publice interesată asupra soartei Basarabiei și Bucovinei am dus o activitate susținută de atunci și până acum, în calitate de colaborator netitular cu o emisiune săptămânală la radio **Europa Liberă cu obiect - această problemă.**

La Editura Carpați din Madrid am scris "Basarabia - colonizări și asimilări"; am fondat Editura Nistru în **Bruxelles** unde s'au publicat lucrările mele "Besarabie - terre roumaine", "Scrisoare fratelui meu", "Scrisoare din închisoarea popoarelor" (în română, franceză și engleză), "Pământuri românești", "Imagini nistrene", "La Roumanie - victime de l'expansionnisme **russe**", "Ivaniada". Sunt în prezent fondator al revistei trimestriale "Basarabia și Bucovina" și săptămânalului "Intregirea" ambele aparținând Asociației Pro Basarabia și **Bucovina, precum și membru al Academiei Româno-Americane.**

Am știut și știu că nu sunt iertat de Sovietici pentru asemenea activități de care ei sunt neiertători. Dovadă că în 1988 am fost judecat în lipsă în satul meu natal ca "dușman al poporului" într'un așa-zis "proces public moral".

Pe măsură ce se profilau la orizont perspective la nivel național și chiar internațional prin înserarea dreptului la autodeterminare al popoarelor precum și modificări de frontiere pe cale pașnică în Carta O.N.U., Acordul dela Helsinki și Carta dela Paris, am considerat că oricât de susținută,activitatea mea rămâne totuși individuală și am socotit că este timpul ca să fim cât mai mulți, deoarece astfel și puterea crește, așa că am inițiat la **11 Ianuarie** 1990 la **București Asociația Mondială "Pro Basarabia și Bucovina",** care într'un singur an dela înființare numără 130 de filiale și 30.000 de membri. Nu este un partid, ci o asociere îndreptată să devină națională, militând pe cale pașnică, așa ca sub presiunea principiilor admise și decretate de organizațiile internaționale să determine revenirea la România, deci să "întregească" țara noastră și cu aceste pământuri românești recent răpite de Uniunea Sovietică în 1940 și 1944, **nemai vorbind de 1912.**

Indiferent care dintre factorii politici români și sovietici nu ar pleca urechea la cererea noastră legitimă nu putem și nu vom putea **niciodată** să subscriem la starea prezentă și vom lăsa această cerere cu limbă de moarte urmașilor noștri.

Nu vom subscrie niciodată la existența unei Republici Moldovenești Sovietice, nici ca Nordul Bucovinei cu ținutul Herței și Hotinului să constituie regiunea Cernăuți a Ucrainei, nici ca Bugeagul pentru care s'a sângerat atâta contra Tătarilor și Turcilor să devină o nouă republică sovietică, împreună cu brațul Chilia la care Uniunea **Sovietică** în contextul testamentului lui Petru cel Mare să fie putere riverană a Dunării.

A.G.: Domnule Nicolae Lupan, deși în afara țării mulți vor fi interesați să cunoască înflăcărarea cu care s'a **desfășurat aniversarea a celor 73 de ani și despre care s'a** scris pe larg nu numai în săptămânalul "Intregirea", dar și în toată presa independentă și cea de adevărate simțăminte românești, vă mulțumesc pentru cuvintele care în fapt le-**ați adresat tuturor, iar în ceea ce mă privește vă declar că** ader din toată inima la "Declarația drepturilor poporului român" adoptată în unanimitate la Iași în 27 **Noembrie** 1990 la primul Congres al Asociației Pro Basarabia și Bucovina.

Cum este imperios necesar a se consemna și o serie de stringente și actuale chestiuni de ordin politic și cultural referitoare la situația din Basarabia și Bucovina de Nord v'am rămâne îndatorați ca acestea să rămână obiectul unui interviu sau unei convorbiri ulterioare.

N.L.: **Vă mulțumesc la rândul meu și vă stau la dispoziție pentru propunerea ce mi-ați făcut.**

A.G.: Să-mi permiteți vă rog să preiau câteva cuvinte și dela interlocutorii Grigore Vieru și Mihai Cimpoi.

GRIGORE VIERU

A.G.: Sunteți bardul tălmăcitor al sentimentelor și **resentimentelor nu numai ale basarabenilor dar ale întregii** suflări românești, o pildă că unei **națiuni** îi bate o singură **inimă.** La aniversarea celor 73 de ani dela unirea **Basarabiei m'ați încântat și îndurerat în aceeași măsură,** rostind că România Mare trebue să se recheme cât de curând România Mare, dar că în față stau multe obstacole. Unui poet nu i se pot pune întrebări pentrucă **dela natură** este plămădit să-și reverse sufletul și inima, să doinească de nostalgie, să plângă ori să îmbărbăteze pe cei șovăielnici. Nu-mi rămâne mie deci decât să ascult, ceea ce doriți să cântați Românilor risipiți departe peste mări și țări.

G.V.: Cu amărăciune ne-am convins că durerea Românilor din Basarabia și Bucovina nu este cunoscută în **lume. Mai mult decât atât spre surprinderea mea nu s'a** auzit de ele și dorința mea și a noastră este ca cei care au autoritate politică pe întinsul lumii, să facă cunoscută **această durere prin intermediul presei și tuturor mijloacelor pentrucă noi suntem din păcate singuri, prea singuri,** nici chiar țara mumă nu ne poate ajuta, ceea ce noi înțelegem **cât se poate și putem spune că în ultimii ani după Revoluție** s'a făcut un lucru mare pentru noi prin aceea că 3000 de copii din **Basarabia** își fac studiile în țară. Acești copii, când se vor întoarce, vor aduce în Basarabia românismul nostru ucis în cei 50 de ani, pentrucă din grădinița de copii mi s'a picurat în suflet nu simpla uitare ci ură față de tot **ce este românesc. Noi așteptăm ca acești copii să ajungă nu numai niște profesori în școli, ci niște stâlpi ai națiunii, apărători ai românismului.** Mai cred că ar trebui să ne unim eforturile toți Românii din țară și străinătăți pentru ajutorarea acestor ostatici, pentrucă noi în Basarabia suntem cu adevărat niște ostatici, să ne unim întru îndeplinirea visului nostru de unire cu țara mumă așa cum **am văzut într'o secvență televizată despre un prunc care se născuse cu inima în afara pieptului și niște chirurgi din Austria, dumnezeiește, au reușit să pună inima la locul ei. Si Basarabia este cu inima în afara pieptului ei, pusă în afara acestuia cum s'a programat zi de zi pentru pieirea noastră.**

In război noi am fost aruncați în linia I-a iar cei care nu au putut să țină arma în mână, cu mare noroc de viață au fost măcelăriți în prima zi.

Mai mult decât în război, în 1946-47 am murit mai mulți de foamete organizată când nu trebuia să moară nici un suflet căci țăranul avea în pod niște rezerve care au fost măturate. In 1949 cele mai luminate minți și cei mai buni gospodari au fost duși în Siberia și tot așa până în zilele noastre, când s'a făcut referendumul în cazărmi cu tancuri la poartă, așa că este de mirare că am supraviețuit.

A.G.: Publicația "Cuvântul Românesc" din Canada trimite în România 1.500 de exemplare gratuit. Credeți că ar **ajunge și la Dvs.?**

G.V.: Chiar din România aflu din scrisori că ni s'a trimis cutare și cutare publicație. Poate din străinătate ar mai veni pentrucă acum chiar dacă se mai rătăcesc, au început să vină și scrisori din țară. Cum cei din străinătate nu știu despre noi, nici noi nu știm despre ei. Desigur am fi foarte interesați.

A.G.: Gândesc că s'ar **putea** face o încercare explorativă dacă s'ar avea o listă cu cei care ar dori.

G.V.: Eu am să vă trimit o listă. In orice caz, eu vă mulțumesc pentru atenția acordată, de a mă fi putut adresa pe această cale celor care propagă și susțin cuvântul românesc.

A.G.: La rândul meu vă mulțumesc deoarece cuvântul Dvs. este foarte prețios.

Continuare în numărul viitor

ÎNCĂ UN "OASPETE"

In nr. 63 a.c., cotidianul "Timișoara" anunță cu mare pompă conferința "Alternative și modele", sub genericul "România spre **Europa**", conferință susținută de dr. în economie **Viorel** Roman (din Bremen, Germania).

Ceea ce nu știu, probabil, din ce în ce mai superficialii gazetari dela "Timișoara" este că **"Dl."** Viorel Roman (al cărui nume adevărat cred că se încheie în "lander" sau "stein") este corespondentul din Germania al publicației **securisto-șovine** "Națiunea", **publicație susținută (Dmoral și financiar de tracomacaronarul Iosif Constantin Drăgan.**

Recomandăm mai multă atenție ziarului **"Timișoara" atunci când "sponsorizează" diverșii** oaspeți".

Recomandăm, de asemenea, conducerii Societății și publicației "Timișoara" să-și verifice mai atent membrii și să-și supravegheze subordonații. **Paza bună** trece primejdia rea!

Pentru a nu mai fi **posibilă** "infiltrarea" de foștii informatori ai Securității și actuali **"ascultători"** ai S.R.I. -ului (vezi cazurile **Vladimir Stefan** Petrescu și Dorel **Mihiț**).

PUTEAU SĂ NU-ȘI DEA'N PETEC?

Adunătura de coprofagi mecenată de acea conștiință **slinoasă** numită Iosif Constantin Drăgan, redacția ziarului "Renașterea **bănățeană**", a publicat în nr. 344 un anunț-necrolog, deplângând **moartea generalului Emil Macri**, unul din criminalii **fostei** Securități, a cărui participare la genocidul poporului român în cei aproape 50 de ani de teroare comunistă ca și în represaliile dela Timișoara din 16-22 Decembrie 1989 nu mai trebue dovedită.

Filiala Timiș a "Asociației Foștilor Deținuți Politici" a trimis un protest; acesta a fost publicat în nr. 355 din 2 Mai a.c., dar cu următoarea notă redacțională: "s'ar cuveni câteva lămuriri detaliate, dar ne mărginim să **spunem** că anunțul-necrolog a fost plătit și a apărut la **rubrica** "decese" din mica publicitate (în timp ce replica Dvs. apare gratuit); decedatul în cauză n'a fost dovedit vinovat. Oricum despre morți, numai de bine."

Fără comentarii!

LĂUDĂTOR ȘI LĂUDAT

Din când în când, ziarul "Azi", publicația **fesenistă**, oferă cititorilor săi și câte o bâlbâială culturală.

Astfel, fostul vistavoi **p.c.r.**-ist Teodor Bulza ne **oferă** o **cronică plastică**, vis-a-vis de o **expoziție a graficianului timișorean Vasile Pintea.**

Stim cine e lăudătorul. Dar cine e lăudatul?

Un grafician celebru în epoca ceaușistă. Un **graficiar de care se fereau confrații. Mai bine zis: își** fereau lucrările de ochii lui înainte de a le expune oficial, deoarece îi mersese buhul lui Vasile Pintea că e un "pescuitor".

Vasile Pintea a brăzdat Parisul în lung și'n lat, înainte de Revoluție. Cu pașaport în regulă și cu dosar "curat".

Generos, a făcut numeroase donații din lucrările sale "bravilor fii ai poporului": pceriști de frunte, securiști de frunte.

Vasile Pintea e un bun Român de tip "Vatra Românească".

Si nu ne îndoim că va contribui - la **timpul** potrivit, când va fi "ales" pe undeva pe la ministerul culturii - **la o kakastroikă culturală.**

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE CONDUCEREA UNIUNII CREȘTINE BAPTISTE DIN ROMÂNIA

Deoarece după Revoluția din 16-22 Decembrie 1989, nu numai că n'au fost îndepărtați din cadrul Bisericii Creștine Baptiste, ci au fost menținuți în slujbele de **pastori** sau diaconi, ba chiar în funcții de conducere în cadrul Uniunii Creștine Baptiste din România colaboratori și informatori **notorii ai** Securității comuniste, aceștia nefăcând după Revoluție vreun gest de căință în fața Bisericii pentru activitatea lor murdară și fiind prin toate acestea pricină de poticnire pentru acei care **doresc** să urmeze Calea Mântuitorului Iisus Christos,

Declar:

că nu mai doresc să fiu în evidențele Uniunii Creștine Baptiste din România până când această stare de lucruri nu va fi îndreptată.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Dan Emilian ROȘCA

102 ani dela moartea lui Eminescu

ULTIMA FOTOGRAFIE A LUI EMINESCU?

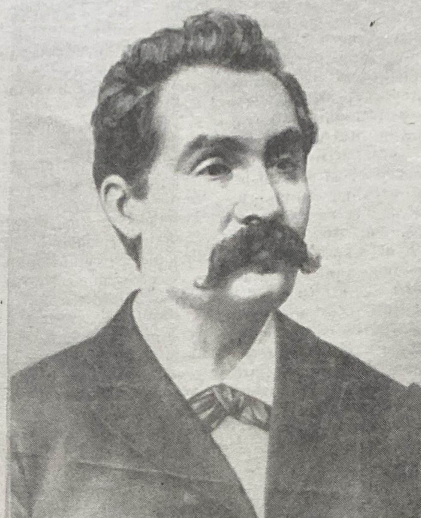
—Ioan T. VESCAN—

Dedicată în întregime Centenarului Eminescu, publicația Canadiană "Cuvântul Românesc" an 14, numărul 158 din **Iunie** 1989 prezintă la pagina 12 o interesantă fotografie și considerată ca **"ultima** fotografie a lui Eminescu la Mânăstirea Neamțului".

Pentrucă în România, Centenarul Eminescu nu s'a putut desfășura la întreaga **valoare** și ținută artistică - condițiile fiind lesne de înțeles - iar pe de altă parte considerând că anul Eminescu continuă și în **anul** 1990 se impune o lămurire în legătură cu publicarea acestei fotografii de către publicația amintită.

In anul 1887, se realizează într'adevăr ultima fotografie a lui Eminescu, la Botoșani în atelierul lui Jean Bielig **între 10 și 20 Noembrie,** o fotografie tip cabinet înfățișându-l pe nefericitul Poet îmbrăcat în haine curate, ținută corectă, mustață stufoasă de tip **"nietzscheiană", părul bogat pieptănat spre spate, fruntea înaltă, ochi afundați în orbite, privire ațintită ușor spre dreapta.**

Această fotografie a fost realizată în 3 exemplare "una **pentru** liceenii din București, de sub conducerea unui oarecare Moțoc, a doua ca s'o trimită Corneliei Emilian în ziua de 20 Noembrie 1887 cu autograf, iar a treia a păstrat-o pentru sine" (A.Z.N. **Pop - Contribuții** documentare la biografia lui M. Eminescu ed. Academiei R.P.R. 1962 pag. 492). Este fotografia recunoscută unanim de întreaga istoriografie literară.

Presupusa fotografie dela Mânăstirea Neamțului, ce-l înfățișează pe Eminescu bolnav șezând pe un **scaun** într'un parc, în halat și papuci de casă, nu se cunoaște la ce dată a fost executată și de către cine anume. Se presupune că ar fi fost făcută între 8 **Noembrie** 1886 și 9 **Aprilie** 1887 în intervalul de timp în care Eminescu a fost internat **aici,** fiind deci anterioară fotografiei tip **cabinet dela Botoșani.** Documentar, fotografia nu se **poate** susține, ca fiind publicată prima dată în "Eminescu Comemorativ", Album literar - **artistic** întocmit de Octav Minar **Iași în 1914 cu prilejul** aniversării a 25 de ani dela moartea genialului Poet, originalul acesteia **neexistând.**

Fără îndoială este un fals așa cum a considerat-o și G. Călinescu în articolul "Octav Minar necrofor eminescian" apărut în "Viața Românească" XXIV nr. 3-4 Martie-Aprilie 1932, pag. 361-363.

In demonstrarea falsului acestei fotografii, argumentele pe care ne bazăm sunt:

1. Eminescu nu a putut fi fotografiat imediat la sosirea în ospiciu, dat fiind starea iresponsabilă în care se afla.

2. Ospiciul Mânăstirii Neamțului se afla departe de oraș, fapt pentru care medicul curent Neculai Urșulescu **venea numai de două ori pe săptămână, restul** zilelor ospiciul fiind supravegheat de intendentul Leon Onicescu, care de altfel i-a arătat multă afecțiune și îngrijire nefericitului POET. Nici unul din cei doi nu amintesc în vreun fel de realizarea acestei fotografii.

3. Cadrul fotografiei, reprezintă un peisaj auster de toamnă târzie sau **primăvară** timpurie; plauzibil pare să fie un peisaj de primăvară având în vedere imaginea unor pomi înfrunziți în plan îndepărtat.

Deci dacă **Eminescu a** fost într'adevăr fotografiat aici data fotografiei s'ar situa între **Martie - 8,** Aprilie 1887, perioadă în care începând din Ianuarie **"se însenină ca prin farmec"** în urma tratamen**tului medical aplicat** (găleată cu apă aruncată pe spinare și în cap, cufundări în putina cu apă rece, bătăi cu funia udă).

Prietenii care l-au vizitat - Vlahuță, V.G. Morțun, G. Bojescu și alții - nu amintesc nici ei despre realizarea vreunei fotografii.

4. Toate cele patru fotografii care ne-au rămas dela Eminescu sunt fotografii tip cabinet, **datate precis și nici una din** ele nu-l reprezintă întreg, așa încât nu știm exact cât era de înalt și de herculean.

Intr'o scrisoare a lui Matei Eminescu către **Corneliu Botez, datată 20** Aprilie 1909 aflăm următoarele:

"Ca fizic Mihai era mai scund ca mine, eu am talie de 1,68 el era cu vreo 2-3 centimetri poate patru mai scund, avea o musculatură **herculeană,** piciorul la scobitura tălpii era plin (Platfuss cum zice Neamțul) însă nu-l deranja deloc la mers".

Ori iată că în această fotografie se observă lesne "scobitura tălpii piciorului" stâng, deci în nici un caz nu **poate** fi vorba despre Eminescu.

Fizionomia feței este identică la cele două **fotografii:** privirea orientată ușor spre dreapta, aceeași mustață plină, părul având aceeași lungime, ochii aceeași adâncitură în orbite. Fără îndoială Octav Minar, în goana după senzațional a **confecționat** un fals suprapunând fotografia tip cabinet peste o altă fotografie a unui **personaj** oarecare. De altfel, originalul și numai **într'un** singur exemplar se află în albumul **comemorativ.** Bazându-ne pe aceste argumente considerăm că fotografia dela Mânăstirea Neamțului nu aparține lui Eminescu și este un fals fără valoare istoriografică și documentară: un tipic caz de montaj fotografic retușat și ajustat vizibil (simpla analiză a celor două **portrete fiind edificatoare!)** - piese din amplul **"dosar" al plastografiilor lui Octav Minar!**

Se pare că publicația "Cuvântul Românesc" nu are cunoștință de faptul că există numai patru fotografii autentificate ale lui **Eminescu,** precum și masca mortuară luată de sculptorul Filip Marinescu Marin în ziua de 17 Iunie 1889 și păstrată la Muzeul Literaturii Române.

Regimul comunist din România a împiedicat publicarea și afirmarea operei și exegezei eminesciene în lumea liberă.

Afirmarea operei, publicarea ei integrală, precum și eventualele lămuriri și precizări pentru Românii din afara granițelor, va începe de acum înainte.

M. EMINESCU-POEZIA DE FACTURĂ RELIGIOASĂ

—Dana ALEXANDRESCU—

Poezia eminesciană de factură religioasă a fost - din diverse motive - puțin tratată. Universul eminescian este însă un tot, iar gândirea sa, unică. De aceea acest tip de poezie este inseparabilă de această osmoză care este creația eminesciană. In poezia de factură religioasă este trasată **evoluția** unor constante ale gândirii poetului: raportul om-divinitate, în cadrul conceptului **despre** poet și poezie (Intunericul și Poetul, Preot și filosof, Rugăciunea unui **Dac,** Invierea, Christ devenit Dumnezeu și om); **conceptul de iubire** (Răsai asupra mea..., Rugăciune, Inger de pază, Ingere palid). Vom puncta evoluția acestor două concepte oprindu-ne mai ales asupra a trei poezii: Invierea, Răsai asupra mea... și Rugăciune.

In creațiile de început, raportul om-divinitate este difuz (Intunericul și Poetul, 1869) și tratat din perspectivă romantică, **influențele poeziei pașoptiste, militante și retorice, fiind vizibile: "Românu'n trecut mare e mare'n viitor! / Si tu vrei ca poetul să fie trecător" (Intunericul și Poetul).**

Poetul este bard național, "vocea" **neamului, și-i exprimă idealurile: "A munților Carpatici sublime idealuri, / Ce'nnoată'n a lui suflet cum'nnoată'n mare valuri".**

In poezia Invierea (1878), poetul este preot al sufletului național, cel care **"îngână cuvintele de miere / Inchise în tartajul străvechii evanghelii".**

Preotul, "moșneagul cu barba ca zăpada", **cunoaște** lupta ce-o dă "vecinica viață" cu **moartea: "Pierirea, Doamne Sfinte, căzu în orice colț, / Inveninând pre însuși izvorul de viețe".**

El este cunoscătorul-mijlocitor ce menține relația cu sacrul și roagă divinitatea în numele poporului. Momentul **Invierii al tradiției creștine este transfigurat poetic: "Douăsprezeci pasuri răsună... miez de noapte/ Deodată'n negre siduri lumina dă năvală" // "Cele'n altar se uită și preoți și popor, / Cum din mormânt răsare Christos învingător".**

Poezia devine cântecul arhetipal rostit la momentul arhetipal de către Poetul arhetipal.

Invierea aduce o nouă dimensiune, esențială, în evoluția gândirii eminesciene privind raportul om-divinitate: poezia în**cepe dela sacru, coboară la profan și se** reîntoarce la sacru. **Poetul** este un sacerdot, iar poezia - un act sacerdotal.

"Trista și mângâietoarea legendă a lui **Hristos, transfigurată artistic în Invierea,** devine în planul vieții sociale prin ar**ticolele publicate în Timpul (16 Aprilie 1878, 12 Aprilie 1881) un mod de educare a cititorului. Hristos este un model uman:** "Omul trebue să aibă înaintea lui un om ca tip de perfecțiune, după care să-și modeleze caracterul și faptele. Precum arta modernă își **datorează** renașterea **modelelor antice, astfel creșterea lumii nouă se datorește prototipului omului moral, Iisus Hristos."**

Rugăciune (1880) readuce problema raportului om-divinitate, în calitate de coordonată a concepției despre poet. Exponent al poporului, poetul, ca și preotul, este cel care menține relația cu divinul. **Poezia** - formă transfigurată a rugăciunii- **menține această legătură: "Rugămu-ne'ndurărilor / Luceafărului mărilor" (s.n.)**

Recunoaștem elementele sintezei unice din "Luceafărul", publicată trei ani mai târziu, dar la care lucra deja. In "Luceafărul" este punctul maxim și final de evoluție a acestui **raport:** retras în sine ("în lumea mea"), poetul devine parte însăși a acestei divinități.

Tot în Rugăciune recunoaștem cea de-a doua constantă a gândirii eminesciene **asupra** căreia ne-am propus să ne oprim: iubirea, mai **precis,** iubirea pentru **femeia-înger** ("Regină peste îngeri") reluată și în Răsai **asupra** mea... (1880). Iubirea pentru femeia-înger este în aceste **două poezii calea către iubirea divină, absolută, în sine întrupată, numită Maria** - ideal al iubirii și al trăirii creștine și în**trupare a Frumosului: "Răsai asupra mea, lumină lină, / Ca'n visul mai ceresc d'odinioară;" // "Dă-mi tinerețea mea, redă-mi credința".**

Metafora "lumină lină" este sintetizatoare pentru **conceptul de conștiință** creștină reprezentată de Maria. Toate elementele poeziei devin în acest context ipostaze, metafore (ce iradiază din metafora centrală) ale acestei conștiințe, sintetizată prin cele trei virtuți creștine fundamentale: credința ("redă-mi credința"), speranța sau nădejdea ("Speranța mea **tu n'o lăsa** să moară") și iubirea ("Ca să te-ador de-acum pe veci, Marie! ") însoțită de smerenie ("**nimicniciei** mele ") și milă ("milă caldă").

Spre deosebire de celelalte poezii care **tratează** aceeași idee (Venere și Madonă, Locul aripelor, Copilă înger, Inger și demon, etc.), sensul iubirii este dus aici spre idealul **absolut,** tocmai datorită modelului feminin absolut - Maria Fecioara.

Răsai asupra mea... este sonetul con**științei creștine.**

Concluzii:

- pentru Eminescu, religia este o formă **de educație prin pildele și, mai ales,** prin înaltele modele umane (Iisus, Maria).

- alături de **literatura religioasă, religia constituie o importantă** sursă de inspirație, Eminescu a intuit că în religie găsim modele esențiale de gândire și că literatura religioasă românească a fost o formă de păstrare a ființei și a limbii **naționale,** în ea fiind concentrate secole de spiritualitate românească.

- Eminescu restructurează poezia religioasă (atât sub aspectul conținutului **cât și al formei) și-i conferă** noi dimen**siuni, trecând-o prin filtrul proprie**i per**sonalități: "Christos au înviat din morți, / Cu cetele sfinte / Cu moartea pre moarte călcând-o, / Lumina ducând-o / Celor din morminte!"**

- poezia **eminesciană** de factură religioasă este o componentă inseparabilă a universului poetic și a evoluției eului eminescian (v. evoluția celor două concepte: "poetul și poezia" și "iubirea")

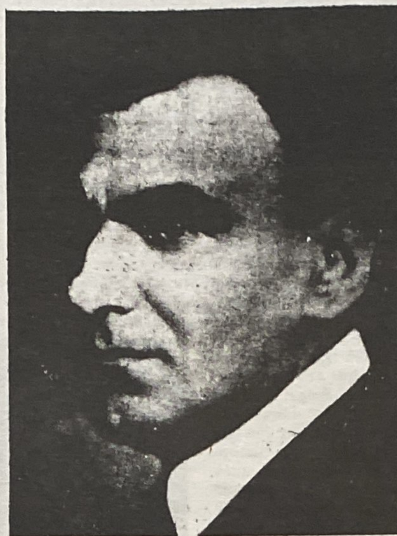
- **întoarcerea** în lumea sacrului este mai mult decât o latură a programului estetic romantic; este o redobândire a condiției arhetipale a Creatorului și a **Creației.**

BIBLIOGRAFIE:

1. M. Eminescu, Poezii, Editura Minerva, București, 1982, ediție critică de D. Murărașu
2. apud M. Eminescu, op. cit., pag. 379, **vol. al II-lea**
3. N. Cartajan, Istoria Literaturii române vechi, Ed. Minerva, Buc. 1980

METODA SOCRATICĂ A LUI NAE IONESCU

Dumitru ICHIM

Urmare din numărul trecut

CUNOAȘTEREA PRIN IUBIRE

Nu cunosc conținutul primei prelegeri universitare a lui Nae Ionescu "Cunoașterea prin iubire", dar din cele scrise de el pot să'mi dau seama că aceasta formează o axă a cugetării și trăirii lui. Si e normal să fie așa pentrucă Nae Ionescu a fost un filosof creștin și teolog care a trăit tot ce a spus, devenind astfel un orizont viu de cunoaștere creștină generației de tineri dintre cele două războaie mondiale. Pe bună dreptate, cum observa Mircea Eliade, că "o generație de studenți nu se apropie întotdeauna de profesorul cel mai erudit sau de pedagogul cel mai eficace. Studenții nu caută la Universitate numai o bună și precisă învățătură. Caută, mai ales, o metodă de viață și de gândire; un maestru spiritual, adică un om destul de sincer ca să nu șovăie lămurindu-le zădărnicia științelor omenești, și destul de viu ca să nu piară el însuși, copleșit de conștiința acestei zădărnicii."

Nicolae Iorga, Vasile Pârvan și Nae Ionescu, continuă Eliade, "au mărturisit toți trei o conștiință tragică a existenței și au găsit totuși un sens eroic acestei existențe, care trebue acceptată și rodită (...) Toți acești creatori de valori românești au acceptat condiția umană, au muncit și au intervenit în istoria neamului românesc, aducând prin scrisul și vorba lor o extraordinară capacitate de nădejde. Nimeni nu a văzut mai glorioasă soarta neamului românesc decât acești "tragici".

Nae Ionescu vede în suferința lui Hristos iubirea Lui, iar în iubirea Lui comuniunea cu toți cei în necazuri și suferință. Crucea e chezășia Invierii, iar învierea constă în sublimul crucii ca pecete a dragostei. A iubi e una, dar a-ți da viața pentru cineva este superlativul dragostei.

A) SUFERINTA

Problema suferinței a preocupat ființa omenească dela începutul ei. Cartea lui Iov e o mărturie și de asemenea, filosofiile și religiile lumii. La Nae Ionescu vedem cum budismul hipostaziază suferința într'un fel de durere cosmică, dar trecerea în Nirvana, în neființă, nu e decât...saltul în gol. Despre lumea greacă ne imaginam o lume senină, luminoasă, fără de probleme, dar suferința este aceea care ca un vierme roade în interiorul mărului. Cinismul predica suferința și cinicii sufereau pentru o glorie lumească făcând parte din cei care din aceasta își "iau plata lor." Ca o consecință a învățăturii lor, ajungem la "ataraxia" lui Epicur. Pe de o parte hedonismul ca o căutare disperată de plăceri , nu numai materiale ci și spirituale, deci o fugă din fața suferinței, pe de altă parte sinuciderea, care este, de fapt o capitulare, o înfrângere în fața ei. Stoicismul, în diferitele lui variante, prin mutilarea vieții afective și reducerea voită a facultăților de cunoaștere, caută o soluție, dar nu o găsește, nereușind ca și celelalte sisteme ale Eladei să alunge suferința din lume. "Se poate vorbi așadar, precizează Nae Ionescu, de un faliment al metafizicii antice. Terapeutica greco-indiană a dat greș; nihilism de-o parte, resemnare de alta. Ambele altoite pe voința stăruitoare, dar neputincioasă, de a nega durerea. Creștinismul lichidează idealurile lumii antice; între altele și prin aceea că recunoaște nu numai existența de fapt a suferinței dar - atitudine fundamental nouă - și drepturile ei la existență."

Nietzsche insulta creștinismul ca fiind o morală a sclavilor. Nae Ionescu răspunde că creștinismul nu este o morală, iar ca religie este o religie a eroilor, a celor care cu moartea lor trec peste moarte prin Răstignirea și Invierea lui Hristos. Nu supra-omul lui Nietzsche, ci ECCE HOMO: "Da, iată OMUL Răstignirea este un fapt istoric și un simbol. Ea închipuie suferința acumulată, de proporții enorme, a omenirii. Pe lemn atârnă El, pentrucă numai el putea purta pe umeri toată durerea trupului, câtă s'a îngrămădit dela săvârșirea păcatului (...) Că jerfta a trebuit să se împlinească acolo sus, (pe Golgota n.n.) nu e fără nici un rost. Sus, adică în văzul întregii lumi antice, care într'o disperată stăruință încercase excluderea, sau cel puțin ignorarea suferinței câtă este ea în univers. Aci stă marea întoarcere, marea semnificație omenească a creștinismului: durerea este un fapt, care nu străbate în încheieturile lui cosmosul, ci neamul omenesc."

Ceea - ce aduce creștinismul nu este o sumă de cunoștințe teoretice și de instrucțiuni didactice, ci un mod de a trăi, un life-style în care perspectiva omenească se lărgește cosmic cu perspectiva divină, a ontologiei a cărui ON o scriem în aureola icoanei lui Hristos.

B) TRADITIE-VIITOR, DOGMA-CRESTERE

Cunoașterea socratică ar rămâne încercare frumoasă, dar numai început de drum, dacă nu ar fi plinită și dusă până la capăt de cunoașterea prin dragoste, care este cunoașterea hristică a comuniunii omului cu om și prin aceasta cu Dumnezeu.

Persoana umană nu este un superficial prezent și nici un făgăduit viitor. Omul are un trecut, după cum copacul păstrează memoria unei anumite seminţe și devine povestirea sau rostirea ei în detaliu.

Cineva mă întreba: De ce Nae Ionescu e mare? Ce a făcut? Ce a spus atât de grozav? Cu ce este el nou, original, deosebit de alții? Trăiește într'o epocă, precum este a noastră de unde și actualitatea lui contemporană. Se pierduse încrederea în ființa națională. Tot ce era străin era bun, tot ce era românesc era așa și așa. Se uita cu ușurință un trecut creștin, o spiritualitate de mii de ani, o autentică și originală cultură de o mie de ani și copiam tot ce e străin dela forma învățământului laic, la secularizarea oricărei forme de cultură, confuzia teologiei de a se exprima mai "științificește" și ajunsesem la gândurile altora și a ne ajusta și noi cât se poate mai procustian la idealurile Europei Revoluției Franceze, neștiind nimic din Europa marilor descoperiri științifice din secolul XX și uitând de Europa milenară care fusese creștină.

Așa cum grădinarul de meserie cunoaște ceea ce este buruiană și ceea ce este plantă de cultivat, la fel Nae Ionescu ne îndeamnă la ce să cultivăm. Si aveam destule virtuți cu specific românesc și caracter universal care meritau atenția celor care veneau cu "înnoirile".

Apelul lui Nae Ionescu era acela de a fi sinceri cu noi înșine, să renunțăm la sentimentul de slugă pe la toate porțile străinilor, să ne cunoaștem pe noi înșine, să fim noi înșine, să avem încredere în scripturile semințele neamului nostru, de o formidabilă potență kalokagateică, a armoniei firești din logodna binelui cu frumosul.

Se ridicaseră unii împotriva tradiției Bisericii vrând să o "înnoiască". Termenul e de trei ori greșit. Unu - analogia cu ceva material a spiritualului, care are legile lui e greșită. Doi - învățătura creștină nu s'a "învechit" pentrucă sâmburul inimii ei este dragostea veșnică, Logosul întrupat. Trei - nu poți aplica o lege statică, o modă, unei realități dinamice, unui organism viu. Este ceea ce au făcut protestanții, cum observă Nae Ionescu, care au mers să dezgroape sămânța și să o facă să crească bine ignorându-i creșterea.

Si aici trebue să precizăm doi termeni: dogmă și tradiție. Omul modern, fără a ști despre ce este vorba și ce înțelegem noi prin dogmă și tradiție va sări în sus afirmând că trăim "vremuri" moderne și trebue să fim în pas cu "vremea".

In limba greacă "dogma" înseamnă o hotărîre exprimând, de obicei, un adevăr antinomic. Așa cum în matematică avem axiome, în Biserică avem dogme. Exemplu de dogme: Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Sfânta Maria a fost Mamă și Fecioară, etc. Formularea dogmei e făcută nu de un individual ci de întreaga Biserică, prin toți episcopii ei la sinoade ecumenice având ca temei Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Protestanții au renunțat la Tradiție spunând că Scriptura e suficientă, dar una fără alta nu se poate. Scriptura înainte de a fi scrisă a fost păstrată în Tradiție. Iisus nu a scris nici o carte. Tot ce a spus s'a păstrat de Biserică în Tradiția ei. Tot ea a păstrat autenticitatea textului de tot ce era apocrif, formând un canon al scrierilor sacre și respingând orice nu era autentic. In felul acesta, Scriptura este numai o parte, cea scrisă, a Tradiției, iar una fără alta e un nonsens. Dogmele, ca și Tradiția în general, nu pot fi schimbate pentru a fi în pas cu vremea, pentrucă ele merg în pas cu veșnicia. Doi și cu doi fac patru, ne place sau nu ne place. Necunoașterea punctului nostru de vedere a dus la peiorativul lui "dogmatism" cu care Biserica nu are nimic de a face. Neînțelegerea pornește dela aplicarea legilor cantitativului acolo unde de fapt se aplică legile calitativului, legi temporale la legi veșnice. Exemplificarea o face Nae Ionescu preconizând ce fel de înnoire poate avea loc în Biserică: "înnoirea nu poate să însemneze schimbare pur și simplu, ci creștere firească. Introducerea luminii electrice în biserică o fi înnoire - dar creștere firească nu e. Pentrucă lumânarea care arde în biserică nu e un instrument de luminare (altfel nu ar arde și ziua!) ci o jertfă omagială. Si nici retipărirea bibliei, ca promovare a religiozității, nu e creștere firească - pentrucă nu biblia ne mântuiește, ci Biserica. Stim, deci, acum ce e înnoirea firească pentrucă știm ce e predania (tradiația n.n.) măsura oricărei înnoiri, legea de creștere a învățăturii creștine."

C) NEAMUL ȘI CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

Cunoașterea prin iubire începe cu familia. Aceasta nu este o realitate tribală, ci o reciprocitate a dragostei. O familie de familii formează neamul, cuvânt cu implicații adânc metafizice, ca deschidere și trăire în comuniune cu divinul. Neamul nu este un sac în care se află un număr cantitativ de familii, ci e o înrudire nu numai de sânge, ci și de spirit. Astfel vorbim de o moștenire a "moșiei", dar și de o "moștenire spirituală".

Formarea poporului român coincide cu creștinarea, historia fiind contemporană cu sotiria. Intre cultură și cultum există afinități mult mai mari decât la prima vedere. Prin cultură ne cultivăm sufletul, dar numai prin cultum creștem și obținem roadele. Prin cultură adunăm cunoștințe, dar prin cultum ne folosim de acestea spre "lumina cunoștinței." Cultura ne dă lampa, dar numai cultum ne toarnă ulei în ea pentru întâmpinarea Mirelui-Cuvânt.

In certurile dintre catolici și ortodocși s'a făcut atât de mult caz de Nae Ionescu. Dacă mergem pe linia marelui gânditor român și ajungem la problema ortodoxiei era normal ca Nae Ionescu să îndemne, respectându-și metoda socratică, să fii tu însuți ca neam și să nu-ți fie rușine de religia țăranilor tăi din care te-ai născut, că noi ortodocșii nu suntem un second-hand în creștinism iar a fi catolic nu te face neapărat boier și senior. De aici și până la a-l folosi pe Nae Ionescu ca praf de pușcă împotriva catolicilor, la întreținerea veninului de ură între creștini, este o prăpastie ca între cer și pământ.

Să analizăm fără patimă atitudinea lui Nae Ionescu în context, iar nu într'un mod sectar. Majoritatea Românilor sunt ortodocși. Originea noastră nu e nici ortodoxă, nici catolică pentrucă noi suntem creștinați mult mai devreme. Cât despre polemica avută cu profesorul Frollo, să mergem la text și să o luăm sistematic.

1. Prof. Frollo începe o polemică în ziarul "Cuvântul" editat de Nae Ionescu. La patru articole scrise de acesta răspunde cu opt. Cine a început-o nu contează, pentrucă Nae Ionescu a fost gazdă bună, dar aceasta nu îl obligă să fie nesincer cu sine însuși, el care și-a făcut un principiu din a fi tu însuți și să fii sincer.

2. Nae Ionescu a respectat creștinismul catolic, mai mult decât aceasta i-a admirat cântările citând și comentând imne latine ca în articolul "La nașterea Domnului", admirație care nu a scăzut nici atunci când vorbește de misticismul ortodox pomenind pe Anselm de Canterbury, sau pe Sfântul Ioan al Crucii.

3. Frumusețea ortodoxiei noastre nu putem să o "apărăm" prin ură față de frații noștri catolici. Eu rămân la fel de bun ortodox, cinstind sincer pe catolici. Eu trebue să le arăt lor prin ceea ce sunt eu, nu prin ceea ce nu sunt ei. O chestie de logică, de smerenie și de bun simț.

4. Textual Nae Ionescu nu pune în discuție cine sunt mai buni, care religie e mai bună. Citez: "Așa fiind, putem să lăsăm la o parte întrebarea, dacă există în genere cunoștință revelată nealterată de intervenția elementelor istorice sau dacă, între catolicism și ortodoxie, primul sau cel din urmă reprezintă adevăratul creștinism".

5. Textual Nae Ionescu caracterizează polemica lui cu profesorul Frollo "că discuția e prea teoretică, - prea abstractă" și că, sublinierea e destul de clară, că "Noi nu discutăm aci chestiuni de religie, ci de etnicitate." ("Noi și catolicismul" și "Sorții de izbândă ai noii ofensive catolice")

A interpreta greșit pe Nae Ionescu ar fi cea mai mare nedreptate ce i-am face-o, iar răstălmăcirea nu ne-ar aduce nici cinste și nici folos.

Actualitatea lui Nae Ionescu constă nu în diferențierile ce le-am putea descoperi ca un profesor răutăcios în caietul de teme ale elevului, ci în metoda socratică de a ne descoperi pe noi înșine ca om și ca neam și a ne deschide orizontului de viață a Mirelui-Cuvânt. ▪

LEGĂTURA CU BASARABIA

Vintilă HORIA

In măsura în care România e lipsită de Basarabia şi în aceeaşi măsură în care nu stă cum trebue în istoria actuală, am putea-o numai o ţară ''năsărâmbă''. Cuvântul e tot atât de vechi cât ţara, deşi nu prea mai e folosit, tocmai astăzi când avem atâta nevoie de concepte definitoare a tot ceea ce e bun şi a tot ceea ce ne face rău, în trup şi în suflet. In Dicţionarul lui Săineanu întâlnim la ''năsărâmbă'' explicaţia de ''faptă prostească'', cuvânt ''de origine necunoscută'', ignoranţă explicabilă, având în vedere că ''Dicţionarul universal al limbii române'' apare în 1896, iar ''Etymologicum Magnum Romaniae'' al lui Haşdeu, este editat - mă refer la primele două volume - între 1886 şi 1887; în primul volum, într'adevăr, apare lunga şi savanta explicaţie a cuvântului ''basarabă'' din care Haşdeu face un fel de steag etimologico-politic al vechimii neamului românesc. Interpretarea lui Haşdeu va fi reluată de Vasile Lovinescu în eseurile pe care le va publica în revista ''Etudes Traditionnelles'' dela Paris între 1936 şi 1937, reeditate în volumul ''La Dacie hiperboréenne'' apărut la Paris în 1987.

Basarabia, deci, venind dela Basarabă, ar indica, după Haşdeu, o origine dacă, sarabă, la care s'a adăugat, încă din secolul al X-lea prefixul ban desemnând ''marea castă oltenească, din care a izvorît dinastia Basarabilor''. Odată unit vechiul termen de origine dacă, nume de castă domnitoare şi nu de familie, cu noul termen ban, tras din titlul boieresc craiovean, ajungem la ''basarabă'', care ar extinde crengile ''neamului basarabesc'' în afară de dinastia propriu zisă, ''care, scrie Haşdeu, nu era o familie, ci o colectivitate de familii cu tradiţii comune, un fel de castă care-şi avea cuibul în Oltenia şi în Haţeg.'' Cuprinzând Dacia lui Traian, dar întinzându-se şi mai departe, acolo unde existau Români, fie în Moldova, unde dinastia Muşatinilor''a fost şi ea o ramură a Basarabilor''. In timp ce tot Basarabi erau şi Asanii sau Asăneştii, dinastia imperială dela Sudul Dunării.

Tot ce a fost românesc la un moment dat s'a aflat sub domnia unei vechi caste de origine dacă, numele limitându-se adesea numai la Tara Românească, astfel încât Mircea cel Bătrân îşi dădea la 1403 titlul de ''mare voievod şi domn autocrat a toată ţara basarabească''. Basarabia nu era deci, dela începuturi, decât o prelungire către Răsărit a românismului organizat, care nu dispăruse niciodată, nici chiar sub năvălirile barbare şi, purtând un nume tot atât de vechi cât întreaga ţara rămasă dela Daci, definea perfect mai mult un neam decât o geografie, ale cărei limite în spaţiu s'au întins, după cum ştim, mult dincolo de hotarele actuale ale României, vreau să spun mai la Sud decât Dunărea, mai la Est decât Nistrul, mai la Vest decât Tisa. Ceea ce amputea numi ''Imperiul Dacilor'', care s'a identificat sub Burebista şi Deceneu cu Europa centrală, îşi avea drept denumire regală o posibilitate nobiliară de a fi, care se confunda cu o castă politico-religioasă, al cărei ultim vlăstar, mort ca un martir, a fost cu siguranţă Constantin Brâncoveanu. Basarabii ne leagă nu numai de un trecut a cărui vechime nu o posedă decât foarte puţine neamuri europene, şi nici unul din centrul sau din Răsăritul Europei, dar şi de o denumire de tip tradiţional din care s'a tras nu numai corbul cu inelul în plisc care înnobilează pe Huniazi deveniţi Corvini şi, prin originea lor, Basarabi , ci şi legendele care stau la baza fiinţei noastre spirituale.

Cum să fim deci întregi, la trup şi la minte, fără Basarabia, care este ca un fel de al doilea nume al României, primul în timp, şi care, atunci când nu e respectat şi nici slujit cum trebue de Românii care se leapădă de el, dă loc la situaţii năsărâmbe, adică nebasarabe, cum este cea în care astăzi ni se află atât Tara vizibilă cât şi umbra ei invizibilă, sufletul ei maltratat de toţi cei care stau năsărâmb în scurta lor existenţă politică? Nu ştiu dacă conducătorii de azi ai României au ştiut vreodată acest lucru, îmi închipui că nici nu-şi pun astfel de probleme lipsite de duh materialist, însă probabil că nici şefii partidelor din opoziţie nu-şi complică problematica existenţială cu astfel de teme devenite politic inactuale. Eu cred că acest fel de actualitate nu ne e favorabilă tocmai pentrucă nimeni nu poartă de grijă izvoarelor din care ne tragem, şi din care, în mod exclusiv, ne este ţesut viitorul. Poate că nu a sosit încă momentul în care omul politic ar trebui să se confunde cu ţara, dela arătările ei vizibile şi trecătoare, suferinde dar vindecabile, până la străfundurile ei istorice şi sufleteşti unde se ascund de fapt singurele leacuri valabile, la care cine ştie cât timp de acum înainte vom mai avea acces.

Nu va fi, cu siguranţă, prea uşor să ieşim din situaţia năsărâmbă în care ne-a obligat să ne împotmolim marxismul de toate nuanţele şi depravările, însă cred că a privi către Basarabia, ţara dintre Prut şi Nistru de care tot comunismul ne-a prădat, devine astăzi o datorie fără de care nu se poate. In primul rând pentrucă ţinutul face parte din Moldova, este deci o frântură de întreg românesc fără de care nu suntem decât un trup invalid, şchiopătând prin timpi întocmai ca Peneş Curcanu înainte de a ajunge la Vaslui. In al doilea rând, pentrucă întoarcerea Basarabiei la România ar putea însemna şi o întoarcere a acesteia la Basarabia, vreau să spun la matca noastră stilistică, la ceea ce am fost dintotdeauna sub semnul milenar al Basarabilor, simbol metapolitic din care ne e structurată fiinţa.

In sensul european al cuvântului, Basarabia ne este necesară şi definitoare întrucât Români şi Europeni, pentrucă limita de Est a continentului o marchează cu claritate codrii basarabeni ai Tigheciului. Stepa, ţinutul fără sfârşit de dincolo de pădure, începe peste Nistru. Noi suntem limita unui continent şi a unei culturi şi nu putem renunţa, nici noi nici Europenii din spatele nostru, la ceea ce ne defineşte şi ne justifică întrucât făcând parte dintr'o geografie spirituală care îşi are şi ea frontierele ei, măsurile ei în spaţiu. Gândiţi-vă cum ar arăta Europa fără Portugalia, să zicem, sau fără Irlanda. N'ar mai fi aceeaşi, în acelaşi fel în care nu e întreagă fără Basarabia. Atât la Vest cât şi la Est posedăm acelaşi fel regional şi universal de a ne păstra într'un tot, care, odată ştirbit, ne devine motiv de suferinţă şi de alienare.

De câte ori citesc în presa românească declaraţii sau interviuri făcute de conducătorii de azi ai Basarabiei, Mircea Snegur sau Ion Ungureanu, ori de câte ori dau de câte un poem scris dincolo de Prut,îmi dau seama de cât românism în stare pură au ştiut să păstreze în sufletele lor aceşti basarabeni fără cusur. Imi dau seama citindu-i şi auzind despre ei că a fi asuprit de străini e mai bine decât a fi năpăstuit de ai tăi. Că Basarabia şi-a menţinut mai puternic fiinţa în românism, sub asuprirea rusească, între 1944 şi 1991, decât Românii din ţară, asupriţi de clanuri româneşti,şi că aşa zisa independenţă ceauşistă a fost mai cumplită şi mai distrugătoare pentru noi decât sclavia., sovietică.

La noi, între frontierele României, dezastrul a purces dela un fel de război civil, dincolo de Prut războiul a fost franc şi limpede, cele două tabere au fost întotdeauna faţă în faţă. La noi duşmanul s'a strecurat printre noi, ne-a nimicit pe dinăuntru. Iată dece sper într'o invazie basarabeană, sau basarabă, care să ne readucă la noi înşine. Iată dece pierderea Basarabiei, cât şi a acelui fragment din Bucovina care, muşatină fiind, este şi ea basarabă, este atât de negativă şi de greu de îndurat, nu din punct de vedere al unei lipse politice, importantă şi ea, cât mai ales din acela al unei invalidităţi sufleteşti, la care meşteresc încă, scornind cu pumnalul în rană, urmaşii vampirici ai cadavrului comunist.

Dacă Mihail Gorbaciov ar fi un om viu, un politician trăind în realitate, ar face posibilă întoarcerea Basarabiei la România, aşa cum o preconizează Soljeniţin. Insă conducătorii sovietici, care ştiu atât de multe încât nu mai ştiu nimic, nu mai operează astăzi cu elemente vitale, ci numai cu stări scoase din uz de trecerea prin istorie. Nu sunt în stare nici măcar să dea de mâncare propriului lor popor. Cred încă în utopia nimicitoare care înseamnă colectivizarea, sau în atotputernicia poliţiei, sau în lupta de clasă, concepte măcinate, putrezite şi aruncate la gunoiul istoriei de însuşi contactul popoarelor cu realitatea.

Basarabia faţă de URSS este ca o mânăstire din Bucovina în faţa unei statui a lui Lenin, o eternitate vie în faţa unei năluci făcătoare de rău şi condamnată de mult la focurile gheenei. Din actuala alcătuire a imperiului dela Răsărit de Basarabia nu va mai rămâne în curând nimic. Nimic altceva decât întoarcerea la real a acelei adunături de fragmente antagonice, în timp ce din Basarabia va rămâne ceea ce întotdeauna a fost, o posibilitate românească de întregire. Nu Basarabia se va reîntoarce la România, ci Românii la Basarabia, în sensul basarab al cuvântului, care ne implică într'o mare şi foarte veche adeziune românească la uman.

EXISTENŢĂ ŞI ANTIDESTIN

Gheorghe RĂDULESCU

Condiţia umană a poporului român s'a menţinut întotdeauna prin schimbarea axei sale, printr'o luptă continuă împotriva unui destin nemilos, care parcă intenţionat a fost hărăzit unui popor care nu-şi pierde speranţa, ci singur îşi croieşte drumul pe măsura gândirii şi forţelor sale. De-a lungul istoriei, destinul poporului român a fost forţat să se schimbe pentru ca poporul să-şi poată menţine existenţa.

Incă din primele veacuri ale existenţei acestui popor, năvălirile barbarilor din Răsăritul Europei, ce veneau din Asia, trecând peste pământul românesc s'au risipit în negura timpului ca pulberea în furtună, lăsând în urma lor un popor consolidat, care se ridica din pădurile şi ascunzişurile pământului, pregătit să-şi înfrunte soarta.

Apoi cu mult înainte şi după căderea Constantinopolului sub Turci în 1453 şi până la independenţa statului român în 1877, poporul român era supus în orice moment atacurilor turceşti din Sud, a celor tătăreşti şi muscale din Răsărit şi a celor austriece din Apus şi uneori din Nord.

In această situaţie fiind pus, poporul român a ştiut să oscileze, să-şi modifice direcţia pentru a fi oricând gata să dea riposta cuvenită.

De aceea în decursul timpului, principatele române n'au putut fi transformate în paşalâcuri turceşti ca alte state ori centre din jur şi nici supuse altor puteri, cu toate că de multe ori forţele armate româneşti din acele timpuri nu prea aveau suficiente întărituri pentru a rezista inamicului.

Iar dacă la André Malraux, arta poate deveni un antidestin, prin ea putându-se salva civilizaţia, antidestinul poporului român constă în rezistenţa şi răbdarea lui pentru a-şi salva valorile şi fiinţa naţională, până la un punct maxim, când prin forţă îşi schimbă radical existenţa. Lucru constatat în 1917 - 1918, spre sfârşitul Primului Război Mondial, când poporul român iese învingător şi făureşte România Mare şi apoi prin revoluţia din Decembrie 1989, odată cu răsturnarea tiraniei comuniste. Acţiunea poporului român nu constă în aventura trăită un anumit timp cu disperare în singurătate ca la Malraux (în Calea Regală, Cuceritorii sau prin revoluţie, Condiţia umană şi Speranţa), ci mai curând ca la Exupery, care îşi află salvarea în a săvârşi o operă utilă în folosul oamenilor. Această concepţie e aproape de principiile poporului român, care a ajuns la o profunzime şi iubire creştină, nepărăsindu-l niciodată speranţa şi convingerea certă a reuşitei unui nou început salvator şi binemeritat. Si dacă la Malraux omul visează să fie Dumnezeu (influenţa lui Nietzsche - idee reluată mai târziu de Sartre în L'Etre et le Néant), poporul român Il ia pe Dumnezeu ca cel mai puternic sprijin. Pentru poporul român Dumnezeu nu a murit şi nu poate muri niciodată. El este viaţa şi biruinţa de veacuri (nu luat ca metaforă, ci ca realitate). De aceea în cele mai grele momente, Românul îşi află în rugăciune un mijloc suprem de adâncire şi comunicare cu Dumnezeu, căci până în prezent credinţa i-a fost suportul hotărît în victorie.

Este adevărat că viaţa şi de aici condiţia umană în general este tragică, cum vede Malraux, dar aceasta datorită angoasei, a tragicului uman în faţa absurdului, viaţa având valoare numai atunci când omul poate fi conştient de ea, aşa cum observă scriitorul francez. Poporul român şi-a dat întotdeauna seama de valoarea vieţii pe care a trăit-o şi-o trăieşte, fiind conştient de ea, deoarece condiţia lui umană i-a demonstrat acest lucru.

De nenumărate ori Românul şi-a învins destinul ca să poată exista, dar această forţă de dominare, de supunere a propriului destin vine de departe, din timpuri străvechi, dintr'o încredere în el, odată cu formarea acestui popor şi din rezistenţa şi jertfa creştină care nu s'a supus urei şi răzbunării, nu s'a supus păgânismului de nici un fel, ci a preferat răstignirea şi cele mai amare chinuri pentru credinţa sa. Astăzi, după 45 de ani de comunism, poporul român este desfigurat, depersonalizat, încât ţăranul cu vechi tradiţii nu mai este ţăran, orăşeanul nu mai este orăşean şi intelectualul adevărat nu mai este intelectual, ci o populaţie amestecată, dezorientată, apatică şi neîncrezătoare, datorită psihologiei sale deformate şi schilodite în timpul anilor de tortură morală şi fizică comunistă. Si totuşi în momentul când România va avea o conducere sănătoasă, dezinteresată, necomunistă, o conducere care prin sacrificii va face tot pentru popor şi ţară, treptat se va putea modifica întreaga existenţă în bine, întâi economic, deoarece ţara are resurse suficiente pentru a putea fi redresată, apoi psihologic. Insă acest lucru va fi de mai lungă durată cu răbdare, diplomaţie, cu cinste şi dragoste pentru acest popor chinuit, încât astfel se va putea reveni la normal, la o libertate şi o îndestulare vrednică de toată lauda.

BASARABIA, PLINĂ DE GRÂNE, PLINĂ DE DOR

— Pr. Gh. CALCIU - Prof. N. ILIESCU —

In ziarul basarabean SFATUL ȚĂRII, din 30 Aprilie, 1991, care apare la Chișinău, Andrei Vartic, deputat în Parlamentul Moldovei, a publicat următorul îndurerat articol-apel: "LEPĂDAT PE VECI"

Jalnic plânge copilul lepădat de mamă. Guvernanții României s'au lăsat de Basarabia de trei ori.

In 1812 am fost cedați pe neștiute Rusiei. Până au înțeles bieții orheeni, soroceni și lăpușneni de unde bate vântul, muscalul le sta de-acum cu pușca'n prag... Si, spun cronicile, erau acești orheeni, lăpușneni și soroceni cei mai dârji dintre moldoveni... Un cuvânt de ar fi spus domnia la timp și, cine știe, poate sta mândră România, alături de Anglia, Franța și Germania.

In 1940, am fost cedați cu bună știință. Or, dacă, asemenea Finlandezilor, Consiliul de Coroană spunea un "NU" categoric, mai trecea așa de simplu bolșevicul peste Nistru? Bolșevic care ne-a băgat în mormânt un milion de Basarabeni? Si cine știe unde stă acum România... la ce masă și cu ce meseni..

In 1991, în Aprilie, în zilele Sfintelor Paști, Basarabia a fost cedată a treia oară. Domnul Ion Iliescu, Președintele ales al României, ales de marea majoritate a Românilor din țară, a vândut Basarabia pentru nu știu câte milioane de metri cubi de gaz.

Incălzește-te, dulce Românie! Bunăstarea ta este clădită pe plânsul copilului lepădat de mamă.

Incălzește-te, dulce Românie, visează visuri plăcute! Românii din Basarabia, iarăși, au fost scoși la mezat.

Incălzește-te, dulce Românie, la gazele Siberiei! Acolo au murit zeci de mii de Basarabeni.

Incălzește-te, dulce Românie! Românii din Basarabia nu vor să-și mai spună Români.

Noi, Românii de dincoace de Prut, ne simțim, în imperiul comunist, la fel de bine, cum s'ar simți un cosmonaut lepădat de consângenii săi, pe o planetă îndepărtată, printre umanoizi, liane, broaște și lăcuste, ca tribut pentru câteva căni de benzină pentru a-și porni pașnic motoarele lor.

Frați Români,

Să dea Domnul să ridicați în România o societate mai comunistă decât cea închipuită de Ana Pauker... Noi, Basarabenii, vom veni în România prin gazele în care ne-am transformat murind în Siberia și vom împinge și noi, deci, la carul prosperării voastre.

Basarabia, copil lepădat de trei ori! Basarabia, PĂMÂNT ROMÂNESC?

Nu vom discuta primele două trădări. Istoria anului 1812 este deja prea departe, în trecut, și nu este legată **decât parțial de răspunderea** și culpabilitatea României. Pentrucă România, ca atare, nu exista. Că a fost însă un act de abandonare voluntară a fraților noștri dintre Prut și Nistru - frați de-un sânge și de-o lege - nu încape nici o îndoială.

In ceea ce privește cedarea Basarabiei în 1940, actul și politica României monarhice de atunci nu au nici o justificare. Partidele politice, Consiliul de Coroană au acționat în modul cel mai abject posibil. Un sigil și un decret de infamie s'au așternut atunci pe demnitatea și viața întregii țări, care nu era întru nimic răspunzătoare de decizia luată în palatul regal. De aceea, reacția poporului și a armatei nu a întârziat.

In 1941, soldații români au primit ordinul să treacă Prutul. Frații noștri basarabeni - frați de-o mumă și de-un tată - s'au reîntors la patria comună și dacă ineptitudinea politică a Vestului nu ar fi fost atât de imensă în 1944, Basarabia nu ar fi fost ruptă din nou dela sânul mamei. Dacă, între 1940 și 1941 un milion de Basarabeni au fost băgați în mormânt, ne putem ușor da seama de ceea ce s'a întâmplat dela 1944 și până azi.

Revoluția populară din Decembrie 1989, părea, în primul moment, să fi înlăturat, definitiv și total, și dela noi, pacostea și dementa comunistă. In acele momente, țara și-a îndreptat imediat atenția și privirea către frații noștri dintre Prut și Nistru. La București, la Iași, la Cluj și la Timișoara, tineretul țării întregi a strigat și a cântat numele sfânt și drag al Basarabiei. Prutul devenise un fluviu de flori. Bucuria și speranța au fost însă de scurtă durată, deoarece, în realitate, comunismul fusese numai parțial și temporar zdruncinat.

Restul se știe și se știe și de ce.

Iată că, la mai puțin de un an și jumătate dela revoluție, șeful neocomuniștilor din guvernul instalat pe căile cunoscute, a semnat, în zilele Sfintelor Paști, A.D. 1991, un pact de neagresiune și de prietenie cu Rusia Sovietică, sigilând astfel, încă odată, destinul Basarabiei.

Sunt date înfricoșătoare prin semnificația și importanța lor: la Crăciunul lui 1989, decapitarea primului vinovat de dezastrul țării, dintre comuniști; de Sfintele Paști, 1991, proaspătul șef al neocomunismului din România, cedează din nou Basarabia Rusiei comuniste. Si nici un protest al FSN și al presei lui, care se asociază astfel actului de trădare și de vânzare a unei provincii și a locuitorilor ei, pentru "nu știu câte milioane de metri cubi de gaz"... Problema aceasta depășește cadrul politic și se situează și în plan moral. Forțele răului se identifică și rămân înrădăcinate în partidul comunist, travestit în Frontul Salvării Naționale al comunismului sovietic. Indemnul lui Vasile Pârvan devine iarăși lege pentru toți Românii:

"Noi nu putem să facem nici o concesie răului, căci și așa, cu toată opoziția noastră, puterile răului rămân imense."

Scopul imediat al noului tratat Iliescu-Gorbaciov e evident: prețul pentru Basarabia, Rușii îl plătesc în gaz metan. Pe comunistul Iliescu, cedarea Basarabiei nu-l costă nimic. Poate câștiga însă voturi, cu care să mențină la putere regimul, oferind ceva mai multă căldură și apă caldă la etajele superioare din blocuri. Pentrucă, în mod deliberat, poporul român a fost redus sufletește la o condiție de viață elementară și pur biologică, deja programată de Brucan, în Ianuarie, 1990. Dacă i se va da poporului căldură, mâncare și benzină (acuma, gaz), poporul va vota un guvern de stânga. Succesul acestui program a fost demonstrat în toate momentele de pericol prin care a trecut regimul comunist în acest an și jumătate: de fiecare dată, când o grevă sau altceva păreau să pericliteze guvernul, apăreau ceva mai multe alimente pe piață, mai multă căldură și mai multă apă caldă. Trecută criza, dispăreau toate aceste semne de îmbunătățire. Acum, cu mai mult gaz din Rusia, proiectul de succes pentru alegerile viitoare este și mai îmbucurător. Basarabia? Ce importanță poate avea Basarabia?

Un alt aspect înspăimântător al afacerii Iliescu-Gorbaciov, e de natură juridică internațională și se încadrează în problematica mai vastă a Poloniei și a Tărilor Baltice care, ca și Basarabia, cer independența totală față de Rusia Sovietică.

Carta Atlanticului, așa cum a fost ea inițial concepută, prevedea, printre altele, după înfrângerea lui Hitler, revenirea la granițele naționale din 1938 ale fiecărui stat. Implicarea Rusiei în război a modificat punctele de vedere ale aliaților, în special, ale Americii, care au favorizat Rusia comunistă, în detrimentul țărilor subjugate. Dar, în ciuda unor înțelegeri, mai mult sau mai puțin secrete și, în orice caz, injuste, tratatul inițial nu a fost anulat și principiile lui încă mai sunt valabile.

Subliniem că statu quo-ul granițelor, pe care Rusia vrea să-l mențină în continuare, este consecința înțelegerii dintre Stalin și Hitler, așa numitul Pact Ribbentrop-Molotov. Si Stalin, și Hitler sunt considerați ca marii criminali ai omenirii, dar înțelegerile lor, în dauna națiunilor mici, sunt foarte convenabile pentru Rusia comunistă, care se pretinde tot mai democratică.

Toate țările care au suferit pierderi teritoriale în urma acestui pact din 23 August, 1939, l-au denunțat ca pe o înțelegere de asasinare a țărilor victime. Insăși Rusia Sovietică, la început refractară și căutând să conteste existența unor prevederi secrete ale pactului,. a fost obligată ulterior să-l denunțe, măcar formal. Singurul guvern care nu a denunțat pactul este guvernul dela București, condus, oficial, de Iliescu și, practic, de Petre Roman și grupul lui.

Atâta vreme cât un asemenea pact nu a fost legal recunoscut de guvernele direct interesate, el rămâne subiect de drept internațional și poate fi atacat în fața forurilor internaționale, începând cu ONU și sfârșind cu Curtea Internațională dela Haga. In dreptul internațional, primează înțelegerile bilaterale. Dacă nu există nici o înțelegere bilaterală, starea conflictuală este adusă înaintea forurilor internaționale, de către guvernul care se simte lezat, sau de un guvern în exil. In clipa în care însă, între două guverne considerate ca legale, un asemenea pact este consfințit printr'un tratat bilateral, nici un for internațional nu se mai amestecă. Singura posibilitate rămasă este demiterea guvernului respectiv, și înlocuirea lui cu un alt guvern care să denunțe tratatul bilateral.

Ințelegerea dintre Gorbaciov și Iliescu se pregătea de aproape un an de zile.

Ceea ce este mai tulburător, este faptul că, în tot acest timp, Iliescu și, mai ales, Roman, făceau declarații patriotarde de susținere a drepturilor Basarabiei la autodeterminare. Când Primul Ministru al Basarabiei Domnul Mircea Druc, a venit în America, ne-a adus la cunoștință, în mod public implicarea fățișă a lui Iliescu și Roman în susținerea drepturilor de autonomie. El a avut cuvinte de laudă pentru cei doi, el credea că aceștia au intrat într'un conflict deschis cu Moscova. După semnarea tratatului bilateral, prin care Basarabia este vândută iar Rusiei, de astă dată de un guvern român, care se intitulează ales, se pune în evidență adevărata față a FSN: nici o vânzare, nici o crimă împotriva națiunii și a libertății poporului român nu are importanță. Importantă este menținerea la putere a unui guvern și a unor persoane care, în cazul că ar trebui să renunțe la posturile lor, ar avea de răspuns penal în fața tribunalelor românești, pentru multiplele lor crime, jafuri și trădări.

De aceea, este greu de conceput că ei vor renunța la putere pe calea unui proces cinstit și democratic. De aceea, este ușor de înțeles de ce folosesc ei minciuna, înșelătoria și propaganda, pentru a-și menține o imagine, cât de cât acceptabilă, pentru cei care nu înțeleg, sau se fac a nu înțelege. Primul ministru Petre Roman a declarat la New York, la ultima lui conferință de presă că ei, adică guvernul neocomunist, continuă să susțină moral Basarabia, în revendicările ei. Moral? Si cum anume? Vânzând Basarabia și pe Basarabeni pentru încă alți 15 ani? Confirmând printr'un tratat oficial bilateral că Hitler și Stalin au fost tirani onorabili și că bine au făcut ceea ce au făcut?

Inima noastră sângerează pentru Basarabenii vânduți. Suntem rușinați să auzim că pământul inalienabil al țării este negociat de un grup de indivizi, ca și cum ar fi proprietarii țării, iar populația Basarabiei ar fi sclava lor - flatus voci - pe care poți să o vinzi și să o dai morții, fără nici un fel de răspundere, nici în fața lumii, nici a lui Dumnezeu.

Atâtea trădări ne îndurerează sufletul, atâtea vânzări ne lovesc peste obraz! Atâtea lacrimi și morți inutile! Incepând cu tinerii și copiii Revoluției, sacrificați de acest guvern care își căuta o justifcare prin sângele lor sfânt și până la asasinarea morală și fizică a Românilor din Basarabia, vânduți, dați morții ca persoane și ca națiune, pentru încă 15 ani!

Să nu dea Domnul ca FSN să construiască o societate comunistă mai cruntă decât cea intenționată de Ana Pauker. Să dea Domnul ca să se pună capăt vânzărilor și trădărilor cât mai repede. Si, mai ales, să ne ajute Dumnezeu să vină la cârma țării un guvern, cu adevărat, român și creștin, care să consoleze un popor îndelung chinuit și dus pe căi rătacite, guvern care să refacă integritatea hotarelor și a sufletului neamului românesc.

DIN ARHIVA ISTORICĂ A ROMÂNIEI ANTONESCIENE:

"LUPTA NOASTRĂ ESTE DREAPTĂ"

(1 Ianuarie 1944)

ORDIN DE ZI

adresat Armatei de către Dl. mareșal Antonescu, conducătorul Statului român.

OSTAȘI!

Au trecut aproape douăzeci de veacuri de când Creatorul a trimis pe pământ pe cel mai ales dintre aleșii săi ca să mântuiască și să propovăduiască liniștea și pacea, înfrățirea, iubirea între oameni.

De douăzeci de veacuri, omenirea, alergând după mai bine, este totuși continuu încleștată într'o luptă pe viață și pe moarte, în care suferă și se frământă, se avântă și se sfâșie, cu nestăpânită patimă, oameni și popoare. Poporul românesc, aflat dela așezare în Arcul Carpatic, într'o frumoasă și armonioasă cetate, a fost aruncat din fașă în această înfiorătoare vâltoare.

Prins de alții în hora morții, înconjurat și asaltat, poporul nostru luptă fără să răsufle și fără încetare de 2000 de ani pentru liniștea și pacea lui, pentru unirea și înfrățirea lui, pentru credința și dreptatea lui, pentru casa și brazda lui.

Dacă vrerea Domnului va fi, în cartea destinului stă scris, el va lupta de va fi nevoie și'n alte două mii de ani pentru libertatea și viața lui.

OSTAȘI!

Sunt dintr'o generație zbuciumată și însângerată pe care ursita a purtat-o în patru decenii prin patru războaie și patru răscoale.

Este generația care, pentru zidirea României, a semănat cele mai multe cruci și morminte în lungul nesfârșitelor drumuri pe care a fost dusă de o încercată soartă, într'o grea și bărbătească luptă.

Este generația care, deși de nenumărate ori a fost aruncată de valul năpraznic al luptelor de pe culmi de glorie în funduri de prăpastie, a făurit totuși România Mare.

Este generația nesovăitoare care a avut în fruntea ei pe Ferdinand I.

Este marea generație a cărei deviză însclipitoare și nepieritoare a fost și este "Prin moarte la datorie".

Din voința aceleiași supreme forțe, căreia pretutindeni este pe pământ, trebue să i se indice smerit și să i se spună nesovăltor, v'a fost dat vouă care faceți parte din cea mai tânără generație de luptători, să înscrieți într'o scurtă viață, în sfânta și curata carte a neamului, o înălțătoare și nepieritoare pagină.

Sunteți generația în fruntea căreia destinul ca un semn prevestitor și ca o chemare la datorie a așezat pe Mihai I-ul. Sunteți predestinați de soartă și aveți marea cinste de a fi generația reînnoirii și reîntregirii.

Deviza noastră este și trebue să fie: "Izbândă sau moarte".

Pătrunși de această nobilă chemare, de doi ani și jumătate când și voi, cum am fost și noi, purtați de gigantice și vijelioase valuri de furtună, mergeți din luptă în luptă, din moarte în moarte, din izbândă în izbândă.

Din Carpați și Caspica ați străbătut, voi, cei mai tineri din neamul nostru, vrednici urmași ai strămoșilor noștri cea mai lungă și glorioasă cale dintre acelea pe care nenumăratele generații de Români le-au străbătut în lupta lor care, ca și a noastră, era dusă cu aceleași idealuri și sacrificii numai pentru păstrarea ființei noastre.

Sute și poate mii de ani, generații după generații de Români vor cânta cu mândrie și vor urma cu bărbăție fapta voastră de azi, după cum voi cântați și urmați pe a înaintașilor noștri.

OSTAȘI DE PRETUTINDENI!

Ostași din Crimeea și Taurida, de pe Bug și dela Odesa, din văzduh și zbuciumatele valuri, din cazărmi și dela vatră, luptători care dați lupte și luptători care vă pregătiți de lupte, luptători care ați căzut și luptători care vă ridicați, nu uitați că aveți soarta, hărăzită, de ursită, să vă zdrobiți fericirea și să vă sacrificați viața voastră trecătoare pentru a asigura fericirea și viața fără de moarte a neamului nostru.

Nu uitați că din lupta noastră laolaltă și din unirea voastră nesovăitoare va ieși unirea și împlinirea tuturor drepturilor noastre.

Numai cu luptă și trudă, cu suferință și cu sânge, cu o oarbă supunere și neclintită credință se zidește o țară.

De aceea, mă simt dator să vă îndemn să nu lăsați sufletul vostru să se înmoaie și brațul vostru să se îndoaie la șoapta care vi se strecoară din umbră și prin văzduh de către oameni necunoscuți și nevăzuți din țară și de peste hotare.

Ascultați și urmați pe cei care vin în față și vă spun care sunt datoriile voastre și care este drumul nostru.

Reacția trecutului să nu fie uitată, să vă fie neîncetat în minte.

Unirea noastră a fost cu veacuri întârziate, fiindcă nu ne-am dat la timp "mână cu mână cei cu inima română."

Invrăjbirea dintre noi, slăbirea luptei și pierirea noastră a fost întotdeauna pusă la cale de străini și înstrăinați, de dușmani și necugetați. Cine îi ascultă orbește și-i urmează prostește ajunge în sărăcie și termină în robie.

OSTAȘI!

Luptați și voi cum am luptat și noi și după cum au luptat toți înaintașii noștri, dela toți până la unul și dela unul până la toți, pentru sfânta lege a dreptății noastre, de ieri, de azi și de totdeauna.

Voi, ca și noi și toți strămoșii noștri, ați ridicat arma și ați sărit la hotare ca să apărați ceea ce de veacuri al nostru a fost, este și al nostru trebue să fie.

Este strigăt din morminte și poruncă din strămoși.

Sfânta chemare la datorie a fost ascultată și nu veți trece de pe câmpul însângerat de luptă pe câmpul roditor de muncă decât după ce porunca va fi îndeplinită.

Atunci și numai atunci vom întinde o mână frățească tuturor care ne vor respecta drepturile și libertățile la care, ca orice popor pe lume, mare sau mic, avem dreptul.

Nu vă lăsați doborîți de șoapte și nu vă slăbiți credința în dreapta cauză a luptei noastre.

Fapta noastră este fapta istoriei noastre, vorba lor ademenitoare este unul din mijloacele folosite pentru a câștiga lupta și fără luptă.

Nația întreagă cu bunul ei simț de apărare și cu instinctul ei de conservare va fi înfipt arma în mâini și va fi împins la hotare nu ca să cucerim ce nu era al nostru, ci ca să dezrobim ceea ce este al nostru.

Nu ne-am oprit la Nistru fiindcă cine-și fură camaradul în toiul luptei, după ce-și va fi luat dreptul său, se necinstește și poate să fie, pe drept cuvânt, aspru pedepsit. Un astfel de popor, mai ales când este mic, nu poate găsi în zilele grele un ajutor și susținători.

Trecând Nistrul din datorie de aliați, nu am continuat lupta pentru ambiții deșarte. In lunga și încercata noastră viață de popor nu este nici un exemplu doveditor că suntem un neam de cuceritori. Mircea cel Bătrân, trecând prin valuri, a luptat dincolo de falnicul fluviu numai pentru a închide soarta neamului între Dunăre și Mare.

Stefan cel Mare, purtând gloriosul și legendarul său paloș din poarta Pocuției în poarta Dunării, a străjuit de atunci pentru veacuri Moldova, prin cetățile înșirate în lungul Nistrului, din șesul Podoliei până la marginea mării.

Mihai Viteazul a despicat Carpații și a căzut în Câmpia Turzii, pentru a arăta Românilor și tuturor de atunci și de-a pururea unde este dreptul nostru și care este datoria noastră.

Fondatorul dinastiei și marele nostru Rege Carol I a trecut de două ori Dunărea, în lunga și glorioasa lui domnie pentru a smulge independența noastră și a întări dreptul nostru între Dunăre și Mare.

Ferdinand I a aruncat punți peste Tisa, a împins forțele sale peste Budapesta și a pus străjile sale la cealaltă margine a unui vecin care nu a avut măsura drepturilor sale după cum nu a avut-o și nici nu o are pe cea a firii și a laudelor sale.

Sunteți astăzi întrebați ce ați căutat la Stalingrad și căutați în Odessa și în Crimeea?

In fața istoriei, în fața poporului și a dușmanilor răspund eu pentru voi. Răspund la învinuire nu cu fapta mea, răspund chiar cu faptele învinuitorului.

In zilele trăite de voi, de noi și de părinții noștri, IN ULTIMII 120 DE ANI, dela 1820 la 1940 Țările Românești au fost de nenumărate ori invadate și ocupate, dominate și exploatate, sărăcite și umilite, jefuite și ciuntite de oștile rusești.

Reamintesc tuturor că 1828, 1853-1854, 1877-1878, 1916-1918, 1940-1941 sunt pumnale înfipte numai într'un veac, în ultimul veac, în inima și în mândria românească, în cinstea și glia strămoșească.

Luați aminte și nu uitați.

Nu uitați și nu vă temeți că veți putea fi pedepsiți pentrucă vă faceți datoria.

Fiți încredințați că este pe pământ o justiție supremă. Noi nu am putea fi pedepsiți fiindcă, fiind provocați, umiliți, ciuntiți în 1940, am călcat în 1941 pământul altora pentru a-l elibera pe al nostru.

Noi nu am fi atacat niciodată pe nimeni dacă 3 milioane de frați nu ar fi fost luați în robie și dacă Basarabia și Bucovina noastră nu ne-ar fi fost smulse într'un moment când Europa s'a găsit la o răspântie fatală, când nimeni nu ne-a putut sări în ajutor.

IUBITI OSTAȘI!

Stați cu fruntea sus în fața faptelor voastre, a acelora care amenință și a aceluia care de sus ne judecă, ne pedepsește drept și la timp pe toți.

Lupta noastră este dreaptă.

Fapta voastră în ținuturile ocupate și prin locurile călcate a fost blândă și omenească.

Nimeni, pe unde ați trecut, nu a fost jefuit și nu a fost lovit.

Omul pentru noi este om, orice relație ar fi între noi, ori din ce nație ar fi el și oricât rău ne-ar fi făcut el.

Toți acei care au fost găsiți în calea noastră au fost ajutați și ocrotiți ca oameni. Copiii lor au fost îngrijiți ca și copiii noștri, bătrânii lor au fost ajutați după cum ajutăm bătrânii noștri: familia rusească a fost considerată ca și familia românească, nu facem nici o deosebire între soldații lor prizonieri la noi și soldații noștri.

Pe unde am trecut și acolo unde administrăm școala și biserica, munca și libertatea au fost respectate, casele, bunurile, spitalele și instituțiile, orașele și satele au fost reconstruite, biserici și șosele noi au fost făcute.

Noi nu am deportat pe nimeni și voi nu ați înfipt pumnalul în pieptul nimănui. In temnițele noastre nu au fost aruncați și nu zac oameni nevinovați. Credința tuturor și crezul politic al fiecăruia au fost respectate. Nu am dezrădăcinat nici oameni, nici familii din așezările lor, pentru interesul politic sau național.

De aceea așteptăm cu încredere ultima și dreapta judecată.

Deși popor mic, socotim că dreptul și legea trebue să fie una pentru cei mari ca și pentru cei mici.

De câte ori a fost altfel, lupta a reînceput și de data aceasta lupta va reîncepe, dacă drepturile și dreptatea vor fi întotdeauna îngenunchiate.

Nu am ridicat niciodată arma în contra acelora care ne-au ajutat.

Luptăm pentru ființa noastră.

Luptăm pentru dreptate și numai pentru dreptate.

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT

-22 IUNIE 1941-

—— Zahu PANĂ ——

La 22 Iunie 1941, a început războiul din Răsărit al Germaniei împotriva Uniunii Sovietice, încheind paradoxalul Pact de neagresiune din 23 August 1939, semnat de Ribbentrop și Molotov. Dela Marea Baltică până la Marea Neagră s'a aprins focul războiului ale cărui consecințe nu s'au terminat nici acum, după cincizeci de ani.

In zorii acelei zile, la orele 4 dimineața, de pe trenul Patria, staționat la Piatra Neamț - unde se afla generalul Antonescu și Șeful Marelui Stat Major Român - s'a declanșat și ofensiva pentru eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord de sub ocupația sovietică.

Intrarea Romaniei în război a fost aflată de armată și de populație prin ordinul de atac difuzat prin radio și apărut în presă în aceeași zi, care suna:

Ostași,

Vă ordon:

Treceți Prutul!

Zdrobiți vrăjmașul din Răsărit și Miazănoapte!

Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații voștri cotropiți!

Reimpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre!

Ostași,

Plecați azi pe drumul biruinței lui Stefan cel Mare, ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii cu lupta lor!

Inainte!

Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aici strajă dreptății și zid de apărare creștină!

Asa a început războiul României din 1941, asa s'a trezit întreaga țară în stare de război - război care era de mult așteptat.

Pornind dela aceste premize, atât în timpul războiului, dar mai ales după capitularea necondiționată a României și în special după instalarea comunismului în țară de către Ruși, interpretările care s'au dat participării României în acest război, au fost când pătimașe când defetiste și anti-naționale, s'a falsificat întreaga perioadă și au fost blamați oameni politici, încât orice greșeală a fost considerată un act premeditat și orice acțiune pierdută, o crimă. Că s'au făcut greșeli și unele acte condamnabile nu poate nega nimeni, acestea s'au făcut în toate timpurile chiar de mari personalități, dar în acest caz critica obiectivă a fost lipsită de perspectiva istorică, fiind prea aproape de evenimente, iar în cele mai multe cazuri au lipsit adevăratele surse de informare. Adăugând la aceasta reaua credința și tendința de dezinformare a unor cercetători - în special cei proveniți din școala comunistă - ca și faptul că cele mai multe lucrări au fost scrise de învingători, fără a da posibilitatea și învinșilor să-și spună cuvântul, drumul până la adevărul istoric trebue bătut în continuare.

Să încercăm să desprindem din bogatul studiu al evenimentelor de atunci, poziția României, politica ei, pregătirile militare și perspectivele ce le avea în față.

In Iunie 1941, România se găsea de circa 10 luni sub dictatura militară a generalului Antonescu, instalat în Septembrie 1940, dictatură care a urmat dictaturii regale a lui Carol al II-lea, care a durat doi ani și jumătate.

Din Februarie 1938 toate partidele politice au fost desființate, democrația abolită, a fost introdusă cenzura, arestările ilegale se țineau lanț, lagărele erau pline de intelectuali cărora nu li se găsea nici o vină, iar în Septembrie 1939, a fost dezlănțuit cel mai fioros măcel din istoria României, cu oameni împușcați într'o singură noapte în toată țara și aruncați pe străzi în văzul oamenilor, pentru a le intra frica în oase.

Deși desființate, partidele național țărănesc și național liberal, au furnizat cadre pentru toate dictaturile, trăind într'un modus vivendi cu ele.

In frământarea care cuprinsese Europa, dela războiul civil din Spania până la prăbușirea Poloniei, regele-dictator nu era preocupat decât de căpătuială și de masacrarea tineretului născut după Intregirea Tării, tineret crescut în idealurile curate ale marilor înaintași. Acest tineret s'a ridicat împotriva corupției, imoralității, ilegalităților și demagogiei politicianiste. Guvernele care s'au succedat dela Marea Unire au avut atâtea probleme de rezolvat pe care nu le-au putut duce la bun sfârșit. In politica externă nu se urmărea asigurarea viitorului țării, ci combinații periferice cu iz diplomatic. Pacte și înțelegeri morganatice ca cele încheiate de România cu țări neomogene ca Iugoslavia și Cehoslovacia s'au dovedit falimentare, așa cum au fost prevăzute de adevărații oameni politici.

Aroganța, perversitatea și duplicitatea politică a regelui Carol al II-lea, a făcut ca în momentele grave din vara anului 1940, țara să fie complet izolată, fără prieteni, fără nici o alianță, fără o forță de apărare, bătută de toate vânturile și asaltată de dușmani care au sfârtecat-o la Răsărit, luându-i Basarabia, la Miazănoapte, luându-i o parte din Bucovina, la Apus, luându-i o parte din Transilvania și la Miazăzi luându-i Cadrilaterul Dobrogean. Regele inconștient ar fi domnit și peste țara redusă la Ducatul de Ilfov, în oarba lui dorință de a rămâne pe tron, dar țara prea răbdătoare n'a mai putut suporta și într'o singură voință, l-a izgonit de pe tron.

Din toată diplomația de până atunci de dictatura regală, România renunțase la garanțiile teritoriale date de Anglia și Franța și încheiase un tratat cu Germania, din care aceasta își lua partea leului. Demn de semnalat că la acordarea garanțiilor teritoriale dată de Anglia, nu era prevăzută garantarea frontierei cu Uniunea Sovietică...

Inainte de abdicare, Carol al II-lea i-a trecut generalului Antonescu, cele mai importante prerogative, după care i s'a garantat atât siguranța personală cât și cea a anturajului cu care pleca din țară cât și scoaterea imenselor valori furate din țară.

Generalul Antonescu a trecut la formarea guvernului, dar nefiind instaurată Constituția din 1923 și nici acordarea libertăților democratice, partidele politice au refuzat să intre într'un guvern de coaliție sub conducerea generalului, dar i-au promis și i-au furnizat cadre de tehnicieni.

La 14 Septembrie 1940, a fost decretat Statul Național Legionar, decret care suferă de mari vicii de formă și devine caduc prin el însuși pentrucă Legiunea nu putea să activeze și să formeze un guvern decât în principiile fondatorilor ei, care au fost asasinați pentru intransigența cu care și-au apărat principiile, care constau în mare, din:

- Integritatea teritorială a României Mari;
- eliminarea ideii de lovitură de stat ca formă de preluare a puterii;
- pregătirea de cadre în toate domeniile administrative, din oameni corecți aleși de popor.

Generalul Antonescu avea însă nevoie de o platformă politică și la ora aceea, singura organizație politică necompromisă în viața românească, era Mișcarea Legionară. Nu vom insista demonstrând toate mașinațiunile care s'au pus la cale pentru acapararea Legiunii de generalul Antonescu ci doar semnalăm că neputând deveni șef al Mișcării Legionare, generalul Antonescu, foarte cunoscut pentru orgoliul și caracterul său răzbunător, a dat o lovitură contra Legiunii, în rebeliunea din Ianuarie 1941, al cărei rezultat în favoarea generalului, a fost bine susținut de Hitler. S'au umplut din nou închisorile cu tineret. Ca urmare a acestor acte și a felului dictatorial în care conducea România, țara trăia într'o tensiune gravă, nemulțumirile populației creșteau atât datorită numărului mare de refugiați din teritoriile cedate cât și de prezența trupelor germane în țară, care având o bună paritate de schimb valutar cu leul românesc, trimiteau numeroase și bine asortate pachete de alimente din România în Germania.

Ostilitatea față de Germania era alimentată de opoziția politică pro-Occident, fie sub pretextul că ne-am aliat cu inamicul nostru din Primul Război Mondial, fie că Germania este un stat totalitar. Opoziția română era total împotriva alianței cu totalitarismul german dar, nu avea nici un cuvânt de critică împotriva alianței Angliei și Franței cu totalitarismul bolșevic, exclusiv și mult mai agresiv al Uniunii Sovietice.

In condițiile de atunci când Rușii ne amenințau cu ocuparea, alianța cu Germania era singura garanție a păstrării frontierelor și așa destul de ciuntite.

Alianța României cu Germania nu însemna urmărirea acelorași țeluri. Germania a pornit în Răsărit un război de cucerire. România a pornit unul de apărare și redobândire a teritoriilor răpite.

România n'a admis niciodată extinderea suveranității ei dincolo de fruntariile României Mari, chiar dacă anumite drepturi istorice mai puteau fi revendicate. România nu a primit nici atunci când i s'a oferit un teritoriu din Polonia în 1939, nici în 1941 când i s'a cerut să intre în Banatul iugoslav locuit de Români, nici la Răsărit de Nistru unde era o altă masă compactă de moldoveni. A administrat teritoriul dintre Nistru și Bug - Transnistria - dar nu l-a inclus niciodată în harta României Mari. Este aici meritul generalului Antonescu, om mândru și ambițios, dar uimitor de stăpânit în fața acestor tentații teritoriale din 1941 și mai târziu, care au scutit România de alte complicații cu vecinii.

Intrarea României în război nu a fost pregătită politic, iar după spusele unui colaborator intim al generalului Antonescu, războiul a fost "slab conceput din punct de vedere strategic, imperfect ca pregătire informativă, materială, cu insuficiente mijloace de luptă și efective, pentru scopul uriaș pe care și-l propusese: distrugerea forței armate sovietice, ocuparea teritoriului, distrugerea ideologiei comuniste".

La începutul războiului, generalul Antonescu comanda Grupul de Armate din Moldova compus din Armata a III-a Română comandată de generalul Petre Dumitrescu, Armata 11 Germană a generalului Schobert și Armata a IV-a Română a generalului Ciupercă.

In mai puțin de un an de când ne-au răpit Basarabia, Rușii se fortificaseră pe malul stâng al Prutului și au masat în Basarabia o forță militară ce nu justifica sub nici o formă ideea de defensivă. Așa se face că în timp ce trupele germane au întâlnit o slabă rezistență pe întregul lor front, în Basarabia luptele au fost crâncene cu mari pierderi. La Tiganca, Fălciu, sau Lunca Prutului, au fost bătălii pe care cei din țară le urmăreau cu înfrigurare. Aici a fost decimat aproape întregul contingent de recruți din Regimentul Mihai Viteazul din Divizia de Gardă, trimiși slab instruiți pe front.

Comandamentul militar sovietic a ținut cu tot dinadinsul să reziste pe frontul de Sud unde luptau Românii și mai puțin în regiunea centrală unde trupele germane au ajuns în timp record până la Smolensk. In două luni, ajutați de blindate și de motorizate, Germanii au parcurs 700 km în adâncime, în timp ce trupele române cu eforturi fizice și sacrificii enorme au parcurs abia 100 Km., reușind totuși să elibereze Basarabia și Bucovina.

După cucerirea Basarabiei și Bucovinei, încep, pentru general, conflictele politice interne. In timp ce șefii opoziției îi cereau să se oprească la Nistru, Antonescu a continuat să lupte mai departe. Informațiile în legătură cu această continuare a războiului, nu coincid. După G. Magherescu: "Generalul a fost chemat urgent prin telefon de către Ică Antonescu, care i-a cerut din partea lui Killinger să se deplaseze cu trenul (Patria) la Focșani unde urma să fie așteptat cu o comunicare urgentă din partea lui Hitler"..."Pentru buna desfășurare a operațiilor la aripa de Sud a frontului, Hitler îl rugase pe generalul Antonescu să participe cu toate forțele disponibile pentru cucerirea Transnistriei și ocuparea Odesei".

Generalul Platon Chirnoagă, mult mai sobru și documentat ne dă o altă versiune: "După cucerirea Basarabiei și Bucovinei de Nord, Antonescu a adresat o scrisoare lui Hitler prin care își exprima dorința de a continua războiul alături de Germania. Covingerea lui era că Germania va câștiga războiul și că România era datoare să ajute cu toate forțele la zdrobirea puterii ruse, ca să salveze națiunea română de acest imens și permanent pericol".

Din declarațiile mareșalului Antonescu la proces, aflăm că atunci când a fost întrebat de ce a continuat războiul și dincolo de Nistru, el a răspuns că un război început trebue dus până la capăt. Nu poți să te retragi din luptă când inamicul nu este învins. Ca militar, Antonescu nu se putea opri la mijlocul drumului, în special că nu avea nici o asigurare din partea altor puteri că va fi ajutat în caz că este atacat.

Inaintarea în Transnistria și ocuparea Odesei la 16 Octombrie 1941, au fost fapte victorioase ale armatei române, dar pierderile suferite au fost prea mari pentru a fi o victorie de prestigiu. Pe câmpul dela Dalnic străjuiau până la venirea Rușilor, peste zece mii de cruci albe, aliniate ca la paradă, ale ofițerilor și ostașilor căzuți în Transnistria. După retragerea Românilor, întoarse cu tractorul, cruci și oseminte au îngrășat cernoziomul Ucrainei pentru pâinea cea de toate zilele, a veșnic flămânzilor.

După căderea Odesei, generalul Antonescu s'a întors la București unde organizează o mare paradă pe sub Arcul de Triumf cu trupele înapoiate în țară. Cu această ocazie a fost înaintat la gradul de Mareșal.

Dacă timpul s'ar fi oprit în loc și războiul început la 22 Iunie s'ar fi terminat în Octombrie, totul ar fi fost dureros ca pierderi, dar luminos ca izbândă. Evenimentele își au însă cursul lor și Marile Puteri uită moral când este vorba de țările mici.

La 30 Noembrie 1941, Churchill a trimis o notă ultimativă României, să înceteze până la 5 Decembrie războiul cu Rusia și să se retragă în spatele Nistrului. Condiția fiind imposibil de acceptat în situația în care se găsea România, începând din ziua de

Continuare în pag 16

EVANGHELIA EXILULUI (IUNIE 1991)

MĂRTURISIND PE IISUS HRISTOS

—Sergiu GROSSU—

Din cauză că **trăirea creștină a celor mai mulți** din Românii diasporei nu este decât o vorbărie goală, o cinstire numai "cu buzele" a lui Dumnezeu (MATEI, 15.8) și nu o existență vie, elocventă, total subordonată comandamentelor divine, rămân întrucâtva eclipsate atât obligația mărturisirii Domnului și Mântuitorului **nostru Iisus Hristos, cât și** importanța ce-o acordă El acestei mărturisiri, după cum citim în Evanghelia celei dintâi Duminici a lunii: "Pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri, dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri" (MATEI, 10.32-33).

Iisus, față în față cu Pilat, a fixat pentru toate veacurile atitudinea pe care trebue s'o aibă cei ce cred în el "Eu pentru aceasta M'am născut și am venit **în lume, ca să mărturisesc** despre adevăr" (IOAN 18 .37). Un creștin autentic, conștient de rostul vieții lui, este dator să mărturisească "despre adevăr", adică să-L mărturisească pe Iisus, care este însuși Adevărul (IOAN 14.6). Este dator să facă ce-au făcut și ucenicii Domnului: "Iisus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost **rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și celor morți" (FAPTE, 10.42).**

Chiar dacă unii Il mărturisesc pe Hristos în dreapta și în stânga dar prin faptele lor "răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit" (EVREI, 6.6); chiar dacă alții își afișează credința și strigă: "Doamne, Doamne!" dar nu împlinesc voia Tatălui ceresc (MATEI, 7.21), noi, băjenarii acestui sfârșit de veac și de mileniu, să nu neglijăm, să nu dăm uitării NECESITATEA mărturisirii "cu gura" a Domnului Iisus, mai ales astăzi, în societatea materialistă, idolatră, în care ne este dat să viețuim, departe de brazda natală. Sfântul Pavel scrie, apăsând cu tărie asupra acestui fapt: "Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Iisus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire". **(ROMANI, 10.9-10).**

Mântuitorul ne cere să-L mărturisim **"înaintea oamenilor"**, pentru răscumpărarea cărora Si-a dat viața pe lemnul Crucii. Grija Lui de oameni stă pe primul plan. Răstignirea rămâne inutilă, dacă noi, debitorii acestei jertfe unice, nu-l mărturisim lumii, dacă nu-L facem cunoscut. După cum fiul a mărturisit oamenilor **despre Tatăl**, tot așa și noi trebue să mărturisim oamenilor despre Fiul, pentru ca oricine va crede în El să nu piară, ci să aibă viață vecinică" (IOAN, 3.15).

Mărturisitorii sunt străjerii lui Dumnezeu în lume, care trâmbițează vestea cea bună a mântuirii.. "Strigă în gura mare, nu te opri! Inalță-ți glasul ca o trâmbiță și **vestește poporului meu** nelegiuirile lui. . .", **îndeamnă Dumnezeu pe toți cei ce și-au găsit adăpost sub acoperământul** dragostei Lui (ISAIA, 58.1). Ce mulțumit ar fi Satana, dacă n'ar mai exista creștini aprinși pentru Domnul, care să mărturisească pe Cel trimis să zdrobească pentru totdeauna capul Sarpelui, **atrăgând atenția semenilor** lor că "diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită" (1 PETRU, 5.8). Că Iisus este singura posibilitate de ridicare a umanității viciată de păcate și fărădelegi. Că numai El, "Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii", cum ni-L prezintă Ioan Botezătorul, poate transforma corupta natură umană, reabilitându-ne înaintea lui Dumnezeu și înfrumusețându-ne **chipul** lăuntric prin sfințirea Duhului Sfânt.

Să-L mărturisim pe Iisus fără nici o rezervă, fără nici o timiditate. Să nu ținem în noi, ascunsă, taina vindecării noastre sufletești, ci s'o exteriorizăm, făcând-o cunoscută tuturor. Celor tari să le spunem că "omul nu va birui prin putere" (1 SAMUEL, 2.9), celor mândri să le amintim că "mândria merge înaintea pieririi" (PROVERBE, 16 .18), celor răi să le arătăm că sunt prinși "cu înseși nelegiuirile lor (PROVERBE, 5.22), celor bogați, dovedindu-le că "viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui" **(LUCA, 12.15).**

In orice clipă, în orice împrejurare, în legăturile ce le avem pe plan social, ar trebui să vorbim "cuvintele lui Dumnezeu" (1 PETRU, 1.11), **pentru ca**, prin vorbirea **noastră** înduhovnicită, să-i întoarcem pe oameni "dela calea lor rea, dela răutatea faptelor lor" (IEREMIA, 23.22). Când necăjiții și împovărații **exilului** se vaită de poveri și necazuri, noi să le vorbim de Acela care "suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asurpa Lui" (ISAIA, 53.4). Iar dacă se clatină în credința lor dibuielnică, înspăimântați de mizeria materială în care trăiesc și de neprevăzutul zilei de mâine, să-o îmbărbătăm cu îndemnul acesta: "Nu vă îngrijorați, cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu **privire** la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca... Si nu vă frământați mintea" (LUCA, 12.22.29).

***

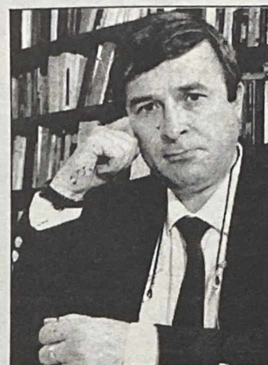
Mărturisirea noastră nu poate să-și facă lucrarea de trezire a sufletelor rătăcite, îndepărtate de Dumnezeul cel viu și adevărat, decât atunci când "umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină" (1 IOAN, 1.7). Respectiv, când există o relație perfectă între **mărturisirea și viața aceluia ce-L mărturisește pe Domnul. Altfel, cum să ne** încumetăm a-L mărturisi pe Hristos oamenilor, vorbindu-le de **mântuire**, de slobozenie, când noi înșine suntem robi ai păcatului și purtăm poveri imense pe umerii noștri? Cum să punem accentul pe puterea lui Dumnezeu care lucrează în toți cei **ce-au** fost răscumpărați de Iisus, când în noi colcăie încă, din nefericire, patimile, ura,hoția, minciuna, când trăirea noastră pseudocreștină tăgăduiește puterea și lucrarea lui Dumnezeu? Inseamnă că facem parte din categoria **saltimbancilor** credinței, care făgăduim altora "slobozenia", în timp ce noi înșine **rămânem** mai departe "robi ai stricăciunii" (2 PETRU, 2.19).

Starea celui ce-L mărturisește pe Domnul trebue să fie altitudinea morală, suirea pe muntele lui Dumnezeu: "Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună..." (ISAIA, 40.9) Omul vechi, omul dela poalele muntelui, nu este vrednic să-L mărturisească pe Iisus, pentrucă nu-L cunoaște. De aceea se impune înnoirea ființei omenești, "nașterea din nou" a păcătosului, acel categoric "trebue să vă nașteți din nou", de neînțeles pentru Nicodim (IOAN, 3.7), dar indispensabil oricărui suflet dornic de veșnicie. Căci numai o "limbă nouă" va fi capabilă să propovăduiască "înțelepciunea lui Dumnezeu", prin descoperirea Duhului Sfânt, "întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești" (1 CORINTENI, 2.7,13).

Rolul cuvintelor **este extrem de important**. Un cuvânt poate zidi un suflet și tot un cuvânt îl poate dărâma. Fiecare vorbă ar trebui să fie o solie din partea **Mântuitorului**, o invitație la **mântuire**. Cu o vorbă caldă, amabilă, de pildă, misionarul Judson, în Burma, a adus la credința creștină pe o **prințesă indigenă**.

De vreme ce toți vorbim, toți putem ajunge mărturisitori ai lui Hristos, indiferent de orașul și țara în care ne-a **azvârlit uraganul** istoriei. Bineînțeles, fiind cu băgare de seamă la cuvintele **rostite și semănând** nu **cuvântul** distrugerii, ci "Cuvântul mărturisirii" (APOCALIPSA, 12.11), proslăvirea permanentă a Numelui lui Iisus. Toți putem să-L mărturisim pe Domnul, însă nu cântând cu harfa inimii noastre propria ei melodie, ci cântând o "cântare nouă", lăsându-L pe Iisus să cânte în locul nostru și să grăiască prin noi.

In memoriam

IOAN PETRU CULIANU

In ziua de 21 Mai 1991, imediat după ora 1.00 p.m. la "Universitatea Chicago", la "Divinity School", a fost asasinat profesorul Ioan Petru Culianu. Crima s'a produs în toaleta facultății, lângă cabinetul victimei, pe culoarul secretariatului și al decanatului, fiind împușcat în spatele capului (occipit) de sus în jos, de către criminalul care s'a urcat pe w.c.-ul din cabina alăturată.

Faptul a fost descoperit de către un student în mod întâmplător, care a anunțat secretariatul și decanatul facultății, care la rândul lor au luat măsurile necesare, instiințând poliția. Cu toate că împușcătura s'a auzit foarte clar în toate sălile și birourile din apropiere, nimeni nu s'a sesizat să constate ce s'a întâmplat. Să sperăm că autoritățile de resort vor descoperi adevărul și vor face lumină în acest caz dramatic, de care securitatea română pare a nu fi străină.

Ioan Petru Culianu s'a născut în România, la Iași în 1950, acum avea 41 de ani și era înplină activitate profesională și creatoare.

Ioan Petru Culianu a fost lector universitar la Institutul de "Istoria Religiilor" din Gröningen Olanda, apoi după ce a urmat cursurile post-doctorale cu profesorul Mircea Eliade, în 1988, după moartea profesorului (în Aprilie 1986) a fost numit "Visiting Professor" la "Divinity School" în cadrul "Universității Chicago", urmând ca în Iunie a acestui an să fie avansat Profesor asociat, titular pe tot timpul vieții.

Ioan Petru Culianu era specialist în "Inceputurile crestinismului" și în "Renaștere". A publicat o serie de lucrări importante și de mare valoare ca "Mircea Eliade" -publicată de Assisi Cittadella, 1978, "Eros et la Magie à la Renaissance" în editura Flammarion din Paris în 1984; "Experience de l'extase" în editura Payot din Paris, 1984; "Reserches sur les dualismes d'Occident: Analyse de leurs principaux mythes", 1986. Avea sub tipar încă două cărți; în același timp a publicat articole în unele ziare din Italia, în revistele și ziarele românești din exil.

Profesor cu o excepțională pregătire profesională, Ioan Petru Culianu era stimat și iubit de studenți și apreciat atât ca profesor cât și ca om, fiind apropiat de tineret, de psihologia și de doleanțele lui.

Moartea lui Ioan Petru Culianu este o mare pierdere atât ca personalitate științifică, cât și ca profesor, datorită talentului și meritelor lui profesionale, o mare pierdere pentru cultura română și universală.

Să-i fie țărâna ușoară.

Corespondent

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT

ROMÂNII LA DON

Urmare din pag. 15

7 Decembrie 1941, România s'a găsit în stare de război cu Anglia, prin **declarația** Angliei.

La 7 Decembrie 1941, Japonia atacă Statele Unite, la Pearl Harbor. Pe baza pactului Tripartit, Italia și Germania **declară război Americii, iar România** cosemnatară a pactului Tripartit, este obligată să trimită o declarație de război guvernului american. Statele Unite n'au **dat prea mare importanță declarației** guvernului român, dar sub presiunea Rușilor, Roosevelt trimite la 5 Iunie 1942, guvernului român, o contra-declarație de război.

Pentru prima și sperăm pentru ultima **dată, România cu Ardealul ciuntit și** Cadrilaterul cedat, se află în stare de război cu Anglia, Statele Unite și Uniunea **Sovietică. De aici până la dezastrul total nu era decât chestiune de timp.**

La 50 de ani dela jertfele ostașilor români pentru eliberarea teritoriilor răpite de Ruși, putem trage cel puțin concluzia că dacă atunci în România n'ar fi existat o dictatură, chiar dacă parlamentul României ar fi votat intrarea în război pentru eliberarea fraților din Basarabia și **Bucovina de Nord, în nici un caz însă n'ar** fi votat o declarație de război **împotriva** Statelor **Unite**.

Patriotismul și corectitudinea Mareșalului Antonescu nu au fost suficiente pentru a evita niște erori politice care într'un regim parlamentar poate nu s'ar fi întâmplat. Felul demn însă în care și-a asumat întreaga răspundere pentru toată perioada cât a **condus țara, îl proiectează pe Mareșalul Antonescu în galeria marilor noștri înaintași.**

La împlinirea a jumătate de veac dela primele jertfe ale ostașilor **români** în lupta **contra bolșevismului cotropitor, un îndemn și o rugăminte pentru toți** Românii și pentru toți cei salvați de comunism prin jertfa lor: **Să nu-i uităm!**

Zahu PANÁ

Din presa franceză

Sub titlul de mai jos, ziaristul francez Patrick Wajsman publică în cotidianul parizian "LE FIGARO", din 19-04-91, un articol privind vizita Președintelui François Mitterrand în România. Redăm mai jos, traducerea articolului.

ROMÂNIA: CADAVRUL MAI MIȘCĂ ÎNCĂ...

Francois Mitterrand face o vizită oficială în România. Dar oare își dă el seama că, în această țară, cadavrul lui Ceaușescu mai mișcă încă?

Domnul Mitterrand are dreptul absolut de a se duce unde dorește inclusiv - bine'nțeles - în România. Dar mi-e teamă că, datorită acestui voiaj, președintele nostru ar putea da impresia că sprijină regimul românesc; **și aceasta tocmai în perioada în care** populația acestei **țări** nenorocite demonstrează că **suportă** din ce în ce mai greu pe Iliescu și acoliții lui.

La 12 **Aprilie**, 100.000 persoane exasperate, pe străzile Bucureștiului și alte zeci de mii în 22 orașe din provincie, au cerut demisia președintelui Iliescu și constituirea unui guvern provizoriu care să organizeze alegeri anticipate. Chiar și sondajele recente **demonstrează** această nemulțumire: în luna Mai 1990, echipa la putere (F.S.N.-ul) a în**trunit 66% din sufragii;** astăzi ea nu mai adună **decât 29% din intențiile de** vot! Repet: ar fi preferabil ca locatarul palatului Elysée, renunțând **provizoriu la această vizită** oficială, n'ar fi dat impresia că decernează un brevet de respectabilitate unui regim discreditat. Cu atât **mai mult cu cât această discreditare este perfect justificată.**

In mod bizar Francois Mitterrand nu vrea să admită acest lucru. Dă impresia că nu-și dă seama că **"revoluția" românească a** fost pervertită, dela **început, de către un clan** neo-comunist travestit în democrați. Roland Dumas, un **excelent** profesionist (n.tr. ministrul de externe al Franței) pare atins de aceeași robire. De curând, **Ministrul nostru al** Afacerilor externe, mi-a mărturisit chiar că "România este angajată **într'o** evoluție democratică ireversibilă"; Si a adăugat: "Cei care sunt la putere actualmente(...) îmi dau impresia că vor să meargă în **această direcție...**"

CEAUȘESCU NU ESTE MORT ?

Decât să facem polemică mai bine să analizăm, la rece, faptele și să vedem dacă ele justifică acest optimism distrugător.

In **primul** rând politica externă. De ce România, contrar marii majorități a fostelor democrații **populare,** continuă să se încline în mod vădit spre Moscova? De ce, dintre toate țările din Est, guvernul ei a reacționat cel mai **puțin când soldații sovietici au tras în populația** lituaniană la Vilnius? De ce același guvern a fost ultimul să ceară ieșirea din Pactul Varșoviei? In schimb de ce a fost el primul (și până acum singurul) care a semnat un "tratat de **prietenie"*)** cu Kremlinul, ceea ce s'a întâmplat efectiv la 5 Aprilie? In acest fel trebue să procedeze un fost satelit al U.R.S.S. care dorește sincer să-și regăsească libertatea de **acțiune? In aceste condiții** înțelegem de ce cei 100.000 manifestanți dela **București, care huiduiau pe** Iliescu, la 12 Aprilie, au strigat: "Nu mai **vrem** un **președinte** bolșevic".

După aceea în politica internă. Aici, spectacolul este și mai consternant și ne dăm seama, pe zi ce trece, că Domnul Iliescu și cei care-l înconjoară nu sunt de fapt **decât** "copiii naturali" ai lui Ceaușescu.

Iată câteva indicii ale acestei continuități tulburătoare între domnia "Geniului Carpaților" și domnia succesorilor lui. Continuitate asigurată de oameni și de metodele lor.

1) După experții cei mai calificați o parte a Securității a deviat, în favoarea ei, revolta populației din **Decembrie** 1989 și a luat inițiativa de a ucide dictatorul, probabil cu acordul Sovieticilor. Autorii acestui complot, "oamenii din umbră", sunt **astăzi** adevărații stăpâni ai României. Ministrul apărării, Victor Stănculescu care a fost vice-ministru al apărării sub Ceaușescu, pare să fie "reprezentantul" acestei forțe oculte, în sânul guvernului actual.

2) La vremea când scriu aceste rânduri Securitatea și-a reconstituit efectivele în întregime. Oficial ea a fost desființată; însă în realitate ea numai s'a transformat la sfârșitul lui Martie 1990, devenind Serviciul Român de Informații (SRI). Evident, șeful acestei noi poliții politice, care nu **vrea** să-și spună numele, este un fost ofițer superior al Securității; Virgil Măgureanu.

3) **Reluând** obiceiurile de pe vremea lui Ceaușescu, conducătorii români au încredințat prefecților sarcina de a numi (precizez bine: a **numi!**) primarii și consilierii municipali ai tuturor județelor. In consecință, foștii șefi comuniști se regăsesc în marea majoritate a administrațiilor locale.

Adăugăm de asemenea că nomenclatura vechiului regim ocupă marea majoritate a posturilor cheie ale aparatului de Stat.

4) Puterea nu ezită să întrebuințeze metode de intimidare demne Mafiei. Astfel se încearcă restrângerea libertății de expresie, cu atât mai ușor de realizat cu cât guvernul are controlul absolut al distribuției hârtiei pentru ziare și a rețelei de distribuție a ziarelor. Ziariștii și **opozanții** nedocili sunt atacați pe stradă și bătuți. Anumite personalități sunt împiedicate să revină în țară (de ex. Regele Mihai al României, **obligat** de comuniști în **1947** să părăsească țara). Se organizează expediții de pedepsire, demne de alte epoci: cine nu-și aduce aminte de **zilele** din Iunie 1990 în cursul cărora - la apelul lui Iliescu - mii de "mineri" dezlănțuiți au **fost împrăștiați în** București pentru a zdrobi pe manifestanți? Fără să mai pomenim de arestările abuzive, de procesele expeditive etc.

Sincer, nu văd - în panorama aceasta atât de **puțin de îmbucurătoare - ce Mitterrand se încăpățânează să o acorde autorităților române.**

Oamenii care **întruchipează viitorul României nu sunt nici Iileștii** nici Romanii. Nici membrii Securității care se ascund în spatele lor. Adevărații democrați români se găsesc în sânul "societății civile". Foarte numeroși, aceasta este de acord cu principiile emise de "ALIANTA CIVICA" care cuprinde opoziția extra-parlamentară cea mai conștientă. Ea este compusă din oameni curajoși și **integri;** oameni care refuză comunismul mascat care le este impus. **Lor trebue să le întindă mâna, în primul rând, Franța -** - patria drepturilor omului.

Traducere E.C. FIANU

***)** N. tr. **Toată lumea știe că România are o nevoie** urgentă și imperioasă de modernizare a mijloacelor de producție: mașini unelte, utilaje, sisteme de programare și **comandă** etc. etc. Această condiție vitală pentru economia țării este ignorată în mod voit, **criminal, de guvernul actual. Un exemplu printre altele: pentru tipografia dela fosta Casa Scînteii, cea mai mare imprimerie din țară și singura din București, au fost importate, recent, din** U.R.S.S., 15 mașini Linotip (inventate acum aproape 1 **secol, cu caractere din** plumb!) când orice tipografie modernă, de **astăzi,** lucrează cu ordinatoare și sisteme de foto-impresiune. Timpul de lucru se reduce, cu aceste metode față de cele de mult uitate, de cca. 1200 ori!!

PLANUL ÎNCLINAT AL ECONOMIEI PIEȚEI

-"Transparență și legalitate"

Marcel TURCU

Acestea sunt cuvintele de ordine ale noului tronson ministerial, arborate cu intempestivă rigoare de către **Primul ministru - Dl. Petre** Roman! A fost prima șarjă decentă după Revoluție. S'a simțit în spatele tribunei program o puternică invocare pe scară **națională** a unității de acțiune, pentrucă această civitas solis a Românilor are nevoie de forță materială și morală! - cu atât mai mult cu cât - dintr'o furibundă colecție de erori s'a născut acel "context **internațional** de fluiditate și incertitudini.

Invocat de asemenea, de către **primul** ministru! Dar, să rămânem la rigoarea (**existențială**) a **programului! Transparență și legalitate"?! Istoria impune legi naturii - pentru ca noi să muncim, pentru sinele mic, adică pentru noi - și mai larg - adică pentru sinele mare - adică pentru țară! Perfect! In acest mod, programul noului guvern are și rol de substitut civic al conștiinței sociale! Rigoare pe verticală și pe orizontală: au rămas 23 de membri din alți** înaintași mai feroce (un megalit de 50 de inși) tangenți cu pudoare la vechea nomenclatură - 2! - **restul,** fără surpări! 23 de capete "exacte" și - probabil - tot atâtea principii - forte!

Dacă se mai adaugă la **această structură - înțelegem noi: eficace - și un ministeriat al calității vieții** și protecției sociale **totul** apare ca un nucleu social bine protejat sub raportul **rațiunii** și al sensibilității: măcar să avem parte și noi-Românii- după jumătate de secol de maniheism murdar - de o expunere de principii cu pronunțate valențe paneuropene! Mai rămâne perspectiva antreprizei, adică culoarea ultimă, cea din urmă tușă esențială și apoi - eficacitatea întregului eșafodaj!

Dar să revenim la **rigoare!** Textul în sine, prezentat de premier în fața **națiunii,** degajă în fond o răceală helenică, pe de o parte, iar pe de alta, întreg **excursul pare a avea la bază** o argumentare de rocă! I-a lipsit- lucru merituos de **astădată - verbuozitatea sau acea "guruială" factice invocată de A. Pleșu într'un eseu de linie către S. Vieru!** Noi, Românii, parcurgem azi invers cartezianismul sau calea aletheică modernă: **Revoluția** din Decembrie ne-a fixat în existent și abia acum începem să gândim pe îndelete, repunându-l în rol pe acel cogito! - Si a fost așa, adică întâi trebuia să fim! - din pricina **istoriei "pulsionare" care ne înconjura** - în exterior - cu tot filigranul - imperial - al implicațiilor! - Deci, ne **refacem: ne "clasicizăm"** economia și - în focul **bruioanelor politice națiunea română dorește să** devină un "honnête homme" și să părăsească regimul ignobil de curbe impus până acum îndeobște, cunoscut încă în Evul de Mijloc prin acel Il cotegiano al lui B. Castiglione! - **Dorim** să redevenim **Europeni** solid înfipți în **istorie,** și asta direct prin față, fără să **facem apologia continentului** și fără tendonul șubred al **curbelor de sacrificiu cunoscute de Români, curbe imprimate în memorie** fără recuzita curcubeului!

...Programul economic al guvernului lansat de acel "primum vivere" - pare a se sprijini cu fermitate pe celebrul "Discurs asupra metodei"! știut fiind că - cităm cartezian "acțiunile vieții nu îngăduie nici un răgaz!" - mai ales că **provizoratului de până acum îi era propriu acel** precipitat conjunctural intrat la gramaj în fiecare soluție ce venea din for!

Astfel că programul economic în echilibru cu cel prezidențial, politic poate auguriza viitorul țării!

Liberalizarea prin intermediul pieții nu este altceva **decât** "mica glandă care se află în mijlocul creierului nostru" economic și care trebue **reactivată liminar! (Descartes - Tratat despre pasiunile sufletului").** Cu atât mai mult cu cât deziderate invocate în eseul cartezian le întâlnim **inoculate în matricea** spirituală a poporului nostru: tentația per**fecțiunii,** liberul arbitru, generozitatea, simțul intern, forța ancestrală a cutumei - etc! Aflat între tradiție și inovație, cu voalate reducții renascen**tiste, programul poate** rămâne - **după** expresia filosofului "un lucru de **mijloc între nimic și tot" dacă nu este urmat de partea a doua a serialului: acțiunea concretă, pe cuvânt de onoare, atât a guvernului cât și a poporului.**

Apelând la consistența triunghiului clasic, programul este fixat azi oblic în **istorie** - pe ipotenuză. După depășirea **mișcării** inerțiale, până la axa princeps, până la sublimitate și siguranța catetei nu va rămâne decât un pas!

FARA ARMÂNEASCĂ

NICOLAE IORGA ŞI PROBLEMA ARMÂNEASCĂ

—Mircea POPESCU—

CONTINUARE DIN NR. TRECUT

Iorga îi consideră chiar mai puri, mai puţin contaminaţi de slavism şi fanariotism, pe aceşti "coloni romani", pe "aceşti emigranţi ai Italiei republicane," care sunt de "curată provenienţă latină, cu un amestec slav mult mai puţin important decât pentru fraţii lor dela Dunăre."

In fine, nu trebue să pierdem din vedere un puternic motiv sentimental, care se identifică dintre început, şi substanţial, cu însăşi originea familiară a marelui istoric.

Dacă în ultimul volum din "Istoria Românilor" Iorga se prezintă pe sine însuşi ca "Botoşanean", numai atâta, cu cinci ani înainte, în extrem de preţioasa autobiografie "O viaţă de om (aşa cum a fost)", vorbind pe larg, în primul volum consacrat "copilăriei şi tinereţei", de neamul Iorguleştilor, el desminte energic că ar fi Bulgari - calomnie, se plânge, a lui Sion - şi precizează, dimpotrivă, că erau "oameni din Pind, dela Adriatică": "şi-au trimis pe la 1760 odrasla în Botoşani ca negustor, numele românesc, din Gheorghe, arătând de ce neam se ţin, iar porecla de Galeongiul, marinar al flotei imperiale turceşti, dovedeşte calitatea de ostaşi liberi, nu raiale ca Grecii de pe continent şi Slavii".

Aromân, deci, prin tată - dacă spre sfârşitul vieţii Iorga nu a mai subliniat această origine, motivul trebue căutat, credem, în dezamăgirile politice, pe care i le dădeau Macedonenii, istoricul e balcanic de două ori prin faptul că mama e din familia bizantină a Arghiropolilor, foşti mari dragomani ai Porţii, cu drepturi - aminteşte Iorga cu o mândrie greu stăpânită - la Domnia Moldovei şi Tării Româneşti, şi cu ascendenţe care merg până la Impăratul din sec. XII. "Răsăritul, cu soarele lui cald, cu albastra lui mare, cu dumbrăvile lui de portocali, cu zâmbetul Adriaticei şi cu munţii unde s'a născut mitologia elenică, prin această ereditate sunt deci aşa de adânc ai mei, şi, cum soarta a făcut ca din darul graţios al regelui Albaniei să-mi am moşioara mea la Santi Quaranta, în faţa cu vechea Corcira, picioarele-mi vor atinge, poate, un pământ cunoscut strămoşilor."

Se explică, prin urmare, şi aşa, dragostea constantă a lui Iorga pentru latinitatea balcanică, nostalgiile adriatice, chemarea Raguzei, a coastei dalmatine, a Veneţiei, care a fost atâta timp un fel de capitală a Balcanilor.

Dintre biografii lui Iorga, Barbu Teodorescu, în volumul consacrat în 1932 istoricului, scrie, la capitolul"Strămoşii şi copilăria", că Iorga se trage, prin tată, din negustori macedoneni balcanici, stabiliţi în Moldova şi strecuraţi printre boierimea locală; iar Nicolae Bănescu, în elogiul academic din 15 Mai 1941, spune că marele istoric s'a născut "în Botoşani, dintr'o familie care cobora, după tată, din oameni întreprinzători dela Pind".

Printre istoricii literari mai recenţi, dacă George Călinescu, în "Istoria literaturii române", unde dedică un capitol întreg, în bună parte just, pitoreşti, genialei şi agasantei figuri a lui Iorga, nu pomeneşte nimic de originea-i familiară - lucru curios la Călinescu, care insistă atâta asupra originii lui Alecsandri, Eminescu, Caragiale, Macedonski şi chiar a unor mărunţei -, Gino Lupi vorbeşte explicit de o familie de Români macedoneni, veniţi în Moldova să facă negustorie."

Există, deci acest motiv sentimental, familiar, care poate explica interesul constant al lui Iorga pentru problema Armânilor. Dar alte motive, să spunem obiective, ştiinţifice, se adaugă.

Renunţând la studiile clasice, de elină în special, pentru care se pregătise de când era copil, şi dedicându-se istoriei - nu e lipsit de importanţă faptul că primele arhive pe care le cercetează, prin 1890, sunt cele veneţiene - şi înainte de toate istoriei poporului român, Iorga şi-a dat seama dintru începutul începutului nu numai că istoria poporului român nu se poate înţelege fără cunoaşterea istoriei popoarelor vecine - lucru oarecum banal-, dar că Europa sud-orientală formează o unitate, geografică desigur, dar mai ales istorică, spirituală, şi deci religioasă etnografică, artistică, culturală, folcloristică, de moravuri, de instituţii, de influenţe. De mai multe ori, Iorga subliniază că Dunărea nu constituie un hotar, ci străbate o comunitate unitară, din care fac parte Peninsula Balcanică, Turcia europeană, Principatele Române şi Transilvania. Evident, limitele acestei unităţi carpatino-balcanice nu sunt rigide, ci trec, sub un aspect sau altul, şi la Ucraina dintre Bug şi Nistru, la Ungaria,la Polonia.

Două milenii şi jumătate de viaţă în comun, dela Traco-iliri până în secolul trecut, când explodează naţionalităţile şi Sud-Estul se fărâmiţează, nu puteau să nu dea un caracter comun Peninsulei balcanice şi împrejurimilor: caracter unitar, care nu există în celelalte două peninsule meridionale, italică şi iberică. "Rasele, care ocupă astăzi Sud-Estul şi Estul Europei - scrie Iorga - oferă neasemănări (dissemblances), care, observate mai îndeaproape, nu rezistă criticii, nici a etnografului nici a istoricului". Este vorba de civilizaţia de "aparenţă naţională", exagerată de "naţionalismele contemporane". Cel care, împreună cu Pârvan şi Murgoci, va întemeia, în 1913, "Institutul Sud-Est european", va face să apară după un an un "Bulletin de l'Institut du sud-est european", va colabora la "Orient latin" şi la reviste din acest domeniu de cercetare, scriind şi un volum despre "Latinii din Orient", a intuit, încă din primele începuturi ale activităţii sale de istoric, substanţiala unitate a Sud-Estului european. Mai mult decât atâta, i-a căutat şi găsit explicaţia în plăsmuirea de veacuri prin stratificări succesive, a istoriei.

Intâiul strat, şi cel care a lăsat, după Iorga, urme mai adânci, este cel tracoiliric: Tracii, dela Pind la Marea Neagră, cu ramura dela Dunăre a Geţilor şi ramura din Sud-Vestul Transilvaniei a Dacilor; şi Ilirii, dela Pind la Marea Adriatică.

"Toate aceste popoare - Români latini, Bulgari turanici, Sârbi slavi, Albanezi ilirici, şi Greci elini - au o origine comună, care nu este nici elenică, nici slavă, nici latină, nici bineînţeles turanică... Trebue să admitem supravieţuirea în toţi aceşti urmaşi ai marelui popor al Tracilor şi Iliricilor înrudiţi, care se întindea până în Asia Mică, în regiunea Caucazică şi la izvoarele Eufratului, şi a cărui dispariţie subită şi totală ar fi altfel inexplicabilă."

Peste acest strat de bază, peste "străvechiul fond comun, care e, în tot Sud-Estul Europei, şi chiar în multe părţi vecine, cel trac şi iliric" se depune lent, începând din sec. III în d. Cr., un strat rural italian, format din păstori şi agricultori ai Romei republicane, care părăsesc Italia din nevoi economice şi sociale şi pătrund adânc, radical, putând astfel nu numai rezista, dar chiar învinge grecismul în primele secole ale erei creştine. Roma imperială, Traian în special, nu fac decât să consolideze printr'o cucerire de Stat şi militară o pătrundere rurală masivă, de rasă, cu mult anterioară.

Este o idee cu totul nouă şi originală, aceasta a lui Iorga, despre o Românie agricolă şi pastorală dincolo de Marea Adriatică, ce precedă cucerirea de Stat şi

colonizarea oficială a Romei imperiale: idee adoptată ulterior şi de savanţii occidentali. Romanitatea orientală, asupra căreia Iorga va insista întotdeauna - este, bunăoară, semnificativ că, prezentând în limba franceză "Istoria Românilor", în 1937 autorul îi va schimba titlul în acela mai potrivit de "Histoire des Roumains et de la romante orientales", iar una dintre imputările pe care i le face lui Giurescu e "de a fi "rupt" caracterul larg al romanităţii orientale, "din care venim" se continuă în imperiul bizantin, şi chiar se consolidează, până ce, după Justinian, ca urmare a năvălirilor barbare, începe să se fărâmiţeze. Nu mai puţin, însă, căpeteniile noilor dominatori, care se stabilesc în Balcania, reiau ideea imperială romană şi, ca Vasile Bulgaroctonul, tind la reconstituirea unităţii. Persistenţa populară a cuvintelor "Caesar" în sârbă şi bulgară (ţar) şi "împărat" în limba română, mbret în albaneză, e o dovadă lingvistică a acestui fapt incontestabil: "neîntrerupta transmisiune, pe cale populară, a ideii politice romane". In timp ce limba, datinele, tipul civilizaţiei traco-ilirico-latine se refugiază pe coastele adriatice şi în munţii Aromânilor şi Albanezilor, unde posibilităţile de rezistenţă sunt mai mari, iar Dalmaţia şi Veneţia se consideră urmaşe directe ale Bizanţului, "ţarii" slavi, care se sprijină în permanenţă şi pe mase româneşti, aspiră la crearea unui Stat unitar.

Vin, apoi, Turcii, şi, când Sultanul însuşi nu reia antica moştenire, considerându-se şi el "ţar" ideea unitară a Sud-Estului, sub aspectul creştin şi latin se refugiază peste Dunăre, la voevozii munteni şi moldoveni, care - altă idee nouă - "erau la dânşii acasă, de fapt, urmaşii Impăraţilor creştini ai Răsăritului", mai ales în secolele XIV,XV şi XVI. In a doua jumătate a acestui veac din urmă, principii români îşi zic "basilei", şi erau într'adevăr - spune Iorga - "surogate de Impăraţi". Dacă "din 1400 până în 1800 Românii au dat tuturor neamurilor creştine (din Sud-Est) o unitate de civilizaţie creştină, la 1600 Mihai Viteazul încarnează limpede această unitate: în numele Voevodului valah, intrat în legendă pe când trăia, ca "mult aşteptatul liberator şi răscumpărător" se agită şi uneori se răscoală creştinii din Balcani, în special cei din Tesalia, Epir şi Macedonia, unde dominau Românii."

In secolul trecut se efectuează separarea naţionalităţilor, şi, apoi, a Statelor naţionale, în sânul comunităţii carpatobalcanice. Dar pe dedesubt unitatea persistă, şi una dintre ideile-forţă ale istoricului Iorga a fost tocmai aceasta. Am insistat, poate disproporţionat asupra ei, pe de o parte fiindcă se găseşte în toată opera lui Iorga, pe de alta, fiindcă şi ea explică întâlnirea fatală a istoricului cu Aromânii, elemente fundamentale în Balcania şi în Sud-Est.

Intâlnirea era inevitabilă şi în alte domenii de studiu ale lui Iorga, cum e acela al Bizanţului. Incă din 1907, când apare la Londra, în limba engleză, marea istorie, în cinci volume, a imperiului bizantin, şi până în 1934, când apare "Byzance après Byzance", se înregistrează diferitele menţionări ale Vlahilor din Balcani, în cronicari şi istoriografi din sec. XII, care ştiu (Cedrenos, Kinnamos, Kekaumenos, Ana Comnena, Calcocondilas) de originea latină a Aromânilor. Paralel şi, unde era cazul, în legătură cu Bizanţul, Iorga a studiat cruciadele şi în special pe a patra, care a dus la cucerirea Constantinopolului, dela 1204; în dările de seamă despre a treia, găseşte semnalarea unei "Terra Blacorum", care este Tesalia; şi cum se ştie, în Villehardouin, în Robert de Clary, în Henri de Valenciennes, în Baudouin D'Avesnes, în Ansbert, în "Chansonade Roland" se vorbeşte de "blac" ori "blaque" spre deosebire de "bougre". Pe timpul lui Francisc I, F. Antoine, Geuffroy, cavalerul dela Malta notează că unii istorici francezi vorbesc de "Valaigne", sub Dunăre, altii de "Blaquie".

Se cunoaşte apoi importanţa pe care Iorga o atribuie, ca izvor istoric, relaţiilor de voiaj. Se întâmplă că mulţi dintre călătorii occidentali în Est şi Sud-Est - dela rabinul Veniamin Spaniolul, care, la 1170, scrie că răsculaţii contra asupririi fiscale bizantine erau Valahi, până la Pierre Belon du Mans care, la jumătatea sec. XVI, vorbeşte de sate întregi de Valahi în Balcani, de bocitoare armâne şi de minerii de lângă Salonic, până şi la consulul napoleonic Pouqueville, care pe la 1800 îi descrie pentru prima dată pe larg pe Albanezi şi pe Aromânii din Sudul Dunării, dau peste Aromâni, le semnalează, uneori cu mirare, existenţa şi supravieţuirea, în ciuda atâtor împrejurări defavorabile.

La fel Iorga se izbeşte de Aromâni când ia ca obiect de studiu Imperiul otoman, ca să nu mai vorbim de istoria poporului român, pe care el nu o poate concepe dezlipită de aceea a Românilor din Sudul Dunării. El socoteşte chiar - aserţiune ce nu trebue pierdută niciodată din vedere - Pindul şi Dunărea ca "cele două puncte unde se trezeşte energia militară şi politică a neamului nostru". Incă din prima, sintetică, în limba germană, "Istorie a poporului român", Iorga afirmă că "Aromânii, cu toate că se deosebesc întrucâtva ca tip de Daco-romani, totuşi sunt un popor alcătuit din aceleaşi elemente etnice". Altundeva, se spune şi mai net că e vorba de "ramura balcanică a naţiunii". ▪

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

BASARABIA:...DUPĂ 73 DE ANI

——Nicolae DIMA——

Anul acesta s'au împlinit 73 de ani de ani dela reunirea Basarabiei înstrăinate cu România. A fost o aniversare tristă, dar plină de emoţii şi speranţe. O nouă aniversare cu umbre dureroase pentru neamul românesc, care continuă să fie mutilat. Zeci de mii de familii despărţite şi milioane de oameni care împărtăşesc aceeaşi limbă, aceeaşi credinţă, aceleaşi tradiţii, s'au întrebat din nou cu un simţământ de revoltă înnăbuşită: Până când?...

Există totuşi în acest ultim deceniu al unui nou mileniu speranţe mai mari decât oricând în trecut. Ultimele evenimente din URSS şi din Moldova de Răsărit a lui Stefan cel Mare au fost şi continuă să fie cu totul deosebite. Ele seamănă atât de mult cu ce s'a întâmplat în Rusia ţaristă în general, şi în Basarabia în special, înaintea revoluţiei din 1917 şi imediat după revoluţie, încât paralela merită toată atenţia. Trăim oare o repetare a istoriei? Asistăm la o şansă unică ce s'a ivit popoarele din URSS? La ce ne putem aştepta bazându-ne pe învăţămintele istoriei?

Vă reamintim că înaintea izbucnirii Primului Război Mondial, Austro-Ungaria şi Rusia ţaristă erau considerate închisori ale naţionalităţilor. Se ştie că Austro-Ungaria, ţară avansată şi modernă pentru acele vremuri, şi cu o populaţie cultivată, a fost dezmembrată. Viena a acceptat să renunţe la imperiu, iar naţionalităţile componente şi-au creat state naţionale proprii ori s'au alăturat naţionalităţilor cărora le aparţineau. Transilvania de exemplu, a votat unirea cu România. Ulterior, tratatul de pace dela Paris a recunoscut caracterul predominant românesc al provinciei şi a ratificat unirea ei cu ţara. In Rusia, lucrurile au luat însă o turnură diferită.

Rusia era o ţară nedezvoltată pe plan social şi economic, imensă ca întindere, cu puţine căi de comunicaţii, cu o populaţie extrem de eterogenă, neinformată, şi puţin educată. Atunci, ca şi acum de altfel, populaţiile din Asia Centrală nu aveau nimic în comun ca tradiţii, instituţii, cultură, etc. cu naţionalităţile europene din Vestul Rusiei. In timp ce interesele Moscovei imperiale acopereau toată suprafaţa Rusiei, aşa cum la ora actuală Kremlinul doreşte să menţină controlul întregii uniuni, naţionalităţile înglobate în Rusia ţaristă îşi urmăreau numai interesele lor locale. Cu toate acestea, frământările internaţionale dela începutul acestui secol treziseră conştiinţele, iar naţionalităţile ocupate de Rusia din Polonia până în Caucaz şi din Finlanda până în Basarabia, aşteptau un moment prielnic să-şi revendice drepturile.

Momentul a sosit odată cu Primul Război Mondial şi imensa criză economică, socială şi morală pe care a angajat-o. Cred că aici apare o paralelă evidentă cu evenimentele actuale. Prin 1917, Rusia nu mai funcţiona ca ţară unitară, fiecare regiune şi naţionalitate supravieţuind în limitele posibilităţilor ei. Observatorii sunt de părere că actualmente Uniunea Sovietică se apropie din nou de un asemenea moment primejdios. Apoi, revoluţia din Februarie şi lovitura de stat din Noembrie 1917, au scindat însăşi societatea rusă, creind condiţii favorabile desprinderii de Moscova a multor naţionalităţi.

Guvernul Kerenski şi mai târziu conducerea Lenin au adoptat la început poziţii flexibile şi relativ conciliatoare faţă de naţionalităţi. Au fost recunoscute între altele drepturile culturale şi chiar dreptul la secesiune. Din acest punct de vedere, din nou se observă o asemănare cu politica de glasnost şi perestroica adoptată de Mihail Gorbaciov. La scurt timp după revoluţie, naţionalităţile ne-ruse, în special cele europene, au interpretat drepturile acordate potrivit literei legii, şi multe dintre ele s'au declarat independente. Polonia, Finlanda, cele trei Tări Baltice au devenit independente, iar Basarabia s'a reunit cu patria-mama.

Procesul a fost însă dificil şi plin de riscuri la acea vreme, aşa cum nu este deloc uşor nici la ora actuală. Moscova acordase atunci unele drepturi, aşa cum face Gorbaciov în noile împrejurări. Moscova vroia să menţină însă cu orice preţ unitatea teritorială a ţării, aşa cum doreşte şi acum sub Gorbaciov. Se ştie că Lenin a revenit imediat asupra chestiunii autodeterminării naţionalităţilor şi ulterior a organizat unul din cele mai centralizate state din lume. Paralela este cu atât mai interesantă cu cât naţionalităţile care urmăresc acum să-şi redobândească independenţa îşi amintesc cât de amar au fost înşelate în trecut şi nu par să mai aibă încredere în nici o formă federativă promisă de Kremlin. Cazul Moldovei este clasic şi ilustrativ.

In timpul Primului Război Mondial, toţi tinerii basarabeni au fost recrutaţi de armata ţaristă şi trimişi departe de vetrele părinteşti. Fermentul revoluţionar din 1917 i-a cuprins însă şi pe ei, aşa cum în ultimii ani dorul de libertate şi de independenţă i-a cuprins din nou pe Moldoveni. Organizarea şi dobândirea dreptului la autodeterminare în anii 1917-1918 au fost însă ca şi acum anevoioase, pline de semne de întrebare, şi marcate de ezitări de teama intervenţiei militare ruse.

Mai întâi şi în funcţie de ce se întâmpla în Rusia ţaristă, pe data de 2 Decembrie 1917, Sfatul Tării din Chişinău a declarat Moldova republică autonomă. Când puterea centralizată la St. Petersburg la vremea aceea s'a dezintegrat, Sfatul Tării a declarat independenţa tinerei republici. Apoi, după ce Rusia s'a scindat şi a izbucnit războiul civil, la data de 27 Martie 1918, Sfatul Tării a votat reunirea Basarabiei cu România.

Recentele evenimente din Moldova dintre Prut şi Nistru şi din URSS în general, se caracterizează din nou prin frământări, prin nesiguranţă şi prin teama zilei de mâine. La rândul lor, acestea se oglindesc în atitudinea diverselor republici sovietice. Referendumul asupra menţinerii uniunii impus în luna Martie de Mihail Gorbaciov s'a încheiat şi el neconcludent, şi nu va avea probabil nici un efect asupra precarei situaţii etnice din URSS. Viitorul va depinde de redresarea economică a uniunii, pe de o parte, şi de hotărîrea popoarelor ne-ruse de a lupta pentru dobândirea independenţei, pe de alta. In ceea ce priveşte Românii de pe ambele maluri ale Prutului, ei se află în faţa unei şanse istorice poate unice.

Nu de mult am avut o discuţie cu Primul ministru Mircea Druc, aflat undeva la New York cu prilejul vizitei sale în Statele Unite. Mircea Druc este convins că istoria oferă din nou o mare şansă poporului român. Răspunzând însă unei întrebări referitoare la modul în care a fost ocupată Basarabia în 1940 şi noile perspective, d-sa a spus rar, măsurat, şi oarecum trist şi sarcastic.

"Ar trebui ca data viitoare să vă anexăm noi Românii Basarabeni, pe voi Românii din ţară. Si vă promitem că noi nu vă vom ceda niciodată fără luptă, aşa cum ne-aţi cedat voi în 1940."

Am rămas pe gânduri filosofând la cuvintele pline de durere ale liderului român basarabean. Numai cei care au cunoscut cizma străină, foametea, deznaţionalizarea, umilirile şi deportările în Siberia, pot înţelege durerea surdă cuprinsă într'o asemenea afirmaţie.

Ce se poate face însă azi pentru un viitor mai bun, pentru ca generaţiile viitoare să nu mai fie decimate, arestate, sau deportate din nou în Siberia?

Dacă viitorul este rezultatul dorinţelor majorităţii oamenilor, al luptei active a celor implicaţi, şi al actualei tendinţe istorice, îmi permit să închei acest reportaj pe o notă optimistă. Voi repeta cuvintele tânărului Iurie Roşca rostite în urmă cu câteva luni la Universitatea James Madison din Virginia. Convingerea preşedintelui Frontului Popular din Moldova a fost exprimată ulterior într'o discuţie cu congresmanul american James Traficante din statul Ohio care la rândul lui a publicat-o în Arhivele Congresului Statelor Unite.

"Unificarea naţiunii române a început în urmă cu peste o sută de ani, a spus Iurie Roşca. Procesul reunificării va mai continua probabil o vreme. Nu mă îndoiesc însă nici o clipă că secolul 21 îi va găsi pe toţi Românii trăind sub acelaşi drapel şi într'o singură ţară liberă, independentă, şi fără comunism."

(Reportaj bazat pe o emisiune realizată pentru Vocea Americii).

OMAGIU MARELUI DASCĂL

125 DE ANI DELA NAŞTEREA LUI ARON PUMNUL

——Ion CREŢU——

Printre figurile proeminente ale culturii româneşti din Bucovina, un loc aparte îl ocupă cea a lui Aron Pumnul. Personalitate cu vaste cunoştinţe enciclopedice, patriot înflăcărat al neamului, după eşecul Revoluţiei dela 1848, el este nevoit să pornească pe calea pribegiei, părăseşte Ardealul, ajungând, ca şi mulţi alţi intelectuali români ai timpului, la Cernăuţi, de care nu s'a mai despărţit până la închiderea ochilor, la 24 Ianuarie 1866.

Aici, în condiţiile deloc prielnice ale dominaţiei austriece, Aron Pumnul reuşeşte să înfiinţeze la gimnaziul Naţional - Haptschule, cea dintâi catedră de limbă şi literatură română în Bucovina, în fruntea căreia s'a găsit până la moartea neîndurată. Anume aici, destinul a decis să încrucişeze căile a doi dintre cei mai mari fii ai poporului nostru - Mihai Eminescu şi Aron Pumnul. Se vor prinde generaţie după generaţie, vor apune secole, dar numele acestor remarcabile celebrităţi vor rămâne mereu îngemănate, luminându-se reciproc.

Din iniţiativa Societăţii pentru cultură românească "Mihai Eminescu" din Bucovina, la Cernăuţi au avut loc un şir de acţiuni comemorative, prilejuite de împlinirea a 125 de ani dela trecerea în neflinţă a profesorului Aron Pumnul. Momentul central l-a constituit simpozionul "Aron Pumnul - Mihai Eminescu".

Auditoriul - profesori de limbă şi literatură română, studenţi, elevi, intelectuali, ţărani, muncitori - a luat cunoştinţă de mai multe comunicări ştiinţifico-informative.

Doctorul în filologie, profesorul Grigore Bostan, şef al catedrei de filologie română şi clasică a Universităţii din Cernăuţi, a vorbit, aducând o mulţime de exemple convingătoare, despre

Mormântul lui Aron Pumnul din Cernăuţi
FOTO: NICOLAE HAUCA

influenţa enormă pe care au avut-o persoana şi studiile lui Aron Pumnul asupra lui Mihai Eminescu, despre dragostea nemărginită a Luceafărului poeziei româneşti pentru profesorul iubit.

O analiză profundă a concepţiei lingvistice a lui Aron Pumnul a făcut în raportul prezentat docentul Gheorghe Jernovei, candidat în ştiinţe filologice.

Comunicări preţioase au făcut ziaristul şi literatul Dumitru Covalciuc, arhivistul Petru Grior, poetul Ion Cozmei, redactor şef la ziarul "Pro Natura" din Suceava, pedagogul Vasile Bizovi din comuna Boian, imortalizată în "Doina" lui Mihai Eminescu.

Participanţii la simpozion au fost salutaţi de oaspeţii din Chişinău, poetul şi ziaristul Mihai Morăraş, regizorul Andrei Vivsic, consilier al Ministerului Culturii al Republicii Moldova.

In încheierea simpozionului au răsunat romanţe pe versuri de Mihai Eminescu, au fost declamate poezii.

Participanţii la manifestări au depus coroane de flori la bustul lui Mihai Eminescu din curtea casei profesorului său şi la mormântul lui Aron Pumnul din cimitirul central.

S'a păstrat un moment de reculegere, s'au rostit cuvinte de omagiere, s'a făcut un parastas creştinesc.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI?

Mihai FREAMĂT

Nimeni nu știe, nimeni nu mai știe.

Dacă ne-am trage din neamul Karamazovilor și-al Mișkinilor, dacă am fi urmașii învinsului angoasat Raskolnicov, dacă am veni din lumea lui Borges sau a **lui Marquez am mai** înțelege și-am hotărî că nu e nimic de făcut. Gata! Am fost meniți întrebărilor fără sfârșit, am fost destinați labirintului, am fost sortiți să murmurăm la nesfârșit vorbe despre aleanuri ce nu ni le mai știm bine și cu **asta... Basta!**

Calea spre puterea de a discerne, calea spre lumină și cer deschis ne este interzisă! Zadarnic e zbuciumul, inutilă căutarea! Asta în cazul când am veni din acele lumi de care pomeneam. Dar nu! Strămoșii noștri s'au numit altfel. S'au numit Mircea, **Vlad**, Stefan și Mihai, s'au numit Basarabi și Mușatini, oameni cu mintea trează și adevărul în vârful sabiei. Ne tragem din luptători noi ăștia...Si atunci? Cum de în acești ani de sfârșit de secol ne găsim - iată - după lungi frământări în situația deloc onorantă a nevolnicilor ce-așteaptă cu mâna întinsă, pomana unor străini de sufletele și gândurile lor?

Să fi slăbit până'ntr'atât virtutea noastră, a Românilor, încât să nu ne mai putem ști rândui viața? Să ni se fi întunecat oare în așa hal mințile încât să nu mai putem desluși de unde începe răul și unde se sfârșește binele? Să ne fi îmbolnăvit oare de supunerea oarbă, de sindromul sclaviei? Să ne fi slăbit - mă întreb - puterea de-a înțelege într'atât încât evenimentele ce determină însăși existența noastră să **le lăsăm să treacă fără a încerca să le îndreptăm cursul spre albia adevărului?** Oare țara asta nu mai naște oameni cu mândria în fruntea **dimineților** și întrebări pentru nopțile tulburate de griji? Oare nu mai știm să privim crunt în ochii impostorilor și-al veneticilor aduși de vântul ce plimbă sămânța căpătuielii?

In ce ape otrăvite cu nepăsare ne-am botezat pruncii în ultimii cincizeci de ani? Ce fel de părinți am avut dacă nu ne-au învățat ce e curajul și demnitatea? Cum de-am uitat de noi, cum de-am **uitat** de mersul falnic peste timp al moșilor și strămoșilor noștri? Cine ne-a aburit oglinda în care ne-am privit sute și mii de ani și'n care **descopeream** că **e necesar să îndreptăm spinarea** curbată să ridicăm capul plecat a umilință? Cine ne-a furat dreptul la bucurie și fericire? Ce păcate am făcut de-am fost blestemați să ne târîm în praful lașității? Cum de-am putut să ajungem aici, cum a fost posibil? Cum? Pentru Dumnezeu, cine ne poate desluși nedumerirea?

Am tolerat stăpâni tâmpiți, megalomani paranoici. Ne-am dat supuși unor zdrențe umane, unor nesătui veniți peste noi cu traista pomanagiului la șold, am înghițit vorba aspră și înjurătura disprețuitoare, am îngăduit minciuna și înșelătoria, ne-am lăsat târîți în închisori și gulaguri, am îngenunchiat în fața unor icoane croite la repezeală de timpul neprielnic nouă, am **plâns sub bici și-am zâmbit** umil biciuitorilor, ne-am vândut **aproapele** pe-o strachină de terci comunist, l-am alungat pe **Dumnezeu** și l-am hăituit cu aplauze și urale răgușite de spaimă și n'am învățat nimic. Când a fost să ajungă răbdarea la capăt nu ne-am întors să pedepsim și să spulberăm gașca stăpânilor veniți din **haos**. Nu, nu ne-am întors cu **mânie**, ci ne-am tras la marginea drumului și-am **murit bucată cu bucată** privegheați de frica și **neputința** noastră.

Frică și neputință!

Oare pe unde au intrat acestea în cugetele și sufletele noastre? Cine ni le-a lăsat moștenire, când s'au cuibărit în noi, **cine le** clocește cu atâta grijă? Ce apărăm de mereu apelăm la ele ca la niște scuturi strecurători? Ce mai avem noi de apărat de tremurăm ca o piftie când auzim porunci și bâlbâim proteste pe la colțuri când vin peste capul nostru alte și alte năpăstuiri?

Ce mai avem de apărat? O viață trăită în genunchi? **O bucurie sub giulgiu? O libertate supusă inutilității?** O sărăcie umilitoare?

Acum câțiva ani, la Putna, locul de veci al lui Stefan cel Sfânt, un preot tânăr, celor veniți să viziteze biserica le vorbea despre curaj, despre împotrivirea la urgie și impilare.

In cuvinte **aspre** și deloc ocolitoare le amintea celor **prezenți** despre menirea omului pe acest pământ, despre cutezanță, despre lupta pentru viitor și **dăinuire** sub steagul demnității. Rând pe rând, pe furiș, ascultătorii se strecurau din muzeu speriați de îndemnurile preotului. Plecau înspăimântați apăsându-și pălăriile pe ochi, ridicând gulerele pavăză, trăgându-și năframele peste chipurile uluite de **groază.**

Cei de atunci suntem noi cei de azi: Ne este frică!

Strângem din umeri și ridicăm gulerele din nou când niște nimenea de pe scaunul puterii se pregătesc să ne încovoaie grumajii, se pregătesc să joace chilabaua pe viețile noastre strivite, **închidem ochii și ne** prefacem că nu vedem rânjetul unui președinte și privirea lui plină de vanitate aruncată din ochii mici și vicleni, însoțim cu aprobări slugarnice zâmbetele înșelătoare ale unui prim ministru amator de politică și ranguri înalte, odrasla unor călători pe drumuri întortocheate ce s'au înfundat **toate** în mlaștina comunismului din România și de aiurea. Mai mult, îl lăsăm pe acesta slobod să mintă fără jenă în lumea mare și să vorbească în numele nostru ca și cum toți am fi niște cotarle, bune de chemat la marginea **prispei cu bucata de mămăligă rece într'o mână și cu ciomagul în cealaltă.**

Unde am ajuns, Dumnezeule?

Ce fel de popor suntem și cât de tolerant dacă în capul nostru s'au urcat niște flecușteți, niște oportuniști oarecare, demagogi și aventuriști? Cum de lăsăm pe mâna acestora agoniseala noastră de veacuri? Cum de nu ne este rușine să ascultăm cu gura căscată niște flintici ca măruntul bulbucat ce-și zice "ministrul reformei", sau ca individul ăla închipuit cu aspect de patron la o casă de toleranță (colportor la guvern) sau alt specimen agramat, mai marele peste **agricultură ce vorbește o** limbă română chinuită în fel și chip, perfecționată, se pare, în laboratoarele "savantei"?

Oare când ne vom trezi?

Ce ne mai trebue pentru a ne putea ridica?

Atunci, în Decembrie 1989, se părea că am ieșit în plin soare, se părea că visul cel rău a luat **sfârșit.**

Si, deodată, ne-am aruncat **în prima prăpastie** deschisă în calea noastră.

Ne-am vârît capul în primul nor ce-a trecut pe deasupra.

De ce? Cine ne-a îndemnat? Cine ne-a manevrat și ne manevrează încă?

Cine își bate joc de noi ca de niște slugi netrebnice?

Chiar nu suntem în stare să alungăm căpușele astea ce s'au înfipt și se țin în fruntea noastră de atâta timp?

Mă întreb și ne întrebăm privindu-ne uluiți, nevenindu-ne să credem că **am ajuns așa de secătuiți de** vlagă.

Ne privim și ne întrebăm în clipele de luciditate.

Si iar se lasă ceața și iar rătăcim ca niște lunatici printre vise, doruri de libertate ascunse cu grijă și gânduri de ducă oriunde.

Existăm sub imperiul farmecelor **făcute** de șamanii unor puteri malefice.

Trimite Doamne peste poporul meu un gând bun și-o rază de lumină călăuzitoare!

Izbăvește-ne, Dumnezeule, de spaime și dă-ne **înapoi puterea brațului, a** privirii și-a judecății înțelepte!

Limpezește-ne, **Doamne, vrerile** cele multe de-atâta amar de vreme așteptate.

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

PRIMIT DIN ȚARĂ PRIN·TELEFAX

COMUNICAT

Noua conducere a UNIUNII DEMOCRAT-CREȘTINE aleasă statutar și înregistrată la Tribunalul Municipiului București la 22 Ianuarie 1991 — respectiv Consiliul Director, reprezentat prin prof. Marcel Petrișor președinte și fiz. Șerban Suru vicepreședinte, facem cunoscut următoarele:

1. In zilele de 18, 19 și 20 Ianuarie 1991, a avut loc la Sibiu Conferința Națională a Uniunii Democrat-Creștine, convocată de Comitetul Național de Conducere Provizorie, format din șase membri fondatori (din cei opt) ai partidului, care au constatat în prealabil că domnii Mihai Grama, președinte numai provizoriu până la primul Congres și Vladimir Fulger (Niculescu), autoimpus secretar general (funcție neprevăzută în actul de constituire din 16 Ianuarie 1990):

- au desfășurat o activitate necorespunzătoare, abuzivă și nestatutară:

- au destituit pe unii membri fondatori ai Consiliului Național de Conducere Provizorie, pe unii șefi de filiale, desființând chiar filiale întregi fără a consulta organele de conducere statutar constituite;

- **Biroul Executiv, în numele căruia au** acționat, nu era ales conform statului, încălcându-se astfel legalitatea și spiritul democratic în cadrul U.D.C;

- au refuzat în mod sistematic convocarea la București a Conferinței Naționale pentru alegerea unei conduceri legitime;

2. Conferința Națională a U.D.C.-ului s'a desfășurat la Sibiu cu reprezentarea legală și proporțională, în funcție de rezultatele obținute la alegerile din 20 Mai 1990, pe filiale, cu care ocazie:

- s'a prezentat Darea de Seamă asupra activității U.D.C. în general și asupra activității necorespunzătoare a conducerii provizorii în perioada Ianuarie 1990 - Ianuarie, 1991, în particular:

- s'a discutat și aprobat, punct cu punct noul statut U.D.C. care a fost înregistrat conform prevederilor legale;

- **A fost aleasă prin vot secret, noua** conducere centrală, respectiv Consiliul Director, **format din 9 membri;**

- au fost excluși, în unanimitate, din U.D.C. domnii Mihai Grama și Vladimir Fulger (Niculescu), pentru încălcări grave și repetate ale statului provizoriu și pentru încheierea de alianțe cu alte formațiuni politice, fără consultarea filialelor, ignorând astfel principiile democratice.

3. Facem precizarea că nu **suntem o fracțiune** a U.D.C. ci partidul însuși, având legitimitatea pe care ne-o dă nucleul membrilor fondatori majoritari, noua conducere centrală, statutar aleasă și reprezentativă - Consiliul Director, precum și adeziunea tuturor membrilor care aderă sincer la principiile democrației creștine, respingând practica de a face din activitatea politică un instrument de căpătuială.

De asemenea, declarăm nule și neavenite orice alianțe, înțelegeri sau obligații asumate de domnii Mihai Grama și Vladimir Fulger (Niculescu) față de alte formații politice.

Sediul provizoriu al U.D.C. pentru corespondență și relații: Serban Suru - str. Iacob Negruzzi nr. 16 - Cod poștal 78145 -- Sector I. Telefon 17 47 89 - București.

Președintele Consiliului Director.
MARCEL PETRISOR
Vicepreședintele Consiliului Director.
ȘERBAN SURU

Scrisoare deschisă

Domnule Iliescu,

V'ați prezentat poporului în Decembrie 1989 ca fiind o emanație a revoluției produse în STRADA;

Ați anulat decretul din 12 Ianuarie 1990, de scoatere a p.c.r. în afara legii, pe motiv că a fost dat sub presiunea **aceleiași** STRAZI;

Ați chemat, în maniera lui Mussolini, detașamente civile de ordine în STRADA în condițiile existenței poliției, în 28 -29 Ianuarie, 18 Februarie și 13 - 15 Iunie 1990.

V'ați retras în Ianuarie 1990 promisiunea că **F.S.N.-ul nu se va transforma în partid politic.**

Ați favorizat conflictele etnice în Transilvania;

Ați restaurat și legalizat, sub acest pretext, Securitatea;

Ați ignorat cererile **STRAZII**, calificând disprețuitor concetățenii, ca fiind golani (Ceaușescu le-a spus huligani);

V'ați înconjurat de consilieri, actualmente membri F.S.N., proveniți din Academia Stefan Gheorghiu;

V'ați legalizat posibilitatea de a trage, în STRADA asupra poporului;

Ați manifestat o **crâncenă** demofobie, machiată demagogie, în demofilie;

Ați arătat lumii dezinteresul pentru Basarabia și Bucovina;

Ați frânat și anulat procesul democratizării **țării;**

Ați predat unui singur **partid** puterile statului: legislativă, **juridică** și executivă;

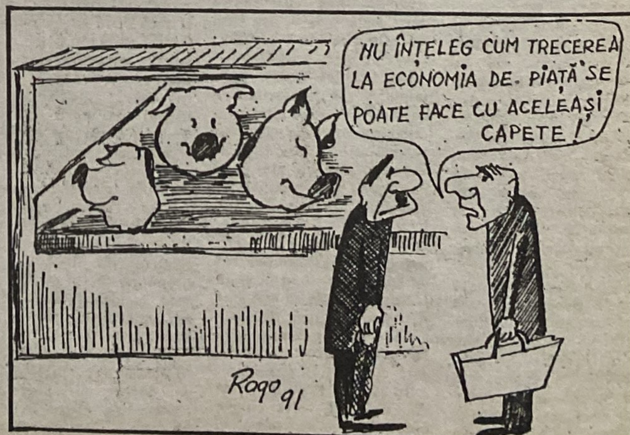
Nu v'ați ținut decât promisiunile publice care **vă sunt de folos;**

Nu ați putut fi președintele **tuturor Românilor**, pentrucă nu ați renunțat la ideologia comunistă și pentrucă nu ați acceptat dialogul.

Din motivele enumerate mai sus Uniunea Democrat Creștină a refuzat să participe la **întâlnirea** cu dumneavoastră.

Sibiu, 26 Aprilie 1991

Uniunea Democrat Creștină

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DUPĂ CAROL, CEAUȘESCU

In timpul revoluției am citit placarde "Jos Comuniștii", "Vrem Libertate", etc. dar n'am citit "Trăiască Regele". Fostul monarh a devenit popular după ce Dl. Iliescu și-a descoperit mustățile.

Dovadă că Regalitatea prinde rădăcini e că FSN-ul și "Vatra Românească" au inițiat Liga "Antimonarhistă Pro-Republica România" cu scopul de a promova drepturile femeii și educarea tineretului revoluționar de a fi pentru republică și contra monarhiei.

La prima întrunire (5 Mai) ținută în fosta sală ARLUS din București au participat câteva sute de curioși.

S'a vorbit, s'au pus întrebări iar unele răspunsuri au fost la nivelul "Democrației originale":

"O persoană bătrână, monarhistă--cităm din "România Liberă", 7 Mai a.c.--a fost umplută cu sânge. Ziariștii au fost și ei tratați cu o furie amintind de manifestările 'galeriei' minerilor".

Dar pe lângă bătăi, huiduieli și ordine "a la FSN", audiența a fost inițiată în tainele politico-științifice, dezvăluindu-se că: " Zodia M.S. Regelui Mihai, prezentată de un grafolog-astrolog cu afirmația că ea a determinat...guvernul să nu-l primească pe Suveran de Paști anul trecut" ...fără comentarii.

Dar să revenim la popularitatea actuală a fostului rege și activitatea sa postbelică: dezamăgit de Aliații din Apus care nu l-au sprijinit ca să-și mențină tronul, lipsit de orice speranță s'a izolat de lupta exilului fermentată la început de "unii încăpățânați".

Cât de mare i-a fost dezamăgirea și dorul uitării, se vede din faptul că nu și-a îndemnat copilele, și nici măcar pe Principesa moștenitoare, Margareta, ca să învețe limba țării peste care a domnit.

Să nu uităm că până acum câțiva ani Ceausescu era vițelul ce se plimba în caleașca regală, era omagiat la Casa Albă, Leana primea "doctorate", iar cei ce crâcneau erau însemnați cu fierul roșu: fasciști, legionari, disidenți, trădători, capitaliști, etc.

Popularitatea regelui nu se datorează nici activității partidelor istorice care n'au protestat nici cu'n sfert de gură când i s'a oprit intrarea și mai târziu când a fost extrădat din țară.

De asemenea nici presa și radio din lumea liberă, devenite în ultimii ani anti-ceaușiste, n'au avut o influență majoră căci altfel am fi văzut în timpul revoluției, placarde cu "Trăiască Regele"; iar recentele tururi-rapide pe la biserici i-au mărit popularitatea printre Românii din Statele Unite care nu votează în țară.

Cea mai eficace propagandă în favoarea monarhiei a fost minciuna, cruzimea și setea de putere a celor care au furat revoluția. Purtarea comuniștilor a creat în țară necesitatea monarhiei.

DACĂ-I COMEMORARE, COMEMORARE SĂ FIE

Ziarele din țară ne informează că la 1 Iulie se va comemora la Iași, împlinirea a 50 de ani dela masacrarea a mii de Evrei de către Garda de Fier.

Dl. Petre Roman și-a exprimat dorința ca "această comemorare să fie mai mult națională decât evreiască".

Salutăm și ne alăturăm ideii de a comemora moartea miilor de Evrei (nu contestăm numărul), dar pentru magazia cunoștințelor istorice ale D-lui Prim-ministru ținem să-l informăm: România la 1 Iulie, 1941, era de 9 zile în război cu Rusia, orașul Iași e la o depărtare de vreo 15 km. de frontiera unde se dădeau luptele, șeful guvernului era Generalul Antonescu, iar legionarii erau sau în pușcărie sau fugiți în Germania.

In afară de aceste amănunte Dl. Roman poate fi exact. De asemenea nu sugerăm că victimele ar fi putut fi sabotori, spioni ori că ar fi atacat pe la spate soldații ce mergeau să-și elibereze frații de peste Prut.

Faptul că Dl. Roman falsifică istoria nu ne surprinde. Ideea de a comemora victimele rămâne însă valabilă și noi rugăm pe Dl. Prim-ministru să-i dea cu ideea înainte și, alături de comemorarea celor uciși la Iași să organizeze și alte comemorări, tot "naționale" pentru victimele ex-Regelui Carol al II-lea, care lăsa pe cei uciși in piețele publice. După aceea să comemoreze victimele "Nașului" Petre Groza, pe cele ale lui Gheorghiu-Dej și să nu uite să comemoreze, tot cu amploare "națională" și victimele prietenului său, tov. Nicolae Ceaușescu.

Dacă am aduna pe cei care "nu s'au mai întors acasă", (nu vrem să spunem "masacrați") începând dela "Nașu Petre" până la "Finu' Petre" am ajunge la cifre cu cinci zerouri în coadă.

Bineînțeles, pentru onoarea FSN-ului rugăm pe Dl. Petre Roman să nu uite să sublinieze, cu roșu în calendar, și o altă comemorare de amploare inter "națională":

Piața Universității 14-15 Iunie 1990.

LUMEA CÂNTECULUI POPULAR

Publicăm, începând cu acest număr, o serie de articole scrise de interpreți de mare faimă ai cântecului popular românesc. Ideea unui panoramic al soliștilor care au reușit să se facă vestiți atât în țară cât și în străinătate ne-a dat-o Ionela Prodan anul trecut, la primul ei turneu în S.U.A. și Canada. Ni se pare firesc ca acum, în preajma celui de al doilea turneu, și după ce s'au strâns în portofoliul redacțional textele ce asigură materia serialului pe mai bine de un an, să-i oferim Ionelei Prodan prilejul de a se prezenta, de a-și dezvălui crezul artistic.

IONELA PRODAN:

"Folclorul, cămașa sufletului meu..."

In anul 1969, pe când mai eram studentă la Universitatea din Craiova, am fost selecționată să particip, pentru județul Dolj, la Festivalul "Maria Tănase". Cu puțin înainte de a intra în concurs, am fost anunțată că voi fi înlocuită întrucât vocea mea, cu timbrul ei deosebit, nu e tipică pentru Oltenia. Am fost foarte mâhnită, mai ales că nu-mi dădeam seama cum trebue să fie un glas "cu specific oltenesc". Uneori însă eșecul vine spre binele omului. Rămânând acasă, s'a întâmplat ca la o repetiție să asiste profesorul Hary Brauner. Intâlnirea s'a dovedit providențială, marele muzicolog declarându-se fermecat de timbrul vocii mele. Mi-a spus el că în asta constă șansa mea, m'a prezentat și profesorului Mihai Pop, directorul, pe atunci, al Institutului de folclor și mi-a promis tot sprijinul să mă formeze ca solistă. Am fost pur și simplu o fată norocoasă. Incet, încet m'am apropiat de doamna Lena Constante, minunata creatoare de tapiserii, soția lui Hary Brauner, de familia academicianului Grigore Moisil -prin Viorica Moisil, sora Lenei Constante. Am devenit "fiica lor". Soarta a fost generoasă cu mine. Se cunoaște contribuția cu totul excepțională pe care profesorul Brauner a avut-o în formarea și afirmarea Mariei Tănase și, ulterior, în construirea carierei sublime a lui Gheorghe Zamfir. Ar fi trebuit să mă cheme și pe mine Tănase-după soț, Traian Tănase, un ardelean drept și tandru, căruia îi datorez mult și în familie, dar și în ce privește cunoașterea folclorului transilvănean. Ar fi fost să forțez însă, prea mult norocul; în cântecul românesc, Maria Tănase rămâne unică. Ea e însăși desăvârșirea ! Am muncit îndârjit, am vrut să ajung în fața cinstit, prin talent și stil, să fiu iubită de public și numai Dumnezeu bunul știe cât m'a ajutat, până s'a stins, părintele meu muzical Hary Brauner.

La noi, a devenit un fel de lege ca fiecare interpret să-și alcătuiască repertoriul din zona unde s'a născut. Eu am îndrăznit să tulbur nițel obiceiul cântând, în felul meu, în felul în care simt eu, mai bine zis, duhul unor melodii, piese din toată țara, multe din Ardeal. Soțul meu a știut să găsească acele cuvinte prin care să mă convingă de valabilitatea opțiunilor mele artistice. Tradiția e un lucru minunat, dar uneori e și o piedică. Unii au obiectat, publicul mare însă m'a aprobat. Primul succes notabil a fost premiul I, cu maximum de punctaj, la popularul concurs TV "Steaua fără nume".

Paradoxal, Românii de pe alte meleaguri decât cele natale -din Australia, din S.U.A. și Canada- m'au încurajat să-mi diversific repertoriul, să cânt, ca Ioana Radu și Gică Petrescu, și "cântece de petrecere", și romanțe. Am realizat 18 discuri, am călătorit mult, mama, Maria Prodan, mereu îmi zicea: "mai stai mai fată și pe acasă", dar cum să stau într'un loc când știu că sunt așteptată să cânt ?

Folclorul e cămașa sufletului meu. Cu ani în urmă, Gheorghe Zamfir m'a încurajat, nu numai cu vorba, ci și cu fapta, solicitându-mă să imprim o doină pe un disc editat în Elveția. Nu de mult, în timp ce cântam la Montréal, Canada, în noaptea de revelion a lui 1991, l-am reîntâlnit pe Zamfir. A spus celor care-l însoțeau, fiindcă nu mă vedea, era multă lume, ca la revelion: "Cunosc vocea asta. Când am ascultat-o prima oară pe Ionela Prodan, eram sigur că o să reușească. Nu m'am înșelat.".

Ionela PRODAN

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Zenaida Pasa, în vârstă de 35 ani, economist și programator calculatoare, brunetă cu ochi căprui, 1,70 m și 60 kg. doresc corespondență și eventuală căsătorie cu bărbat mai în vârstă. Adresa: Str. Spania, Bloc P6, ap.11, et.2, sc.1, 1100 Craiova, România.

*Doresc cunoștință în eventualitatea unei căsătorii, cu domn peste 54 ani. P.O.Box 761474, Los Angeles, Ca. 90076.

*Inginer mecanic, specialist sudor, creștin, permis auto, 1,81m, 83 kg, șaten, 37 ani, divorțat, cu un copil, dorește corespondență în vederea căsătoriei cu intelectuală drăguță, sensibilă, serioasă, origine română, fără obligații, cetățeană străină. Rog numai răspuns serios pe adresa: Pântea Octavian, str. Dimitrie Racoviță nr.19, sectorul 2, București cod 70307, România.

*Româncă, 30 ani, prezentabilă, 1,70 m, șatenă, ochi verzi, de profesie laborantă, vorbind curent engleza și franceza, văduvă, mama a unui copil de 7 ani, stabilită temporar în RFG, dorește corespondență și eventual căsătorie cu un bărbat corespunzător până la vârsta de 45 ani, stabilit în Canada sau USA. A se adresa: Paul Morcov, Postfach 10 13 26 D, 6050 Offenbach, RFG.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Inginer Duca Ioan, Bucuresti, caută familia ISPAS, Ottawa, Canada. Sunați la: (616)458-8324 - USA, sau la 13-11-06 - România.

*Caut adresa unchiului meu, OTTO GOTTRICH sau a fiicelor sale Claudia sau Brunhilde. Adresa și numele meu: Horst Krucso, Str. Furnalelor, Nr.23, 1700 Reșița, România.

PENTRU ROMÂNII CATOLICI DIN CANADA

*Românii catolici din Canada sunt rugați să binevoiască a lua legătura cu părintele Victor Crisan, 200 Jackson St. West, Apt.506, Hamilton, Ontario, L8P 4R9, telefon: 1(416)572-6718, în vederea organizării Bisericii Române Unite - Greco-Catolică - și a unui CONGRES, la o dată convenabilă, ce va fi propusă până la sfârșitul anului 1991, al tuturor Românilor - Greco și Romano Catolici - din Canada, și concomitent a constituirii Asociației Românilor Catolici din Canada - A.R.C.C.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

VIZITA FAMILIEI REGALE ÎN STATELE UNITE

In cadrul vizitei pe care a întreprins'o în Statele Unite, fostul Rege Mihai, împreună cu Regina Ana şi Principesa Margareta, au avut loc numeroase întâlniri şi banchete festive.

In după amiaza zilei de 10 Aprilie a.c., familia regală a sosit la Chicago, unde a fost întâmpinată de comitetul Alianţei Româno-Americane. Acolo au vizionat un program de dansuri şi cântece populare în care şi-au dat concursul: un ansamblu de copii din Bucureşti, taraful "Lăutarii" din Chişinău şi solistul de muzică populară Benone Sinulescu.

Duminică, 14 Aprilie, Regele Mihai şi familia au luat parte la slujba dela Biserica Ortodoxă Română - "Naşterea Domnului".

Intre 15 şi 22 Aprilie, în capitala Statelor Unite, Regele Mihai s'a întâlnit cu diverşi membri ai Congresului American şi alţi demnitari de Stat, cu Dr. Zbigniew Brzezinski, fostul consilier al ex-Preşedintelui Carter, eminent politolog în problemele URSS şi ale Europei Răsăritene. Tot în perioada vizitei la Washington, Regele Mihai s'a întâlnit şi cu Domnul Marian Munteanu.

Pe data de 19 Aprilie, Regele Mihai a fost invitat să vorbească la Heritage Foundation pe tema reintegrării României în familia naţiunilor libere.

Sâmbătă 20 Aprilie, Părintele Gheorghe Calciu a fost primit în audienţă particulară de către Regele Mihai şi Regina Ana. In timpul acestei convorbiri, au fost abordate o serie de probleme legate de interesele Românilor, sub aspectul religios şi moral, cu implicaţii politice şi sociale ce decurg din ele. S'a pornit dela constatarea incapacităţii actualului guvern de a conduce România, lipsit de simţul responsabilităţii ce decurge din ataşamentul faţă de naţiune.

Intre 26-29 Aprilie, familia regală a fost prezentă la New York. Aici, Regele Mihai şi familia, au vizitat Muzeul de Artă Modernă, oprindu-se în mod deosebit în sala Brâncuşi.

In seara aceleiaşi zile, la Hotel Astoria, a avut loc un banchet de gală, unde Românii din New York şi împrejurimi au avut ocazia să întâlnească familia regală.

Sâmbătă 27 Aprilie, în saloanele dela Waldorf Astoria, familia regală s'a întâlnit cu membri ai comunităţii române, prilej cu care fostul rege a răspuns unor întrebări puse de participanţi şi a explicat în puţine cuvinte, dar destul de clar despre situaţia actuală a României şi mijloacele de îndreptare într'un stat monarhic.

Duminică 28 Aprilie, familia regală a participat la slujba religioasă ţinută de I.P.S.S. Episcopul Nathanael al Episcopiei Ortodoxe Române din America şi Canada şi de un sobor de preoţi veniţi special la New York pentru acest eveniment. După oficierea Sfintei Liturghii familia regală s'a dus la Biserica Sf. Trei Ierarhi din Ridgewood, unde era aşteptată de Românii din acea parte a metropolei.

Demascând neocomunismul care se află la putere în România, Regele Mihai şi familia regală, în vizita făcută în Statele Unite, a lăsat o impresie plăcută în sufletele participanţilor, întărind ideea că regalitatea continuă să fie o armă împotriva comunismului.

NOUL COMITET UDPR

Adunarea generală a Uniunii Foştilor Deţinuţi Politici din România în şedinţa ţinută la Geneva, Elveţia, în ziua de 20 Aprilie 1991, a ales un nou comitet de conducere care arată astfel:

Preşedinte: Dumitru Ionesu - Vicepreşedinţi: Constantin Răşcanu (Elveţia), Grigore Caraza (USA) şi Dumitru Mircea Vasilescu (Germania) - Secretar şi casier: Ion Călin Dimitriu - Cenzori: Cleopatra Mihăilescu şi George Mazilu (Elveţia) - membri: Elisabeta Buzi şi Ioana Nicolau (Elveţia) - Consilier juridic: Tudor Boros (Suedia) iar purtător de cuvânt a fost desemnat Constantin Mareş.

La lucrările Adunării a luat parte şi Constantin-Ticu Dumitrescu, Peşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, venit din ţară, pentru a relata asupra situaţiei politice din România.

IN MEMORIAM

CONSTANTIN DARDAN

La 15 Martie a.c. ne-a părăsit pentru totdeauna distinsul jurist CONSTANTIN DARDAN. Cu plecarea lui la cele veşnice, fiii Basarabiei din diasporă au pierdut unul din cei ce mai rămăseseră în viaţă din personalităţile Basarabiei din perioada interbelică.

Constatantin Dardan s'a născut la 10 Iulie 1895, în comuna Bulboaca, judeţul Hotin. Rămânând orfan de tată încă de mic copil, a trebuit să-şi câştige existenţa încă din timpul copilăriei. A urmat întâi seminarul, apoi liceul Ion Creangă din Bălţi. După terminarea liceului s'a înscris la drept la Universitatea din Varşovia de unde după scurt timp a fost recrutat în armata rusă unde a rămas până la sfârşitul războiului. După Unire s'a înscris la Universitatea din Iaşi, unde şi-a terminat studiile în drept. Cariera juridică a început-o ca avocat, şi în foarte scurt timp ocupă poziţie de magistrat, inspector juridic pentru judeţele Bălţi, Soroca şi Orhei, iar la vârsta de patruzeci de ani ajunge Prim Preşedinte la Tribunal în Chişinău. In 1938, pe lângă funcţia de Prim Preşedinte al Tribunalului, este numit de guvernul lui Carol al II-lea, primar al oraşului Chişinău. In această funcţie, datorită sârguinţei şi integrităţii lui, a devenit bine cunoscut pentru punerea în ordine a finanţelor oraşului, care fuseseră delapidate.

In 1940 s'a refugiat la Bucureşti unde a funcţionat ca preşedinte de secţie la Curtea de Apel, până în vara anului 1941 când Mareşalul Antonescu, îl numeşte Procuror General al Basarabiei şi Transnistriei. In această funcţie descopere gropile comune din spatele liceului Donici unde comuniştii ruşi au îngropat, în vara anului 1940, multe victime.

După 23 August 1944 este concentrat şi trimis pe front în Cehoslovacia, unde după un act de vitejie, (cu un grup de soldaţi nimiceşte o fortificaţie germană foarte bine înarmată), este decorat cu Steaua de Aur a României. Reîntors la Bucureşti devine iarăşi preşedinte de secţie la Curtea de Apel, unde rămâne, până la plecarea Regelui Mihai din ţară, când este arestat şi închis pentru doi ani. După eliberarea din închisoare a fost mulţi ani şomer până când şi-a găsit un post de translator.

Succesul profesional al lui Constantin Dardan, nu s'a datorat numai faptului că a fost un jurist par excellence, ci şi faptului că a fost un om foarte onest şi corect. Născut la ţară, unde a cunoscut nevoile şi nedreptăţile la care erau supuşi aceşti bieţi oameni fără nici un fel de reprezentare în faţa legilor pentru mulţi ani, DATORIA de a face dreptate şi a apăra această pătură de populaţie, a considerat-o sfântă. In perioada aceea când scopul avocaţilor era îmbogăţirea cât mai repede, nu a fost uşor pentru el de a-şi menţine idealul pentru care se consacrase. A rămas sărac cu conştiinţa curată. Si n'a avut nimic de regretat.

Impreună cu soţia mea Stela, am avut fericirea de a-l cunoaşte pe Constantin Dardan foarte bine şi am fost chiar onoraţi să ştim că el ne considera ca bunii lui prieteni. In multele ore de conversaţie - multe înregistrate pe bandă de magnetofon - pe care le-am avut cu dânsul, uneori ne-a povestit mici incidente din viaţa lui care aveau ramificări politice. Ne amintim bine, de exemplu, de cazul şoferului său, care oprind automobilul pe când Dardan se întorcea dintr'o inspecţie dela ţară, la 28 Iunie 1940, n'a mai vrut să o pornească spunând că s'a stricat şi nu poate s'o repare. Dardan a scos revolverul şi i l-a pus la tâmplă, zicând "dacă nu porneşti maşina în cinci minute, rămâi şi tu mort lângă ea." Maşina a pornit imediat şi ajungând la Chişinău la timp a reuşit să'şi ia familia şi să se refugieze. Un alt incident mai complicat a fost când Petru Groza i-a sugerat să apeleze la George Stere, preşedinte la Curtea de Casaţie, şi la Boila, preşedintele Tribunalului Poporului, să fie mai linienţi cu condamnarea Mareşalului Antonescu. Ceea ce a făcut, dar din păcate fără rezultat favorabil.

In California, Constantin Dardan a venit în 1975 la fiica lui Adriana, locuind împreună cu ea şi nepotul lui în Hollywood. Când vremea îi permitea mergea la plimbare în fiecare zi pe străzile Hollywood-lui.

De câte ori ne întâlneam îmi spunea că nu mai are mult de trăit şi de aceea când am prânzit împreună ultima dată, prin Ianuarie a.c., nu i-am dat atenţie când a cerut să mai ciocnim zicând, "Simt ca aceasta este ultima oară când mai ciocnim paharul". I-am răspuns că vom ciocni şi când va sărbători o sută de ani. S'a uitat la mine cu un zâmbet trist şi a zis "Nu dragul meu, nu o să mai ciocnim... e timpul să mă duc.... mă aşteaptă..." şi a rămas privind în van fără să mai spună o vorbă până când s'a dat jos din maşină şi atunci a zis: "Te rog, când vorbeşti cu Anton (Crihan), spune-i că îmi pare rău că n'am mai avut ocazia să-l mai văd odată şi dragă Ioane, nu uitaţi fraţii basarabeni." S'a oprit la colţul casei şi a ridicat bastonul în semn de salut. L-am urmărit în oglinda automobilului stând în colţul casei, tot cu bastonul sus, până l-am pierdut în trafic..... DUMNEZEU SA-L PRIMEASCA!

Jon CEPOI

COMEMORAREA ZILEI DE ZECE MAI

SYDNEY

Duminică 5 Mai, a.c., la Biserica Ortodoxă Română "Buna Vestire" din Sydney, de fapt prima Biserică Română înfiinţată pe acest continent îndepărtat al lumii, tot într'o Zi de 10 Mai, 1952, s'a oficiat un Parastas în memoria Regelui Carol I şi a Reginei Elisabeta, cunoscută sub numele de Carmen Sylva. Părintele Paroh Mihai Anghel a reamintit celor prezenţi rolul decisiv pe care aceşti monarhi l-au avut la crearea României moderne. S'au menţionat cele trei evenimente importante, care au făcut din 10 Mai ziua naţională a României:

La 10 Mai 1866, sosirea Prinţului Carol la Bucureşti, însoţit de Ion C. Brătianu;

La 10 Mai 1877 - Proclamarea Independenţei în Parlament, după războiul glorios al Armatei Române, contra Turcilor, la Sud de Dunăre;

La 10 Mai, 1881, Proclamarea Regatului şi alegerea Prinţului Carol ca Prim Rege al României.

Ziua de 10 MAI a devenit, pe bună dreptate: ZIUA NATIONALA A ROMANIEI.

CHICAGO

In programul anual de comemorări naţionale ale grupurilor etnice din Chicago program pus sub auspiciile Primăriei Municipale - ziua naţională a Românilor este 10 Mai.

Programul comemorativ pentru 10 Mai a avut loc în Piaţa centrală a oraşului de lângă Primărie şi Centrul Civic.

Programul a început cu o cuvântare despre însemnătatea zilei de 10 Mai, ţinută de D-na Lucia Pop.

Apoi a luat cuvântul D-na Pat Michalski, care a omagiat sărbătoarea naţională românească, în numele guvernatorului Statului Illinois, Jim Edgar.

După cuvântări a urmat un spectacol de dansuri populare româneşti, dat de Ansamblul "Mioriţa" cu cele două grupuri ale lui, de copii şi de tineret care au fost organizate de Dr. Ilie Pavel şi Liliana Ciupei.

Festivitatea a fost organizată de Parohia "Naşterea Domnului".

Duminică 12 Mai, la sala parohială a avut loc un program comemorativ pentru 10 Mai, la care s'a recitat şi a vorbit Prof. Gheorghe Rădulescu.

OTTAWA

Consiliul Internaţional de Muzee - ICOM-UNESCO - "Ottawa-Branch Committee for the Documentation on Costume" O.C.D.C., împreună cu "Asociaţia Canado-Română Ottawa-Carleton", au organizat o seară artistico-folclorică de 10 Mai, în Auditoriumul Bibliotecii Publice din Ottawa. Dl. George de Lisle, Secretarul OCDC a prezentat programul întrunirii. Programul a început cu conferinţa D-nei Paula Vachon, Istoric de Artă, vorbind despre "Tezaure de Artă ale României".

Au urmat trei dansuri realizate de familiile Timofte, Ilie Popescu, M. Ciocârlan, şi apoi o prezentare de costume româneşti de familia Pop.

Preşedintele Asociaţiei Canado-Română Ottawa-Carleton, Dl. Ion Zaharia, a rezumat activitatea culturală a celor 3 ani de existenţă a acestei asociaţii.

In încheiere, Dl. Zaharia a vorbit despre ziua de 10 Mai.

ȘTIRI, ȘTIRI, ȘTIRI

TRANSMISE ȘI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

SĂ ÎNVĂȚĂM LIMBA SOVIETICĂ!(?)

In România triumviratului Pauker-Luca-Dej și a entuziasmelor tip Bumbești-Livezeni, studierea limbii ruse era **cvasi-obligatorie.** Predarea ei se făcea la orice nivel de învățământ, **mai puțin cursul primar.**

Apoi, în "epoca Ceaușescu", când se construia (în zdrențe, lihnit, dârdâind și pe bâjbâite) "societatea socialistă **multilateral** dezvoltată", chestia s'a mai temperat, dat fiind și "opozițiunea" pe care o făcea scorniceșteanul față de Kremlin. Au mai rămas însă **destule secții de limbă rusă, cu belșug de locuri, pe** lângă toate facultățile de filologie; deh, aveau și unii K.G.B-iști nevoie de o meserie "de acoperire", iar diverșii sfertodocți și căzăturile p.c.r.-iste de tot soiul (activiști, milițieni, securiști și beizadelele lor) de o diplomă universitară.

Credeam că după Decembrie 1989, când am pășit pe calea "democrației cu **zâmbet** larg", aceste secții se **vor** mai reduce în favoarea suplimentării **locurilor** la limbile de largă circulație (engleza, franceza, spaniola). Dar la 5 **Aprilie** 1991, președintele Ion Iliescu a semnat la Moscova, împreună cu președintele (și secretarul P.C.U.S.) Mihail **Gorbaciov,** Tratatul de colaborare, bună vecinătate și amiciție (bine că nu "veșnică prietenie' -n.n.) **între România** și U.R.S.S., unde figurează și un articol în care se prevede că părțile "vor încuraja studierea limbilor **părților, inclusiv în școli și instituții de învățământ superior".**

In Republica Moldova, pământ românesc și al **României, studierea limbii române e dela sine** înțeleasă. Insă e greu de crezut că în alte părți ale U.R.S.S. va fi studiată limba română, exceptând, firește, școlile K.G.B.-ului. La noi, revenirea **în forță** a limbii ruse va fi în detrimentul studierii limbilor străine de largă circulație. S'ar fi putut, bineînțeles, crea grupe de studii pe baza solicitărilor. Nu era nevoie să ne și angajăm în mod expres prin textul **tratatului.**

Dar marxiștii, originali **sau nu,** mascați au ba, mai nutresc speranța **victoriei** mondiale a comunismului. Rușii, bolșevici sau nu, au avut și mai au gust pentru mesianism.

Deci, învățați, învățați, **învățați** la lampa lui Ilici **sau la lămpașele lui Iliescu - limba sovietică!**

ROMÂNI, AVEM DREPTUL SĂ SCUIPĂM!

Da, avem dreptul să scuipăm!

Avem obligația să scuipăm!

Avem dreptul și obligația să scuipăm guvernul și partidul de guvernământ din România, legate prin fire subterane de Kremlin, guvernul și partidul totalitar din România care neglijează interesele naționale, continuă politica Internaționalei Comuniste și n'a ridicat, până acum, problema Basarabiei la O.N.U.. Tribunalul Internațional dela Haga sau alte foruri internaționale.

DESPRE ÎMPĂCARE

In mai lunga sau mai scurta **noastră** trecere vom afla mai multe sau mai puține adevăruri. Dar fiecare **e dator** -în numele Christicei Răscumpărări- să caute fără încetare Adevărul, simțit, dar de nedeslușit în această lume, ci în Veșnicie, **acolo** unde sunt alte dimensiuni, alte căi, unde nu-i pricină de **lacrimi și rătăcire, acolo** unde e slavă.

Pe acest pământ nu vom coborî Pacea. Suntem datori, însă, a păzi relative, nestatornice păci. Omul trebue să caute împăcarea, în numele Christicei Răscumpărări.

De neînțeles îmi pare (deși, vai, înțeleg prea bine!) intoleranța între credincioși. Se știe foarte bine cine a aruncat și mai aruncă sămânța zavistiei. Răul strălucește de **multe** ori ca un **înger** și nu întotdeauna îl recunoaștem.

Luminează-ne Cuvântul!

Căci-precum spunea Diaconul Coresi- **"noao** nu ne vine legea din Ierusalim, **nece** dela Roma, neci de în țara Grecească, nece dela Moschicească, ci e lăsată și **tocmită de Iisus Hristos".**

DUPĂ FURTUNĂ

..., ștonat, dar reluându-și mârâitul (încă nepermițându-și lătratul), **George** Boieru, bulibașa dela "Renașterea bănățeană", își permite, deocamdată mici "înțepături" la adresa Societății Timișoara și Asociației Foștilor Deținuți Politici.

Evident, "mondenitățile" le semnează... anonim.

Reamintim că pe "tovarășul" George Boieru îl așteaptă mai multe procese pentru ofensă și calomnie.

GUVERNUL NEOCOMUNIST DIN ROMÂNIA SPRIJINĂ COMUNIȘTII SÂRBI

Intr'o conferință de presă consacrată evenimentelor dela Borove Sele, Dl. Slavce Degoricija, **adjunct** al ministrului de externe al **Croației,** a declarat că există **dovezi** potrivit cărora atacul lansat împotriva forțelor de poliție create a fost efectuat de forțe teroriste profesioniste; în acest context, Dl. Degoricija a spus că au fost receptate mesaje cifrate în limba română și nu este exclus ca la operațiuni să fi participat membri ai fostei securități din România.

Bineînțeles că "tromboniștii" dela Ministerul Afacerilor Externe al României neagă totul, aceste afirmații fiind, zic ei, în totală discordanță cu politica de bună vecinătate în care guvernul român este deplin angajat.

Să fim serioși, domnilor!

Iliescu s'a pupat în bot cu guvernul comunist al Iugoslaviei, e adevărat, dar știm care e atitudinea lui față de guvernul dela Zagreb, față de cei care doresc independența Statului **Croat.**

EȘEURI STRATEGICE?

Eșecul recentelor vizite peste hotare, a președintelui Ion Iliescu în Regatul Unit și a premierului Petre Roman în S.U.A., a fost prezentat de "domnul" Bogdan Baltazar, purtătorul de cuvânt al guvernului, drept "convorbiri cu înalte personalități politice" și "luări de contact cu importanți oameni de afaceri".

Ne aducem aminte că , în **timpul celei de a doua conflagrații mondiale, fiecare înfrângere a armatei germane era numită de către Goebbels, pentru uzul vulgului, "retragere strategică".**

"Dl." Bogdan Baltazar e numit și "purtătorul de minciuni al guvernului".

O NOUĂ SFIDARE

Criminalul Emil Macri, decedat la arest în urma unui atac de cord, a fost înmormântat cu onoruri militare!!!

Dl. Cornel Bădoiu, președintele completului de judecată, șocat de acest fapt, într'un interviu **acordat** postului de radio București, a citat din depoziția decedatului, prin care acesta își recunoștea participarea la represaliile din Decembrie 1989 și complicitatea cu regimul ceaușist.

Până când vom suporta să fim sfidați?

Funiile sunt deja împletite, "domnilor" Ursu, Măgureanu, Stănculescu!

"RECALIFICAREA"

Exclus din Societatea "Timișoara" și din redacția cu același nume, fostul (?) informator al Securității **Vladimir Stefan Petrescu** ("agentul Tecu Mocea") a fost "miluit" cu o nouă **"pîine": e "boss" la** un magazin de legume-fructe, pe bulevardul Take Ionescu (fost Leontin Sălăjan) din Timișoara.

Menționăm că respectivul magazin se află vis-à-vis de sediul Serviciului Român de Informații.

Deh, încopitații **D-lui** Virgil **Măgureanu** au nevoie de fel de fel de... "furaje".

O NOUĂ MINCIUNĂ A GUVERNULUI

Prin mijloace mass-media (TVR și presa "pro"), guvernul României a declarat pe anul 1991 un deficit bugetar de 37,3 miliarde lei.

In realitate este vorba de... un excedent de 61,7 miliarde lei!!!

Deci, în 1991 statul încearcă să-și ascundă veniturile reale, instituind un bir enorm pentru **cetățeni,** urmând ca în anul 1992 să folosească aceste "economii" în... campania **electorală.**

Minciuna continuă să fie politică de stat în "spațiul mioritic".

Si **"electoratul** matur dela 20 Mai 1990"... înghite... înghite... înghite.

NEULANDERERISMELE "ROMÂNULUI" PREMIER ROMAN

In cadrul unei conferințe de presă în S.U.A., Primministrul Roman a declarat că forma de stat, republica sau monarhia, va fi hotărîtă de către poporul român printr'un referendum. Insă, după cum știm toți, Parlamentul zdrobitor neobolșevic a votat contrariul: nu va avea loc nici un referendum.

Tot atunci a mai oferit o "gogoașă": că 80% din pământ se află în posesia **particularilor. Ce să zicem? Eventual că premierul are șoric în loc de obraz.**

"RAIUL" POSTCEAUȘIST AL DEMOCRAȚIEI "ORIGINALE"

——Radu ȘERBAN——

De aproape 16 luni atmosfera din România este încărcată de neliniștea și nesiguranța zilei de mâine.

Dăinuie comunismul cu fața "umană", "democrată", persistă vechile metode teroriste ale SRI-tății (securiste), presa de opoziție, cea adevărată este obstrucționată și amenințată permanent de către putere.

Românilor li se impune în mod arbitrar Republica prezidențială-ca unica formă de guvernământ. Trăim dramatica și irevesibila degradare a situației economice, instigările etnice din partea puterii, prin intermediul șantajului moral. Reformele guvernului comunist au un caracter pur formal, starea sănătății și existenței oamenilor a coborît sub nivelul admisibil, în timp ce specula, delațiunea, mita, corupția, șantajul, hoția, violența, teroarea, minciuna și lipsa spiritului civic domină societatea românească.

Somajul și pauperizarea sunt obiectivele majore în programul economic al guvernului comunist pe anul în curs, în care puterea de cumpărare a salariilor și pensiilor a scăzut considerabil, iar cheltuielile populației sunt cu mult mai mari decât veniturile. Vor scădea implicit produsul național, producția industrială, investițiile, exporturile și numărul de salariați în industrie.

Prima etapă a așa zisei "liberalizări" a prețurilor -decretată la 1 Noembrie 1990- a fost un total fiasco, în fond prețurile au explodat pentru a acoperi pierderile uriașe din activitatea economică și financiară a întreprinderilor.

Au explodat prețurile concomitent cu diminuarea considerabilă a calității produselor, unitățile economice de stat vând la prețuri de speculă produsele cumpărate dela importatori. Statul si-a luat în serios rolul mult râvnit, acela de bișnițar șef, permițând existența pieței negre și accentuarea inadmisibilă a speculei.

Dela 20 lei cât a fost inițial, la cursul oficial, dolarul american a sărit la 35 lei în Noembrie trecut, ca să atingă în Aprilie curent 60 lei ! La bursa neagră dolarul american se cumpără cu 200 lei, iar marca cu 130 lei !

Liberalizarea sau explozia incredibilă, injustă și inadmisibilă a prețurilor prin ea însăși, nu poate conduce la relansarea și structurarea producției, deoarece a scăzut considerabil atât producția, cât și calitatea mărfurilor. "Reforma" guvernului comunist din România are ca efecte directe:

- înflorirea speculei și a inflației;
- îmbogățirea rapidă a deținătorilor de capital bănesc murdar, dubios, ilicit;
- apariția shop-urilor pe valută -sursă sigură de înflorire a pieței valutare negre și de umilire a populației;
- concentrarea de capitaluri bănești în mâinile speculanților și bișnițarilor (cu deosebire balaoacheșii, benzinarii, aprozariștii, securiștii, nomenclaturiștii -îmbogățiți fără muncă!);
- blocajul complet al sistemului economic, prin indisciplină în muncă, lipsuri de tot felul, scăderea catastrofică a producției și creșterea explozivă a costurilor;
- sărăcirea populației, aducerea ei la sapă de lemn, în pragul disperării în lupta pentru supraviețuire, reducerea considerabilă a puterii de cumpărare a salariilor și pensiilor;
- păstrarea intactă a esenței comunismului, a proprietății de stat asupra capitalului, care duce la speculă, corupție, risipă și îmbogățirea fără muncă a profitorilor vechiului regim ceausist.

" Reforma " actualului guvern comunist din România -în fond o simplă, brutală și inumană majorare de prețuri și scumpire inadmisibilă a costului vieții, va fi considerată de istorie ca o mare cacialma politică. Bunurile și birurile percepute astăzi dela populație, de către conducerea comunistă care s'a menținut la putere prin fraudă electorală, sunt mult mai consistente ca cele percepute de dictatura ceaușistă.

Așa zisa economie de piață, "originală" ca și democrația actuală din țară, asigură toate premizele unei creșteri economice... negative, statul luând impozitul pe profit, profitul și economiile populației, în scopul de a le folosi în vederea. . . câștigărilor alegerilor, care s'ar putea să aibă loc, înainte de 1992. Liberalizarea prețurilor, în condițiile actuale, nu este decât scumpire, iar reformă fără adevăr, nu există. Baza unei reforme reale rămâne proprietatea, ca singura cale dela centralismul economic, la economia de piață liberă și dela dictatura comunistă la statul de drept. Ori atâta vreme cât la conducerea României se vor menține comuniștii rebotezați și deghizați vizibil în FSN-iști, nu vom putea face nici un pas înainte, spre a ieși din "raiul" postceaușist și a scăpa de foamete, mizerie și sărăcie.

Colac peste pupăză, Președintele "ales" al țării s'a grăbit în săptămâna patimilor să răspundă prezent la ordin, precum un școlar cuminte și ascultător, spre a semna la Moscova -Tratatul unei rușini naționale fără precedent- de așa zisă bună vecinătate și amiciție între România și Uniunea Sovietică. Cu alte cuvinte a dat fuga la marele lui stăpân și susținător dela Răsărit, spre a recunoaște prin semnătura sa "legitimă", că cele 23 de milioane de oameni din România nu au nici o pretenție teritorială asupra Basarabiei, Bucovinei de Nord, ținutul Herței și Insulei Șerpilor -fără însă a-i fi întrebat măcar, prin referendum, pe Românii din dreapta și stânga Prutului.

Pe măsură ce curba nemulțumirilor firești se apropie de apogeu, se amplifică marșurile și mitingurile de protest, însoțite de strigătele de revoltă ale Românilor:

"Nu mai vrem nici un pic, președinte bolșevic" !

"Iliescu și ai lui, trădătorii neamului" !

"Iliescu si Roman, o seceră și-un ciocan" !

"Iliescu ce mai stai, vine Regele Mihai" !

"FSN, agentură KGB"!

"Jos Iliescu", "Jos Comunismul" !!

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

SE CERE SCOATEREA "PE DOUĂ BEȚE" A D-LUI BÂRLĂDEANU DIN ACADEMIE

"România Liberă" (29.3.91) dedică prima pagină articolului: "Titlul de academician al domnului Alexandru Bârlădeanu contestat de intelectualitatea română."

Peste 800 de profesori, conferențiari, lectori și asistenți universitari, directori de instituții de cultură și știință, doctori, ingineri, arhitecți, etc. au semnat o scrisoare adresată: 'Domnului Președinte al Academiei Române" din care compilăm:

"...Dela înființarea sa, Academia Română a urmărit constant, până la începutul erei comuniste, să dea înaltul său gir doar celor care, prin valoarea operei și a calităților lor morale, marcau emblematic chipul spiritual al țării. Demolarea valorilor autentice, inițiată de comunism în România, a favorizat pătrunderea în acest for a imposturii și mediocrității."

Cu toate eforturile meritorii de a păstra onorabilitatea ei instituțională, Academia Română "... n'a putut evita compromisuri prin acordarea supremei distincții științifice unor persoane a căror prezență în forumul suprem științific al țării nu avea nici o acoperire în opera și ținuta morală a acestora".

Pentru "... restituirea unei corecte ierarhii a valorilor", semnatarii roagă pe Președintele A.R. să convoace "plenul Academiei Române pentru a decide în ce măsură Dl. Alexandru Bârlădeanu merită să rămână membru și vice-președinte al acesteia".

"... Dl. Bârlădeanu nu are operă științifică", iar activitatea sa economică în baza căreia a fost acceptat, s'a desfășurat într'o vreme în care economia țării era supusă unei spolieri fără precedent și unor orientări falimentare ale căror efecte dramatice se resimt până în prezent." Apelul se termină:

"Pentru aceste motive considerăm incompatibilă cu prestigiul Academiei menținerea, pe criterii de strictă oportunitate politică, în calitate de membru și vice-președinte al acesteia a unei persoane a cărei activitate nu a servit niciodată înaltelor idealuri întrupate de instituția academică."

(Leanca lui Nicolae, "Savanta cu renume mondial", a fost mai norocoasă, a murit până n'a citit în ziar "Academiciana Repetentă")

IAR MINȚI D-LE MINISTRU!

In cotidianul "România liberă" (18 Aprilie 1991), generalul Victor Stănculescu afirmă că în Decembrie 1989 armata nu a tras în popor.

Amintim domvarășului Victor Atanasie Stănculescu că unul din puținele cazuri referitoare la Revoluție, rezolvate de (in) justiția română, se referă la ofițerul M.Ap.N. Vasile Joițoiu, condamnat la 18 ani de detenție fiindcă i-a împușcat pe soții Vasile și Lepa Bărbat, la 17 Decembrie 1989; Lepa Bărbat a murit, fiind arsă la crematoriu.

"GURA" TIPOGRAFULUI ADEVĂR GRĂIEȘTE

Sub fotografia D-lui Petre Roman, apărută în ziarul "România Liberă", în loc de afirmarea că D-sa: "In timpul dictaturii am mâncat salam cu soia" a apărut: "In timpul dictaturii am mâncat salam CU ZOIA" (Sublinierele nostre).

CĂTRE ÎNNOIREA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

La a patra Conferință Națională a preoților din Biserica Ortodoxă Română (6-8 Mai) unde au asistat 700 de preoți, s'a preconizat tipărirea, până la toamnă, a unui manual unitar de religie, înființarea unei Bănci a Ortodoxiei Române, și s'a discutat poziția bisericii în eventuala reinstaurare a monarhiei.

Preotul Nicolae Adrian, unul dintre inițiatorii conferinței, a declarat: "Poporul trebue să hotărască ceea ce dorește mai întâi: republică sau monarhie." (Notă: o aluzie la declarațiile Patriarhului care, peste voința poporului a închinat suportul Bisericii mai întâi PCR-ului și acum FSN-ului).

"UN GOLAN DELA ACADEMIA FRANCEZĂ"

Așa-și semnează scriitorul Eugen Ionesco, membru al Academiei Franceze, protestul transmis de "Europa Liberă" și adresat guvernului din București.

"... în fața evenimentelor rușinoase care au avut, din nou, loc în Piața Universității. Ele sunt o dovadă că zilele de 14, 15 Iunie 1990 nu au fost o simplă întâmplare. De altfel, între timp, au avut loc și mineriade individuale cum a fost cea îndreptată împotriva lui Banu Rădulescu, a lui Petru Creția."

După ce autorul "Rinocerilor" semnalează ultimul asalt împotriva ziaristului Mihai Băcanu, care demascase abuzurile de putere ale premierului Petre Roman etc. ajunge la concluzia:

"Metodele ceaușiste funcționează deci mai departe și chiar într'un mod mai spectacular"; iar în ce privește vizita lui Mitterrand la București, ea "...devine acum o insultă la adresa celor răniți pentrucă și-au demonstrat voința de libertate."

AMÂNDOI MINT, DAR AU ȘI DREPTATE

FSN-ul a rămas fără Dl. Bârlădeanu, și Dl. Bârlădeanu a rămas fără FSN. Exit-ul D-lui Bârlădeanu a fost urmat de un meci la televiziune cu vechiul tovarăș Brucan. (Când apare ziarul, Dl. Brucan se află încă în tabăra D-lui Roman, N.R.)

Arbitrii de pe tușă au ajuns la concluzia: toate acuzările aduse de Dl. Brucan D-lui Bârlădeanu sunt adevărate și, vice-versa, toate acuzările aduse de Dl. Bârlădeanu D-lui Brucan, sunt și ele adevărate. In schimb recordul de fapte mărețe etalat atât de Dl. Bârlădeanu cât și Dl. Brucan, sunt minciuni sfruntate.

Un grup de turiști a vizitat mânăstirea "Căldărusani" și ca amintire, a vrut să ia niște fotografii. Au fost opriți de un ofițer care le-a cerut "autorizația" de a fotografia.

■■

Sunt aproape 1 milion de handicapați. Ei cer să se facă deosebire între noțiunea de "handicapat" și cea de "incapacitate de muncă." Ei cer ca handicapații care pot produce la fel ca și restul muncitorilor să primească, la fel, aceeași leafă.

■■

Athenée Palace cu izmă elvețiană. Grupul de afaceri Marc Rich din Elveția a cumpărat majoritatea acțiunilor hotelului A.P. Ei vor cheltui alte $20 milioane pentru a-l readuce la prestigiul internațional de altă dată.

■■

26 de firme străine vor asista la o licitație pentru luarea în exploatare a 15 perimetre petrolifere, (trei din ele situate în platforma continentală a Mării Negre.)

■■

S'au pus în circulație bancnote de 500 lei cu chipul lui Constantin Brâncuși, și de 1000 lei cu chipul lui Mihai Eminescu.

■■

Dacă nu puteți obține legătura directă cu Bucureștiul, încercați via Seul (Coreea de Sud) deoarece s'a deschis o linie telefonică directă între cele două capitale.

■■

Dl. Pleșu, ministrul culturii, s'a dus în China să se cultive. Vizita a avut succes! Dl. Pleșu s'a întors și mai chinez.

■■

Un ordin dat de Banca Națională interzice magazinelor de a face orice tranzacție în valută forte: dolari, mărci, lire, etc.

De asemenea cetățenii nu vor putea trece frontiera cu sume mai mari de $1000 sau 2000lei.

■■

1000 pe zi! Conform statisticilor, 90.000 de Români au părăsit țara în primele luni ale anului.

■■

Fosta pușcărie din Oravița, Caraș Severin, va deveni o fabrică model de mezeluri. Clădirea n'avea lipsă de pușcăriași, dar fabrica va avea lipsă de carne.

■■

Prețurile minime de odihnă pe litoral pentru o persoană cu venituri mici sunt: luna Mai, cazare și masă, 220 lei; Iunie, 310 lei, iar pentru Iulie, August (plin sezon) 450-500 lei pe zi.

■■

A luat ființă la București "România Viitoare, mișcare pentru adevăr, tradiție și prosperitate". Printre inițiatori se găsesc artiști, scriitori, regizori, profesori universitari, etc. Motivul organizării: "...actualul grad de dezinformare totală a marii majorități a populației României."

■■

O nouă lege elvețiană va divulga numele celor care posedă conturi secrete. Legea nu prea înspăimântă pe depozitori deoarece le dă timp destul ca să-și transfere banii.

Printre fondurile secrete, de cca. $38 miliarde, se găsesc și "economiile" lui Ceaușescu, de care guvernul nu mai pomenește nimic în ultimul timp. Sunt zvonuri că Ceaușescu a murit (după proces) de atac de inimă, pe când era întrebat unde-și ține $$$$.

■■

Cursul oficial al dolarului: 60 de lei. O devaluare de 42%.

■■

Se întorcea dintr'o vizită... A luat un taxi cu adresa Gara de Nord. Pe drum șoferul i-a cerut voie să se oprească un minut că-i este sete și dorește să bea un suc. Cum a plecat șoferul din mașină au apărut doi "tovarăși" care, i-au spus: geamantanele sau viața.

■■

A venit poliția, s'a făcut anchetă, șoferul și-a exprimat regretele că i-a fost sete și călătorul s'a întors fără bagaje.

O înțelegere între hoți și șofer e o coincidență probabil intenționată.

■■

"Viitorul", organul de presă al Partidului Național Liberal, din lipsă de bani și cititori la care se adaugă mărirea prețurilor la hârtie, tipărit, etc.. și-a suspendat apariția.

■■

Ambasadele FSN au revenit la vechile năravuri PCR: ele continuă cu spionarea Românilor. Ambasada din Paris--scrie "R.L.", 9.5--a contactat pe sculptorul Ion Vlad, membru de onoare al Academiei Române, și a raportat telegrafic că Ion Vlad e prieten cu Jacques Chirac (nu Mitterrand!) și are păcatul de a fi monarhist.

■■

O nouă lege pedepsește până la 5 ani închisoare, pe cei ce fac trafic cu copiii . Perechile ce vor să adopte sunt adeseori purtate dintr'un loc în altul, înșelate, etc. Măsura e bună. Nici un neam nu dorește să rămână fără copii .

SEZONUL DE VÂNAT GENERALI!

"Fostul șef al serviciului de spionaj din România, generalul colonel Nicolae Doicaru - scrie "R.L.", 9 Mai - a fost ...sinucis din greșeală... în cursul unei partide de vânătoare. "Accidentul" a fost și este ținut în secret...iar familia refuză să dea indicii despre cele întâmplate."

Moartea lui Doicaru reamintește de "...moartea altor generali - Gică Popa, președintele completului de judecată în procesul lui Ceaușescu și, mai nou, Emil Macri...continuă să ridice semne de întrebare - scrie "R.L." - Doicaru, în seara zilei de 22Decembrie, pendula între sediul fostului CC și Televiziune".

Au dispărut acești generali -ne întrebăm noi - pentrucă știau de crimele comise de liderii feseniști? Pentrucă doreau să introducă monarhia ori erau agenți dubli, "a la Pacepa"?

TV-R OR TV-PCR?

E vorba de Televiziunea care-și spune Română, dar care servește, doar interesele "Partidului Coțcarilor Ratați". (P.C.R)

Alianța Civică a plătit stațiunii TVR suma de 16.000 lei, costul unui spot publicitar legat de mitingul "A.C." din 12.4.91.

TV-R a dat chitanță pentru banii încasați dar n'a transmis anunțul-reclamă plătit.

Așa se emi(n)te în 'Democrația Originală."

P.S.M.-UL MOȘTENEȘTE P.C.R.-UL

P.S.M-ul, fiul legitim al PCR-ului, a reușit să-și cumpere două vile la Neptun pentru beneficiul partidului. Dl. Verdeț, fostul lider roșu sub Ceaușescu și Super-șef al PSM-ului a obținut vilele la licitație (doar câteva milioane lei) prin intermediul lui Ion Dumitrescu, șeful secției PSM (citește P.C.R.) din Constanța.

CÂND NE SCĂPĂM DE LĂTURI?

Nu ne referim la tovarășii din FSN, ci la lăturile care nu-și găsesc drum prin canalele Capitalei.

Construcțiile din timpul "Erei Fericite" au înfundat drumul scurgerilor către subsolul Dâmboviței, așa că după ploaie multe străzi din București rivalizează cu cele din Veneția, la care se adaugă mirosul indigen al "trandafirilor".

DE CE NU LA MOSCOVA?

Apărarea a cerut, și s'a aprobat, ca procesul celor 24 de foști ofițeri de securitate și armată acuzați de genocid săvârșit la Timișoara, să fie judecat la București. Motivul e că martorii, din cauza drumului, cheltuielilor, etc. nu vor putea fi prezenți.

Unii au dorit să mute procesul la Moscova, dar s'au răzgândit.

Remanierea guvernului:

PROPUNERI ȘI REFUZURI

Dl. Petre Roman și-a schimbat călușarii: a reținut pe cei care trebuiau dați afară, au fost dați afară cei care nu trebuiau să fie numiți și au fost numiți cei care's mai puțin capabili decât cei dați afară.

Incolo totul e "à la Petre Roman".

Trei portofolii oferite opoziției, care nu-i opoziție și nu reprezintă partidele istorice: singurul fapt îmbucurător e că două ministere (Finanțe și Economie) s'au contopit sub conducerea d-lui Eugen Dijmărescu, (FSN), un economist susținător al pieței libere.

Lista propusă:

- DAN MIRCEA POPESCU, (FSN) ministru însărcinat cu Calitatea Vieții și Protecția socială;
- CONSTANTIN NICULAE SPIROIU, ministrul Apărării Naționale;
- MIHNEA MARMELIUC (personalitate de opțiune liberă) ministrul Muncii și Asigurărilor Sociale;
- VICTOR STANCULESCU (personalitate independentă) ministrul Industriei;
- TRAIAN BASESCU (FSN), ministrul Transporturilor;
- DINU PATRICIU (opțiune liberală), ministrul Lucrărilor Publice și Amenajărilor Teritoriului;
- RADU BERCEANU (FSN), ministrul Sporturilor;
- FLORIAN BERCEA (FSN), ministrul însărcinat cu Bugetul;
- VALERIU PESCARU (Partidul Democrat Agrar), ministrul Agriculturii și Alimentației;
- ION AUREL STOICA (FSN), ministru fără protofoliu.

Surpriză: Camera Deputaților din Parlament a respins pe DINU PATRICIU și RADU BERCEANU!

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

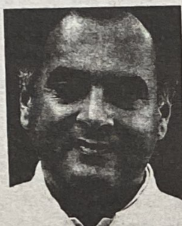
Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ASASINAREA LUI RAJIV GANDHI

Fostul Prim-ministru al Indiei, Rajiv Gandhi, a fost asasinat pe data de 21 Mai în orașul Sriperumbudur, situat la 40 km de Madra în provincia Tamil Nadu.

Moartea instantanee a fost cauzată de explozia unei bombe, în timp ce Rajiv, în fața a 10.000 de alegători era întâmpinat cu tradiționalele ghirlande de flori. Bomba care a făcut și alte victime a fost amplasată sub brâul unei femei care a declanșat-o imediat după ce a înmânat ghirlanda.

Se crede că e vorba de răzbunarea luptătorilor de gherilă Tigrii din Tamil, pentru faptul că Rajiv când era prim-ministru în 1989, a trimis în Sri Lanka trupe indiene ca să ajute la potolirea luptelor dintre localnici și minoritatea tamilă.

Rajiv Ghandi care a fost ales prim-ministru în 1984 după asasinarea mamei sale Indira Ghandi, era considerat cu mari șanse de a câștiga actualele alegeri pe care le-a pierdut în 1989. El era conducătorul Partidului Congresului I ("I" dela Indira). Soția sa Sonia (fiica unui industriaș italian) a refuzat propunerea de a prelua conducerea partidului. Turul 2 și 3 al alegerilor au fost amânate pentru 12 și 16 Iunie.

CERCUL VICIOS ISRAELIANO-SIRIAN

Cu toate cele patru runde de convorbiri făcute de neobositul secretar James Baker în Orientul Mijlociu, la care s'a adăugat și o rundă făcută de ministrul de Externe Alexander Bessmertnih, viitorul unei conferințe de pace care să rezolve spinoasele relații arabo-israeliene pare să fi intrat din nou într'un punct mort, în special datorită pozițiilor intransigente ale Siriei și Israelului.

Siria dorește ca ONU să aibă rolul principal, iar conferința internațională de pace să aibă caracter permanent, putând fi convocată ori de câte ori este nevoie.

Israelul neagă orice rol ONU-ului, având probabil rezerve în urma rezoluției obținută cu majoritate de voturi de adunarea generală, în care se stipulează că Sionismul este rasism. El cere o conferință care să aibă loc sub egida Statelor Unite și a Uniunii Sovietice, care să inaugureze un proces de tratate direct între Arabi și Israel fără interferențe din afară. De asemenea Ierusalimul nu acceptă reprezentanți ai OEP-ului.

De remarcat că Baker a declarat că cel mai mare obstacol în organizarea unei conferințe de pace îl constituie construirea continuă de noi așezări evreiești în teritoriile ocupate, care după cum se știe sunt revendicate de Siria, Iordania, și Egipt conform rezoluțiilor Consiliului de Securitate 242 (1967) și 338 (1973).

Pentru această declarație Baker a fost criticat de către unii senatori, iar președintele Bush a îndulcit-o puțin afirmând că nu este cel mai mare obstacol dar îngreunează calea spre pace.

Unii Arabi se tem că cei 14.000 de Evrei etiopieni evacuați de Israel, operațiunea Solomon, cu sprijinul diplomatic al guvernului american vor fi și ei amplasați în regiunile ocupate.

Israelul este îngrijorat de încheierea de curând a unui tratat siriano-libanez care ar putea transforma Libanul într'un stat marionetă al Siriei, cu amenințarea potențială de a cere Israelului să se retragă din așa zisa "zonă de protecție" organizată de acesta pe teritoriul libanez. La această stare de tensiune se poate adăuga și faptul că Siria a primit de curând rachete SCUD perfecționate, din Coreea de Nord, ca și armament din Cehoslovacia.

Pe de altă parte, ministrul Apărării Statelor Unite, Richard Cheney a anunțat că în Israel a fost stocat armament și echipament militar american pentru eventualitatea unui viitor război în regiune.

KGB-UL RĂMÂNE O MARE FORȚĂ

Prin votul său din 16 Mai Sovietul Suprem a aprobat legea care confirmă puterile aproape nelimitate ale KGB-ului.

Legea care specifică responsabilitățile securității statului nu pare a schimba mai nimic din sarcinile avute mai înainte de către acesta.

In afară de lupta împotriva activităților organizațiilor străine de spionaj și subversiune, KGB-ul va avea ca misiune apărarea sistemului constituțional și a integrității statului sovietic ca și protecția potențialului său economic, științific, tehnologic și al apărării. Va lupta de asemenea împotriva terorismului și a crimei organizate.

KBG-ul va proteja pe liderii sovietici și va ajuta la prevenirea turburărilor etnice(!), iar trupele sale vor patrula granițele statului.

De subliniat că în cazuri extreme(?) poate pătrunde în locuințele particulare fără mandat, poate intercepta convorbirile telefonice, citi corespondența și utiliza alte procedee "tehnice" pentru culegerea de probe.

Sub acest aspect, luarea cu asalt de către trupele speciale ale ministerului de interne a 20 de puncte de frontieră aparținând Statelor Baltice, când unele din acestea au fost complet distruse iar câțiva vameși au fost grav răniți, se poate să nu fie străină de responsabilitățile legale ale KBG-ului.

"DOAMNA DE FIER" A LUI MITTERRAND

Președintele François Mitterrand a numit în postul de prim ministru pe doamna Edith Cresson o veche colaboratoare a liderului francez pe care acesta a prezentat-o ca cea mai calificată persoană pentru a conduce guvernul în ajunul creerii în 1993 a unei piețe europene unice.

Edith Cresson (57 ani) care înlocuiește pe Michel Rocard, este prima femeie prim-ministru a Franței, și prin această optică a și fost botezată de presa franceză ca "Doamna de fier" a lui Mitterrand datorită calităților ei asemănătoare cu cele ale Margaretei Thatcher.

Noul prim ministru are o mare experiență politică, deoarece a ocupat până acum un portofoliu la ministerul Agriculturii, apoi altul la ministerul comerțului exterior. In Octombrie anul trecut dânsa și-a dat demisia din postul de ministru al afacerilor europene, ca protest împotriva politicii industriale necoerente în ceea ce privește contracararea expansiunii economice a Japoniei pe piața europeană.

Edith Cresson este hotărîtă ca pe plan industrial Franța să devină tot atât de puternică precum Germania, iar printr'o legislație adecvată să împiedice invadarea pieții franceze și europene cu produse japoneze.

CRIZA PREZIDENȚIALĂ DIN IUGOSLAVIA

După sângeroasele ciocniri dintre Croați și Sârbi soldate cu 19 morți și intervenția armatei federale, criza politică din Iugoslavia a culminat pe data de 17 Mai, când după trei tururi de scrutin în 24 de ore, Serbia și aliații ei politici Voivodina, Kosovo și Muntenegru au blocat alegerea reprezentantului Croației, Stip Mesici, ca președinte al țării. Acestuia îi revenea rândul la președinție pe timp de un an, conform constituției iugoslave, deoarece mandatul reprezentantului Serbiei Borisav Iovici expirase pe data de 15 Mai.

Președinția colectivă a Iugoslaviei este formată din reprezentanții celor 6 republici (Serbia, Croația, Slovenia, Bosnia-Herțegovina, Macedonia și Muntenegru) și a două provincii, Voivodina și Kosovo (ambele în perimetrul republicii Serbia).

Pentru a fi numit oficial președinte, Croatului Stip Mesici îi trebuiau 5 voturi din 8, dar el nu a obținut decât 4 deoarece Serbia, Voivodina și Kosovo au votat contra, iar Muntenegrul s'a abținut.

Duminică 19 Mai Croații au votat cu un procentaj de 94% în favoarea suveranității în referendumul ținut pentru această problemă. De reamintit că în referendumul din Decembrie anul trecut și Slovenii s'au pronunțat cu 90% pentru un stat suveran.

Macedonia a declarat că dacă Slovenia și Croația vor părăsi federația, ea nu va rămâne alături de Serbia.

Liderii armatelor iugoslave terestre, aeriene și navale s'au întâlnit pentru a decide rolul armatei în această criză. Conform constituției președintele țării este și comandantul șef al armatei.

Parlamentul european a făcut cunoscut guvernului iugoslav că în cazul unei lovituri de stat dată de armată, va suprima orice asistență, iar Washingtonul a comunicat suprimarea ajutorului său economic din cauza nerespectării drepturilor omului în Iugoslavia.

Cei 600.000 de Sârbi din Croația amplasați în regiunea Krajna (Kraina) au votat prin referendum alipirea la Serbia în cazul unei secesiuni a Croației.

GREVA GENERALĂ DIN ALBANIA

Pe data de 16 Mai sub organizarea Federației Sindicale Independente, a fost declarată o grevă generală la care au participat peste 300.000 de muncitori din Tirana și marile orașe ale Albaniei.

Revendicările majore ale greviștilor au fost: creșterea salariilor cu 50-100%, desființarea muncilor grele și a turelor de noapte ale femeilor, majorarea pensiilor, zile libere de sărbătorile religioase și anchetarea celor patru asasinate făcute în Aprilie împotriva unor membri ai opoziției.

După câteva zile, 300 de mineri au făcut greva foamei, numărul acestora sporind în următoarele zile, deși guvernul a anunțat că va majora salariile. Au urmat manifestații la care au participat mii de oameni și s'au înregistrat unele ciocniri cu forțele de ordine. Este posibilă o viitoare demisie a guvernului și formarea unui guvern de coaliție ce va pregăti viitoarele alegeri.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

MOSCOVA ȘI TRATATELE DE VASALITATE

Lucian G. COSTI

Dominația sovietică asupra Europei de Est a fost consecința victoriei militare din al Doilea Război Mondial asupra Germaniei, dar menținerea timp de aproape jumătate de secol a acestei dominații a fost posibilă prin efortul concertat al puterii armate sovietice și al diplomației Kremlinului. La rândul ei, diplomația sovietică a folosit atât serviciile diplomatice propriu-zise, cât și cele ale organizației subversive a KBG-ului (inițialele rusești pentru Comitetul Securității Statului, dar și pentru Biroul General Comunist, denumire mai veche). Intrepătrundarea savantă a atribuțiilor acestor trei organisme, armată, diplomație și servicii secrete a făcut posibil un control strict asupra țărilor ocupate, un veritabil imperiu sovietic extra muros. Kremlinul a fost deosebit de atent să îmbrace toate actele perfide de exploatare a națiunilor ce avuseseră neșansa să-i cadă în ghiare într'o haină legală, călăuzindu-se după principiile dreptului internațional acceptat de Vest.

Utilizarea modalităților și uzanțelor unanim recunoscute între țările civilizate în stabilirea relațiilor dintre ele n'a însemnat pentru Moscova o renunțare la intențiile sale de dominare, ci doar o aliniere de fațadă, cosmetică, la o practică diplomatică pe care în fond o disprețuiește. In acest context trebue privită obsesia sovietică pentru semnarea de tratate. Este cât se poate de plauzibilă aserțiunea că, dacă statele apusene nu ar fi fost suficient de puternice, Sovieticii nu și-ar fi dat nici o osteneală să joace farsa punerii pe hârtie a unor obligații mutuale, atâta timp cât ei dispuneau discreționar de țările satelit, guvernate de regimuri marionetă, care n'aveau nimic în comun cu localnicii decât limba (lucru de altfel util Moscovei, pentrucă vechilii trebuiau să transmită ordinele și să strângă birurile).

Diplomația sovietică moștenește integral pe cea rusească din timpurile țarilor, considerând că tratatele sunt semnate spre a fi încălcate, dar acest gest poate fi apanajul exclusiv al Kremlinului. Concepția rusească despre acorduri este cât se poate de originală: ele sunt instrumente care legitimează o poziție față de terțe persoane (în accepțiunea juridică a termenului) și stabilesc obligații pentru partea intrată în contract, dar nu constituie o obligație pentru Ruși decât în măsura în care interesele lor sunt servite în acel moment istoric. Din această perspectivă asupra mentalității politice a Kremlinului, este greu de presupus că efectul unui tratat româno-sovietic pe care Titulescu încerca să-l negocieze cu Litvinov ar fi schimbat cu ceva desfășurarea ulterioară a evenimentelor și ocuparea unei treimi din România de către Sovietici. Actul preferat de Moscova în relațiile cu vecinii săi mai vulnerabili este în fond ultimatumul, după cum au demonstrat-o evenimentele din perioada de glorie a Imperiului Sovietic. Din fericire însă pentru victime, puterea militară și economică a colosului a început să sufere o eroziune care nu-i mai permite să-și aplice vechile metode.

Dezintegrarea sistemului colonial sovietic din Europa, începută în 1989, a dus inevitabil la dispariția Tratatului dela Varșovia, ca sistem de alianță militară și principal instrument de control militar al Moscovei asupra Europei de Răsărit. Guvernele Germaniei, Poloniei, Cehoslovaciei și Ungariei au cerut retragerea trupelor rusești de ocupație și desființarea oficială a Tratatului. Pe 31 Martie, sub presiunea reprezentanților foștilor sateliți, Tratatul dela Varșovia a fost oficial abrogat. Kremlinul a avertizat totodată pe foștii parteneri să nu se alăture NATO, lucru care ar periclita securitatea URSS, și a îndemnat începerea de negocieri în vederea semnării de acorduri bilaterale. Aflată într'un moment de slăbiciune, diplomația sovietică încearcă să obțină avantaje chiar și în climatul internațional defavorabil în care se găsește, propunându-și ca obiective înlocuirea Pactului dela Varșovia, care avea un caracter multilateral, cu tratate bilaterale, și menținerea în continuare a sistemului de state tampon, finlandizate, ca o barieră spre Vest. Dacă aceste obiective sunt atinse, Moscova n'a pierdut practic nimic din punct de vedere militar, cu toată revolta antibolșevică ce a zguduit blocul țărilor Europei de Răsărit.

Primul tratat bilateral a fost semnat la Moscova cu guvernul dela București, și nu în mod întâmplător. Clauzele sale nu au fost date integral publicității, dar ne putem face o idee despre conținut din reacția guvernelor dela Budapesta și Praga față de rpopunerile inițiale sovietice de tratate similare supuse discuției parlamentelor respective. Ambele guverne au refuzat să înscrie în proiectul tratatului orice referire la opțiunile de alianțe viitoare, care nu ar însemna nimic altceva decât o limitare a suveranității naționale și o acceptare mascată a vasalității față de Sovietici. Ambele guverne, ungar și cehoslovac, au obiectat asupra folosirii clauzei care cere ca părțile semnatare să se abțină de a se alătura unei alianțe ce paote fi considerată ostilă de către cealaltă parte, o evidentă aluzie la NATO. Mai mult, o asemenea îngrădire ar duce la o dificilă integrare în Comunitatea Europeană, integrare pe care atât Budapesta, cât și Praga o consideră esențială pentru viitorul țărilor respective.

In condițiile în care Imperiul clădit prin forța armelor și teroare se clatină, atât politic, cât și economic, și abia reușește să țină în frâu mulțimile aflate în grevă și mișcările naționaliste, graba cu care a fost semnată la Moscova hârtiuța care consemnează vasalitatea oneroasă și dezonorantă a României este cel puțin suspectă. Durata acestui tratat secret, căci ce altceva este, a fost stabilită la 15 ani, și a fost inclusă o frază despre inviolabilitatea frontierelor trasate țării noastre de Kremlin încă din 1940! Nu vedem nici o diferență între atitudinea unora dintre regimurile străine fanariote față de Poartă, când Tările Române erau scoase la mezat, și poziția adoptată în bloc de vlăstarele nomenclaturii roșii ce constituie actuala guvernare, față de Kremlin!

Remanierea guvernamentală anunțată parlamentului dela București a fost însoțită de prezentarea de către Petre Roman a fiecărui nou adaus, în care au fost amintite cu emfază lucrările științifice, doctoratele și vastele contribuții ale noilor înscăunați, în știință și cultură. Inutil de spus că toată activitatea respectivă s'a desfășurat într'o perioadă în care nici o persoană care nu făcea parte din nomenclatură nu putea primi burse în Vest și publica liber articole, fără o cenzură totală. In fond, o întreagă elită a științei și culturii noastre a fost redusă la tăcere, obligată să se exileze, deci să nu producă nimic pentru țara stăpânită de bolșevici. Un astfel de criteriu, bazat pe numărul și calitatea lucrărilor, poate funcționa numai într'o țară democrată, nu în România, care a trăit cea mai dureroasă traumă în acest însângerat secol. Națiunea are nevoie de o reprezentanță structurată exclusiv pe baza valorilor morale. Unde a fost actualul ministru al planificării urbane când se făcea tabula rasa patrimoniul nostru cultural, când cădeau sub buldozere palatele, vilele și bisericile Micului Paris, redus acum la o sinistră arătare de silozuri cenușii?

Nu, nu ne puteam aștepta la altă atitudine față de Kremlin dela emanația unei clase care știe că singurul sprijin și singura legitimitate este acordată de Moscova. Orice concesie este făcută nu din convingere, și nici din patriotism (ce pretenție!) ci de frica mulțimii care fierbe de nemulțumire. Când membrii guvernului vor fi prezentați parlamentului în funcție de statura lor morală, de lupta anticomunistă, de numărul anilor de detenție, nu al lucrărilor pseudo-științifice (a căror valoare am văzut-o după starea deplorabilă în care se află țara condusă de incompetenții agramați fuduli ai nomenclaturii), atunci vom putea spera în renaștere, reconstruire și redresare.

Abia în asemenea condiții se poate negocia un acord cu vecinul dela Răsărit, presupunând că evenimentele nu se precipită în cazanul care clocotește, numit încă URSS. Nu va fi o sarcină ușoară, după cum nu va fi simplă nici inițierea negocierilor pentru reîntregirea frontierelor României, pentrucă puterea dela Kremlin a avut grijă să sfâșie teritoriul țării în 1940, de comun acord cu Germania nazistă, dar administrarea ținuturilor ocupate a fost încredințată RSS Ucraineană - pentru parte din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța - și RP Bulgară - asupra Cadrilaterului românesc.

EFEMERIDE

Motto: Mai turciți decât sub Turci
Trecem printre chingi și furci

"O delegație din comuna Unirea (situată între Alba Iulia și Cluj) s'a prezentat cu un timp în urmă la București cu o cerere care a consternat: satul - conform declarației membrilor delegației - a trecut la religia musulmană shiită". (România Liberă, 7 Mai 1991).

O văzurăm și pe asta! Ce n'au putut face Turcii în circa 400 de ani de vasalitate a Tărilor Române, ce nu s'a întâmplat sub comuniști în 45 de ani de prigoană religioasă, a reușit fesene-ul într'un singur an: să treacă Români la mahomedanism. Stirea este atât de uluitoare încât nu ne-a venit să credem, dar delegații din Unirea nu erau niște cetățeni analfabeți ci doi ingineri români, Ali și Ahmed, după noile lor nume arabe.

Ei s'au prezentat atât la Departamentul Cultelor pentru recunoașterea oficială și drept de propagandă religioasă prin televiziune, cât și la catedra de limbă arabă a Universității din București, pentru organizarea de cursuri specifice în comuna Unirea. O moschele este pe punctul de a se construi în comună, iar fondurile nu sunt o problemă.

Ferocitatea cu care comunismul a atacat religia și în mod special creștinismul, este fără precedent în lume. Pe de o parte - în interior - o prigoană constând din arestarea, schingiuirea, condamnarea și chiar exterminarea clerului și a credincioșilor și dărâmarea sau transformarea bisericilor în alte scopuri decât case de rugăciuni, iar pe de altă parte și în special pentru motive de propagandă în exterior, tolerarea existenței unei activități religioase ai căror ierarhi erau elemente docile la dispoziția aparatului politic, ateu.

Păstrând tot respectul cuvenit pentru reprezentanții cultelor care au suferit pentru credința lor, dela ierarhii bisericii ortodoxe - cea mai numeroasă în România - trecând atât la catolici, la mozaici, la sectanți și musulmani, toate cultele au colaborat în măsuri diferite cu politica partidului comunist. Oportunitate politică, interese personale sau instinct de conservare, pot fi justificate oricând de cei în cauză, dar regimul era declarat fățiș ateu și orice colaborare cu el, compromitea credința. Se părea la un moment dat că biserica română unită rezistă cel mai eroic în catacombe, dar a trebuit să ne dezamăgească și ea. Această biserică unită, care căpătase admirația Românilor pentru faptul că ierarhii ei au preferat să moară decât să accepte formula comunistă a supraviețuirii, în momentul când a fost repusă în legalitate, printr'un interviu dat de Mitropolitul Unit unei reviste din Ardeal, plin de neadevăruri și de o crasă ignoranță a cultului pe care îl reprezintă, demonstrează ori o nepermisă pregătire teologică pentru un înalt prelat, ori - și asta ar fi mai grav - o îndelungă și necunoscută colaborare cu regimul comunist făcută public în zodia fesenistă.

Setea de hrană spirituală n'a încetat niciodată în România.

Când colaborarea ierarhiei ortodoxe cu comunismul era făcută în văzul lumii, o parte din intelectuali - mai puțin cunoscători ai marilor valori și practici creștine - ghidați și de un exotism cu tendințe ezoterice, au încercat niște experiențe transcedentale, care se potriveau ca nuca în perete cu sufletul și credințele Românilor. Transcendentismul a trecut după prima încruntare de sprâncene a lui Ceaușescu, dar debusolarea continuă.

De confuzia spirituală în care se află țările dominate de comunism, profită - după Revoluție - toți chemații și mai mult nechemații, dela sectele zise creștgine și masonerie, la cultul satanic și homosexuali.

Intr'o publicație recentă din România - apar atât de multe că nu le mai ții minte numele - un individ își arăta deplina satisfacție că acum, în sfârșit, în libertatea acordată de fesene, nu-i mai este teamă, nici rușine să afirme că el este "gay".

Cât de folositor este pentru Badea Ion și Lelea Stanca să afle că printre libertățile date de guvernul condus de Pedro Roman, este și aceea că se pot însura bărbați cu bărbați-ptiu, piei satano - dar nu-și pot lua încă petecul de pământ din marginea satului, asta nu contează. Occidentul, ah acest mirific Occident, se va convinge însă că în România s'au acordat toate drepturile cetățenilor și va acorda Credite - cu majuscule - de care are atâta nevoie noua "pătură super-pusă" cazaro-fanarioto-țigănească, adusă cu peste 60% din voturi acum un an, de netămăduiții sclavi ai ultimei năvăliri răsăritene.

Răscolește-te în mormânt Brâncovene, care ți-ai văzut feciorii tăiați unul câte unul, în cetatea Bisanțului și ți-a căzut capul sub paloș păgân pentrucă n'ai vrut să te lepezi de credința creștinească! La Unirea, din Ardeal, se taie bărbații împrejur ca să mănânce pilaf cu Mahomed.

Si Tu, Stefan, te zbați la Putna că dregătorii țării au scos la mezat Moldova de Răsărit, temători să calce în cetățile întinse dela Hotin la Cetatea Albă, stavilă puhoaielor tătărești și muscale!

La Washington, caiafele feseniste cerșesc clauza națiunii celei mai favorizate...

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

TEZE ROMÂNEȘTI

—— Ion BOIERU ——

PRESA DIN ROMANIA

Din ceea ce ne-a căzut în mână, din ziarele și revistele românești, ne-am dat seama că țara dispune de un potențial bogat în talente ziaristice, în toate domeniile, care au surse de informații, imaginație și talent scriitoricesc. Unii dintre ziariștii din țară au și o pregătire de bază, specială, în câte un domeniu al disciplinelor stiințifice sau umanistice. Nu am putut distinge la **prea mulți, o claritate de o-rientare ideologică, cu principii bine armonizate, în componența căreia să se** simtă caracterul specific al unei viziuni românești.

Există, adică, o dezordine în prezentarea problemelor care se dezbat și se analizează în articolele de ziar sau revistă. Partidele **politice, cele din opoziție** suferă, în mod fundamental de același viciu. Problemele de azi ale țării sunt complexe, încurcate și chiar haotice. Deci, aceste partide nu pot oferi programe și direcții de orientare, nu pot înlesni **ziariștilor** nici un fel de percepere a realității **naționale.** Necazul fundamental vine dela faptul că toți, de acolo, cu mici excepții, au fost influențați sau formați într'o atmosferă dominată de ideologia marxistă.

Acum, însă, după **Revoluția din Decembrie 1989, când multe pene de** ziariști, au ieșit de sub tutela marxismului și își caută cu grijă (unii) o identitate nouă, pentru a putea cuprinde intelectual noile **stări** de lucruri din țară și a-și manifesta propriile lor vocații, nu a apărut, deocamdată, nimeni să le îndrumeze, cu clarificări **principiale și cu o aparatură** intelectuală, prin care să vadă esențialul și să opereze pe temeiul obiectivității, dezbărați de orice influențe nefaste și ucigătoare. Condiția fundamentală a ziaristicii este să se cunoască realitățile în esența lor **specifică** și să se prezinte aceste realități cu obiectivitate, cu strictă obiectivitate, altfel, se **deformează** realitățile și **ziaristul nu-și mai poate "da seama" de ele.** In circumstanțele actuale, acei ce se îndeletnicesc cu gazetăria, vor trebui să se întoarcă la izvoarele adevărate, în primul rând, la istoria țării, și să-și însușească cunoștințele **generale despre dezvoltarea** istorică a poporului român, ca să **poată** înțelege ten**dințele** pentru realizarea unui destin **propriu,** ca și **idealurile** și caracteristicile specifice, așa cum s'au transmis acestea pe calea tradiției și, apoi, să **desprindă** tendințele lumii actuale, în deosebi, din **Europa,** pentru a se găsi punctele de comparație, de contact și pentru a înțelege în ce măsură România are nevoie de sugestii și influențe străine.

Accentul trebue să cadă pe ceea ce este românesc în primul rând; orice **material** venit din afară este com**plementar și adiacent. Căci** nu cu valorile străine se va reface țara, după **dezastrul și experiența** ideologiei comuniste. **Această ideologie s'a dovedit falimentară tocmai pen**trucă era în afară de realitățile **naționale,** nu le putea **cuprinde** înțelege și fructifica. Ideologia marxistă a fost în afară de tradițiile **naționale** și de aceea nu a putut să fie rodnică. Numai ziariștii care vor fi purificați de orice influență marxistă vor fi în stare să se orienteze în componentele de cultură românească și vor putea contribui la înțelegerea lor și la îndrumarea energiilor creatoare pe linia devenirii organice a istoriei.

PERIOADA INTERBELICA, 1918-1941

Această perioadă este aceea care a fost cea mai denaturată de către marxiștii din România, pentrucă în această perioadă s'a închegat unitatea națională a statului român și, tot în această perioadă au avut loc cele mai efervescente dezbateri de natură ideologică, în ceea ce privește viitorul României. In această perioadă s'au desenat **pozițiile tineretului român, anti-marxiste și anti-bolșevice. In felul acesta s'a definit o conștiință** națională profundă. Si, marxiștii din România au fost siliți să dezrădăcineze această conștiință care se opunea strădaniilor lor de a crea o altă țară.

Cultura românească, între cele două războaie mondiale, a atins câteva puncte de culme, în realizările ei în toate domeniile; ea și-a creat un profil propriu, atât în **creațiile originale, cât și în** domeniul spiritului critic, prin care se analizau operele majore și se filtrau valorile **europene,** care pătrundeau în interior, pe calea firească a contactelor de cultură, care în acea epocă erau libere, fără opreliști.

Azi este posibil să fie cunoscută cultura **națională dintre cele două** războaie mondiale și cunoașterea acesteia va fi folositoare pentru oricine, căci i se oferă putința de a reface legăturile cu trecutul adevărat și a lua contact cu o epocă de frumoase realizări naționale, în toate domeniile de manifestare. Această perioadă este bine să fie cunoscută deoarece la sfârșitul ei s'a produs invazia ideologiei marxiste, și prin cunoașterea profilului național din această epocă se vor vedea mai bine, în retrospectivă confruntările care au **avut** loc, atunci, și se va desprinde cu mai multă claritate legitimitatea uneia sau alteia dintre poziții și orientări, din epoca confruntărilor.

PROBLEMA LEGIONARA

Această problemă este dintre cele mai **actuale** în **România, pentrucă este** dezbătută în presă, în piețe publice, și în palatul prezidențial și al primului ministru.

De ce este actuală această problemă? Pentrucă actuala conducere politică a țării este comunistă (nu **neo-comunistă,** ci get-beget comunistă) **și ideologia** legionară a reprezentat cea mai puternică forță națională, care s'a împotrivit comunismului și **marxismului, începând cu primii ani de după Primul Război Mondial și a con**tinuat în toată perioada de regim comunist, în închisori, în biserici, în sate, în **munți,** în **cimitire, pe străzi și în** spiritul refractar care se opunea comunismului. Azi, legionarii nu se pot manifesta, ca și pe vremea lui Ceaușescu, pentrucă conducerea comunistă de acum, este **moștenitoarea** aceluiași comunism pe care l-a practicat Ceaușescu, cu oameni uneori schimbați astăzi, dar din același ceaun politic, în care a **trăit** Ceaușescu. Si, ca o consecință normală a faptului că regimul actual este comunist, democrația este **inexistentă în România. Si atunci se impun, în mod abuziv, restricțiuni față de** libertățile de manifestare în scris, vorbire sau asamblări **publice.**

Intr'o democrație reală, nu formală, adică pe hârtie și în retorică, toate curentele sunt libere să se manifeste și poporul va face selecția care se cuvine, după socotelile lui proprii, nu după indicațiile partidului comunist sau ale altora, care se prezintă ca democrați, dar în realitate au o concepție alterată despre democrație. Mai există un al treilea punct pentru care legionarii sunt de actualitate. **Spiritul naționalist și anti-comunist** nu a dispărut din țară și cu toate confuziile care domnesc în **țară,** acest spirit apare în anumite împrejurări și ia forme concrete **combative:** (Proclamația dela Timișoara, Piața Universității, etc) și atunci comuniștii identifică toate aceste reacțiuni puternice împotriva lor cu mișcarea legionară. Aceasta demonstrează, și ea, viabilitatea și actualitatea mișcării legionare.

Lista celor care actualizează mișcarea legionară nu se termină aici. Iată de pildă sunt foștii membri de partid comunist, care s'au infiltrat în lumea liberă și operează pe linia unei dezinformări politice. Aceștia, pentru a-și acoperi trecutul lor, încărcat cu vinovății din cele mai **variate, în legăturile lor** oculte, prezintă pe legionari după tipicul pe care l-au învățat în școala de cadre, și face parte din bagajul lor **intelectual și politic. Toate** aceste forme de denaturare a adevărului nu vor putea opri procesul de refacere al societății românești cu sau fără legionari. Meritul legionarilor îl va stabili istoria după legile ei, nu după calculele **pigmeilor.** Toate adversitățile de până acum nu au putut lichida spiritul legionar din țară, ceea ce are o semnificație peste care nu se poate trece cu ușurință, pentru cel care vrea sa **priceapă** rosturile **istoriei.**

NOTE ȘI COMENTARII

O SABIE CU DOUĂ TĂIȘURI

Nu mai suntem numiți "fugari" sau "transfugi" și "trădători de patrie" ca pe vremea "odiosului" și "savantei" cu patru clase. Ilici-Iliescu și guvernul lui Don Pedro Neulander, zis, conspirativ, Petre Roman, ca să sune mai valah decât toți Valahii, se **poartă** cu mănuși roșii vopsite în alb, față de noi exilații, de noi cei **din** diasporă, de noi cei ce ne-am luat lumea'n cap pentru a scăpa de urgia comunistă pe care ei o serveau atunci și o servesc și astăzi cu același patos. **Dându-și cu presupusul că putem fi periculoși pentru** puterea ce și-au asumat prin furtișag, că putem fi "buturuga mică" care să le răstoarne carul conducerii, și pentru a dovedi că "e mai deștepți" decât Scornicescu, au început să ne facă "curte" unora dintre noi, mai slăbuți de înger, pe care să-i atragă de **partea lor - fără a-și da seama - jucând tontoroiul marxist,** alături de ei. Bat fierul înroșit în cărbunii aprinși ai dorului de țară, **prin** paginile revistei "Curierul Românesc", atingând coarda subțire a tuturor deștăraților. Fac legi, supra-legi și-i **cară la** decrete, para-decrete și supra decrete pe care le uită înainte ca cerneala cu care au fost scrise să se fi uscat, punându-le la naftalină spre a fi păstrate pentru viitorime. Așa, spre exemplu, așa zisa LEGE A CETATENIEI, care, la drept vorbind, nu-i altceva decât o sabie cu două tăișuri. De ce? Foarte simplu! Dar, hai mai bine să lăsăm pe altcineva să vorbească, ca să nu ni se spună că noi am inventat vaca cu lapte.

Dăm așadar cuvântul domnilor Mihai **Dutchevici** și Silviu Păun, semnatarii unei rubrici căreia-i spun simplu "ROMANIA" din revista newyorkeză "EPOCA" din 7 Martie 1991:

"Legea cetățeniei nu e, spunem, la fel de generoasă **cu toți fiii României. Fiindcă celui "care aflat în** străinătate săvârșește fapte **deosebit** de grave, prin care vatămă interesele statului român sau lezează **prestigiul României", cetățenia îi poate fi retrasă una**-două, iar odată **reîntors** din excursie sau emigrație (legea nu precizează) poate da de belele.

"Aici chestiunea importantă rezidă în faptul că din nou și de astă dată nu în discursuri, ci în acte capitale-puterea se suprapune forțat peste noțiunile de stat, **națiune,** popor. Drept care, dacă-i vom vorbi de rău pe domnul Iliescu și Roman, vom vătăma, implicit, interesele statului român **iar** dacă vom critica nerespectarea drepturilor omului sau vom cere să nu se acorde clauza guvernului dela București, ne facem automat vinovați de lezarea prestigiului României în lume. Asta miroase dela o poștă a obiceiuri comuniste **vechi și se lipsește exact de decretul privind** înregistrarea tuturor străinilor care intră în țară. Dacă stai blând și mut pe unde te afli, ești un cetățean româno-străin de treabă, dacă fluieri în biserică, rămâi cât ai bate din palme doar un străin dușmănos, cu șanse uriașe de a fi pus rapid la punct"...

E limpede deci. Mai limpede nici că se putea spune. E atât de limpede că până și "găinile oarbe" ale exilului pot descifra sensul celor de mai sus. "Odiosul" ar fi tăiat cu barda și ar fi spus-o cuprins de paranoia obișnuită: "cine nu-i cu noi, e împotriva noastră". Ilici și Don Pedro au tratat subiectul mai "cu duhul blândeții". Au **procedat** în spiritul nou al unui "comunism cu fața umană"(?!) **spunând același** lucru **îmblănit** în alte cuvinte.

Ilici și Neulander, cântă disperați din naiul **durerilor** unui neam ajuns pe marginea prăpastiei, pe toate meleagurile pe care le calcă cu **mâinile** întinse doar-doar s'o milostivi cineva să le pună în palme vreun ajutor. Si, Doamne, România care se găsea în Decembrie 1989 în admirația lumii întregi și ajutoarele veneau din toate părțile, cum s'ar fi putut ridica din mlaștina deznădejdii economice, dacă **Iliescu și Roman nu-l trimiteau pe Gelu Voican pe Valea Jiului să aducă minerii și să terorizeze capitala.**

Cu ulciorul minciunii, te duci **odată** la fântână, te duci chiar și a doua **oară,** dar a treia oară nu te mai duci, găsindu-l spart. Si ulciorul minciunilor lui Iliescu și Roman, s'a spart de multă vreme. Nimeni, absolut **nimeni** nu mai dă pe spusele lor nici o ceapă degerată.

Nu, nu mai suntem numiți în batjocoră "fugari, transfugi și trădători de țară" astăzi. Diaspora românească a devenit o mare forță care, pe drept cuvânt, mai poate face încă multe lucruri bune pentru țara din care se trag. Dar nu cu Iliescu, Roman, Brucan și Gelu Voican-Voiculescu. Nu cu "nomenclatura" ce deține astăzi puterea și pentru care exilul nu mai poate avea nici un respect.

Spunem aceste lucruri, cu mare durere în suflet că nu mai putem să ne ajutăm țara **de baștină** în aceste **clipe** grele prin care trece. Si, Dumnezeu ne știe că am fi făcut-o cu bucurie!

Nicolae NOVAC